
பெரிய புராணம்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள் சூசனம்.

100 (15/12) வாய்/30

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேக்கிழார் நாயனார் அருளிச்சேய்த
பெரிய புராணம் என்று வழங்குகிற
திருத்தொண்டர் புராணம்.

இது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுக நாவலரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

காரைக்காலம்மையார் புராணம் வரையில்
எழுதப்பட்ட சூசனம்.

—o—o—o—

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத்

தருமபரிபாலகர்

Mudlr. G. சுப்பிரமணியம் J. P. அவர்களால்

சென்னப்பட்டணம்

வித்தியா நுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விரோதிஸ் ஐப்பசிஸ்.

1949
வேல் முருகன் புத்தகசாலை

இதன் விலை ரூ. 12.00 ரூ. 12.00

(Copyright Registered.)

சூ சீ ப த் திர ம்.

எண்.

புராணம்.

பக்கம்.

க.	உபோற்காதம்.	க
உ.	திருமலைச்சிறப்பு.	கக
ங.	மநுரீதிகண்டபுராணம்.	உங
ச.	தில்லைவாழந்தணர்புராணம்.	ஙஉ
ரு.	திருநீலகண்டநாயனர்புராணம்.	ருஉ
சு.	இயற்பகைநாயனர்புராணம்.	ருஅ
எ.	இளையான் குடிமாறநாயனர்புராணம்.	சுஉ
அ.	மெய்ப்பொருளையனர்புராணம்.	சுசு
கூ.	விதன்மிண்டநாயனர்புராணம்.	எக
கௌ.	அமர்ந்திநாயனர்புராணம்.	எச
கக.	எறிபத்தநாயனர்புராணம்.	எஎ
கஉ.	எனாதிநாதநாயனர்புராணம்.	எக
கங.	கண்ணப்பநாயனர்புராணம்.	அங
கச.	குங்குலியக்கலயநாயனர்புராணம்.	கூரு
கரு.	மானக்கஞ்சாறநாயனர்புராணம்.	உஎ
கசு.	அரிவாட்டாயநாயனர்புராணம்.	கூஅ
கஎ.	ஆனையநாயனர்புராணம்.	கௌ
கஅ.	மூர்த்திநாயனர்புராணம்.	கௌ
ககூ.	முருகநாயனர்புராணம்.	கௌ
உௌ.	உருத்திரபசுபதிநாயனர்புராணம்.	ககஉ
உக.	திருநாளப்போவார்நாயனர்புராணம்.	ககங
உஉ.	திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனர்புராணம்.	ககஎ
உங.	சண்டேசுரநாயனர்புராணம்.	கஉௌ
உச.	திருநாவுக்கரசுநாயனர்புராணம்.	கஙரு
உரு.	குலச்சிறைநாயனர்புராணம்.	கசக
உசு.	பெருமிழலைக்குறும்பநாயனர்புராணம்.	கருக
உஎ.	காரைக்காலம்மையார்புராணம்.	கருஉ

அட்டவணை.

எண்.

பக்கம்.

க.	சிவனது பரத்துவம்.	கக
உ.	திருத்தொண்டர் சரித்திர வரலாறு.	உக
ங.	சிவபுண்ணியம் செய்யும்போது நினைவு வேறுதலாகா தெனல்.	உஉ
ச.	செங்கோன்மைச்சிறப்பு.	உங
ரு.	தன்னுயிர்விடுத்தல் இவ்விடத்துப் பாவமும் இவ்விடத் துப் புண்ணியமுமாமெனல்..	ங0
சு.	சிதம்பரத்தினது மகிமை.	ஙஉ
எ.	தில்லைவாழ்ந்தணர்களது மகிமை.	ஙசு
அ.	வேதவுணர்ச்சி.	ஙஅ
க.	சைவாகமவுணர்ச்சி.	ச0
க0.	காமம்.	ருஉ
கக.	அடியார் வேண்டியது மறாது கொடுத்தல்.	ருஅ
கஉ.	மாகேசரபூசை.	கஉ
கங.	சிவாலயங்களை விதிவழுவாது நடாத்தல்.	சுசு
கச.	சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல்.	சுஎ
கரு.	சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை.	சுக
கசு.	சங்கமபத்திமுதிர்ச்சி.	எக
கள.	சிவனடியாருக்கு அன்னம் வஸ்திரம் கொளபீனம் கொடுத்தல்.	எசு
கஅ.	சிவனடியாருக்கு இடர்செய்தாரைக் கொல்லல்.	எஎ
கக.	வீபுதிமேற் பத்தி மிகுதி.	எக
உ0.	அன்புடைமை.	அங
உக.	சிவசந்நிதானத்திலே தூபம் இடுதல்.	கூரு
உஉ.	சிவனடியார்கள் விரும்பியதைக் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல்.	கூஎ

எண்.

பக்கம்.

உக.	சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய் வித்தல்.	க௮
உச.	ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்தல்.	க௦க
உரு.	சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல்.	க௦௩
உசு.	சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.	க௦௪
உஎ.	சைவம் தழைக்க அரசியற்றல்.	க௦௫
உஅ.	பூக் கொய்து மால்தொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.	க௦அ
உக.	ஸ்ரீ உருத்திரம் ஓதல்.	க௧௨
௩௦.	தத்தம் சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல்.	க௧௩
௩௧.	சிதம்பர தரிசனம்.	க௧௪
௩௨.	சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.	க௧௭
௩௩.	பசு ஒம்பல்.	க௨௦
௩௪.	சிவபூசை.	க௨௩
௩௫.	கற்புநிலை வழுவாது சிவனை வழிபடல்.	க௩௫
௩௬.	சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மைநெறி கூடா தெனல்.	க௩௭
௩௭.	சிவன் முத்தி நிலை.	க௪௨
௩௮.	சிவனடியார் பத்தி.	க௪௬
௩௯.	சைவசமயத்தை வளர்க்க விரும்பல்.	க௫௦
௪௦.	குருபத்தி முதிர்ச்சி.	க௫௧

உ
கணபதி துணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம் என்று வழங்குகிற திருத்தொண்டர் புராண சூசனம்.

உபோற்காதம்.

அநாதி மல முத்த பதியாகிய பாசிவன் தமக்கு ஒரு பிரயோசனமுங் குறியாது அநாதிமல பெத்தராகிய ஆன் மாக்களுக்கு மலநீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமும் சித்திக்கும் பொருட்டு, பெருங்கருணையினாலே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவர். அவற்றுள், படைத்தலாவது சென்மமுடைய பிராணிகளின் சமூகமாயும், போகோபயோகிகளாகிய பரி கரங்களோடு இயைந்ததாயும், இருக்கின்ற சகத்தை அந்த வந்த நானாவித யோனிகளில் உற்பவிப்பித்தல். காத்தலாவது தனதிச்சையாற் றடுக்கப்பட்ட சர்வலோகத்தையும் தத்தம் விடயத்தில் நியோகிக்க நிறுத்துதல். அழித்தலாவது சகத்தைச் சகத்தியோனியில் ஒடுக்கல். மறைத்தலாவது தத்தம் வாசனைக்குத்தக்க போகத்தின் வழுவாதிருக்கச் செய்தல். அருளலாவது தீக்ஷாகிருத்தியமாகிய அனுக்கிரகம்.

இப்பஞ்சகிருத்திய கருத்தாவாகிய பதிக்கு உரிய முக்கிய குணங்களாவன சருவஞ்ஞதை, திருத்தி, அநாதி போதம், சுவதந்திரதை, அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி என்

னும் ஆறுமாம். இவை தமிழின் முறையே முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், இயற்கை யுணர்வு, தன்வயம், குறைவிலாற்றல், வரம்பிலாற்றல் எனப்படும். எல்லாப்பொருள்களையும் புலப்படக்கூடாது அறிவு உள்வழியல்லது எல்லாத்தொழிலும் இயற்றுதல் கூடாமையின் முற்றறிவும், தமதனுபவத்தின் பொருட்டுப் பிறிதொன்றை வேண்டிப் பரிபூரணத்தன்மையெடுபட்டுக் கடவுட்டன்மை கெட்டுப்போதலின் வரம்பிலின்பமும், முற்றறிவுடையவழியும் அஃதநாதியன்றி அவாந்தரத்தில் வந்ததேற் காரணபூர்வகமாய் வந்ததெனின் வரம்பின்மைக்குற்றமும் காரணமின்றி வந்ததெனின் காரணகாரிய நியமமின்மைக் குற்றமும் அடுக்குமாதலின் இயற்கையுணர்வும், பிறர்வயமுண்டேற் பாசத்தடையுமுளதாகி வேண்டிய தெய்தாமையும் வேண்டாத தெய்தலுமாகிய குற்றம்பற்றுதலின் தன்வயமும், ஆற்றல்குன்றுமாயின் எக்காலத்தும் எத்தேசத்தும் இளைப்பின்றித் தொழிலியற்றுதல் ஏலாமையிற் குறைவிலாற்றலும், அவ்வாற்றல் வரம்புப்பட்ட பரிமாணமுடையதாயின் வரம்புப்படாத தொழிலியற்றல் கூடாமையின் வரம்பிலாற்றலுமாகிய இவ்வறுகுணங்களும் பதிக்கு இன்றியமையாமை காண்க. அப்பதியானவர், அநாதியே உள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவம் இயைதலாற்றான், சிவத்துவம் என்னும் அதிசுத்தம் இயைதலாற்றான் ஸீ என்னுந்தாது கிடத்தலெனப் பொருள்படுதலின் இறுதிக்காலத்து உலகமெல்லாம் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக் கிடத்தலாற்றான், சர்ச்சனங்களுடைய மனங்கள் தம்பாற் கிடத்தலாற்றான், ஸி என்னுந் தாது மெலிவித்தலெனவும் கூருவித்தலெனவும் பொருள்படு மாதலான் ஆன்மாக்களின் பாசசத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலாற்றான், காந்திப்பொருடரும் வஸி என்னுஞ்சொல் வர்ண விபரியமுறுதலாற்றான், சிவனெனப்படுவர்.

அச்சிவனது ஆஞ்ஞையினாலே அவ்வான்மாக்கள் கர்மானுசாரமாக நால்வகைத் தோற்றமும், எழுவகைப்பிறப்பும், எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதமும் உடைய ராய்ப் பிறந்திற்று உழலுங்காலத்திலே, முன்னர்ப் பௌத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களிலே நின்று அவ்வச்சமய நூல்களில் விதித்தபடி ஒழுகுவார்கள். அப்புறச்சமயிகளுக்கு, அவரவராலே சொல்லப்பட்ட கர்த்திருகாரணங்களை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு அந்தக் கர்த்திருகாரண சொருபியாய் இருந்து, சிவனே அருள்செய்வார். அது “அறிவினான் மிக்க வறுவகைச் சமயத் தவ்வவர்க் கங்கே யாரருள் புரிந்து— வெறியுமாகட விலங்கையர் கோணைத் துலங்க மால்வரைக் கீழடர்த் திட்டுக்—குறிகொள் பாடலி னின்னிசை கேட்டுக் கோலவாளொடு நாளது கொடுத்த—செறிவு கண்டுநின்றிரு வடி யடைந்தேன் செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்குரு ளானே.” எனனுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தாலும், “அறு வகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறங்— குறியது வுடைத்தாய் வேதா கமங்களின் குறியி றந்தங்— கறிவினிலருளான் மன்னி யம்மையோ டப்பனாகிச்—செறி வொழி யாது நின்ற சிவனடி சென்னிவைப்பாம்.” எனவும் “யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வ மாகியாங்கே—யாதொரு பாக னூர்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள்— வேதனைப் படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினைபுஞ் செய்யு— மாதலா லிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே.” எனவும் வருஞ் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களாலும் அறிக.

புறச்சமயங்களிலே நின்று செய்த புண்ணியங்களினாலே, பின் வைதிகமார்க்கத்திலே புகுந்து, வேதத்திலும் அதன் வழிநூலாகிய மிருதிமுதலியவற்றிலும் பிராமணர் முதலிய நான்குவருணத்துக்கும் பிராமசரியமுதலிய நான்காச்

சிரமத்துக்கும் விதித்த பசு புண்ணியங்களைச் செய்து, சுவர்க்
கத்திற் சென்று போகந்துய்த்து, மீண்டு பூமியிலே பிறப்பர்
கள். அவர்கள் முன்செய்த வைதிக புண்ணிய மிகுதியி
னாலே சைவாகமத்தால் உணர்த்தப்படும் சைவத்திற் பிரவே
சித்து, சரியை கிரியை போகங்களை முறையே அதுட்டித்து,
அவற்றின் பலங்களாகிய சாலோக்கிய சாமீப்பிய சாரூப்பிய
பதங்களைப் பெறுவார்கள். அவர்களுள், போகத்திலே
வைராக்கியம் உற்றவர்கள் திரும்பப் பூமியில் வாராது சிவா
னுக்கிரகத்தினாலே பரமுத்திமான்களாவார்கள். போகத்
திலே வைராக்கியம் உறாதவர்கள் திரும்பப்பூமியிலே பிறந்து,
சிவஞானத்தைப் பொருந்தி, பரமுத்தியாகிய சிவ சாயுச்சி
யத்தைப் பெறுவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம், சிவநெறிப்
பிரகாசம். “இப்படி யவத்தை யோரைந் தெய்தியே பிறப்பி
றப்பாம்—வெப்புறுங் காலந் தன்னில் வேதத்தின் வழிய
தன்றிப்—பொய்ப்பொருட் சமயந் தன்னிற் புரிந்திடுந் தவத்
தினாலே—தப்பிலா வேதஞ் சொன்ன சமயத்தைச் சார்ந்து
நின்றே. வன்னமோர் நான்கினுக்கு மாசிலாச் சிரமங்கட்குஞ்
—சொன்னவா றிடறி லாதே செய்துபின் சுவர்க்கந் துய்த்
துப்—பின்னர்மா நிலத்தின் வந்து சிவதன்மம் பெரிதென்
றெண்ணி—முன்னையா கமங்கள் சொன்ன படிதவ முயல்வ
மென்றே. எண்ணியோர் குருவைச் சேர்ந்தே யெழில்பெறு
சமய தீக்கை—நண்ணியே சரியை தன்னை நவையற வியற்றி
யத்தாற்—புண்ணிய சிவலோ கத்தைப் பொருந்தியங் குள்ள
போக—மண்ணலா ரருளப் பெற்ற தருந்திமே லவனிமீதே.
உதித்தருள்செய் குருவாலே விசேட தீக்கை யுற்றுணர்ந்து
சிவபூசை யூனமறச் செய்தே—துதித்திடுந் சாமீபஞ் சிவன்
பாற் பெற்றுத் துய்த்திடுவர் பெரும்போகந் தொலைந்தகாலை
—நதிச்சடையா நருளாலே புவியினண்ணி நாடரிய சிவ
யோக மியற்றி நன்றாய்த்—திதிக்கொழிவாங் காலமுறு

மளவுமந்தச் சிவனுடைய சாருபஞ் சேர்ந்துநின்றே. ஆகத்தி
 லாசையில் ராகிச் சற்று மளவிறந்து மேன்மேலு மடைவ
 தான—போகத்திற் பற்றிலரே யாகிலுல கெல்லாம் பொன்
 றிடுங்கா லிவர்தாமும் பொருந்திவெர் முத்தி—மோகத்தைத்
 தவிராதோர் பிணைச்சிருட்டி கால முனைத்துலகிற் குருவாலே
 முத்திபெற மலத்தின்—பாகத்தை யடைந்ததனற் சத்தி
 பதிந் திடவே பாஞானத் தான்முத்தி பவிக்குமவர் பாலே.”
 எ-ம். சிவஞானசித்தியார். “தானமியா கந்தீர்த்த மாச்சிர
 மந் தவங்கள் சாந்திவிர தங்கன்ம யோகங்கள் சரித்தோ—
 ரீனமிலாச் சுவர்க்கம்பெற் றிமைப்பளவின் மீள்வ ரீசனியோ
 கக்கிரியா சரிபையினி னின்றோ—ருனமிலா முத்திபதம்
 பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்கும்பேர் தான்முனிலா தொழி
 யினுற்ப வித்து—ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனையங்கு
 ளாதனே முன்னிற்கி னணுகுவர் நற்றாளே ” எ-ம். கோயிற்
 புராணம். “சுருதிவழி யொழுகினர்கள் சுவர்க்கத்தா ராகம
 நூற்—சரிபை கிரியா யோகர் சாலோக சாமீப—வுருவுவமை
 யினராக வுதவுதுமெம் முடனாகும்—பெருகியஞா னிகளெம்
 மைப் பெற்றார்போக்கற்றாரே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம்.
 “இருவினை யுணர்ந்த புத்த ரவர்முத லிகலும்வாத—தெரி
 சன மனைத்துஞ் சேர்ந்தார் சிவசமயத்தைச் சேர்வார்—
 பொருவிவி புகன்ற வாக்கிற் கருமநன் னெறியும் புக்கே—
 விரவுவர் ஞான யோகம் விடுவர்மெய் யடைவர் மெய்யே.
 எடுத்ததோ ராக்கைதன்னி லிருண்மல சத்தி தன்னைத்—
 தடுத்தருள் சைவ நூலின் சாதன மதனைத் தள்ளி-விடுத்துவி
 றற்ற நூலின் சாதனம் விரும்பு வார்முன்—னடுத்தவா ரமு
 தம் விட்டுப் புற்கையா தரிப்பா ரன்றே.” எ-ம். வருமாறு
 காண்க.

இது காறுங் கூறியவாற்றால், சைவசித்தாந்தத்தன் றிப்
 பரமுத்தி சித்தியாது என்பதும், அப்பரமுத்திக்குச் சாதனம்

சிவஞானமே என்பதும், அச்சிவஞானத்தைப் பயப்பன சரியை முதலிய மூன்றுமே என்பதும், வேதத்துள் விதித்த வேள்வி முதலியன வெல்லாம் அறித்திபமாகிய காமியங்களைப் பயப்பன என்பதும் பெறப்பட்டன. வேள்வி முதலியன ஞானத்தைப் பயவாமை மாத்திரையேயன்றி, தீவினை போல அது நிகழ்வொட்டாது தடைசெய்து நின்றலும் உடையனவேயாம். ஆதலால், தீவினைகள் இருப்பு விலங்கும், வேதத்துள் விதித்த வேள்விமுதலிய நல்வினைகள் பொன் விலங்கும் போலத், தம்முட் சமப்படுத்து உணர்தற்பான் மையவென்க. வேள்வி முதலிய தருமங்களின் பயனாகிய இன்பம் முன் பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுண்டியால் வரும் இன்பத்தைப் போலும். அவ்வேள்வி முதலியன போல அனுபவ மாத்திரையாற் கெடுதலின்றி மேன்மேல் முறுகி வளர்வனவாகிய சரியை கிரியை போகங்களால் எய்தப்படும் சிவஞானம் பசித்து உண்டு பின்னும் பசித்தலில்லாத தேவர்களுக்கு அவ்வமுதவுண்டியாலாய பயனைப்போலும். அவ்வமுதவுண்டி நரைநரை மூப்பின்றி நிலைபெறுதலாகிய பெரும்பயனைத் தருதன்மாத்திரையேயன்றிப் பசிதீர்தலாகிய அவாந்தரப் பயனையுந் தருதல்போல, சரியை முதலியனவும் சிவஞானத்தைப் பயத்தல் மாத்திரையேயன்றித் தத்தம் பதமுத்தியாகிய அவாந்தரப் பயனையும் பயப்பனவாம்.

மேற்கூறிப்போந்த சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களுள்ளும், சரியை கிரியை என்னும் இரண்டும் கூடி, சிவ தருமமென ஒருபெயரான் வழங்கவுட்பெறும். அந்தச் சிவதர்மம் மெல்வினை வல்வினை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், மெல்வினையாவது சைவாகமத்திலே சரியை கிரியைகளுக்கு விதித்தவழி ஒழுகும் விதிமார்க்கம். வல்வினையாவது அவ்

விதிமார்க்கத்தில் வழுவாது நின்று அந்நிலையின் முதிர்ச்சியினாலே பின்னுண்டாகிய பிறப்பினகண்ணே சிவனிடத்தில் எல்லையின்றி எழுந்து அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் அன்பின் பெருக்கத்தினாலே உலகநெறிகடந்து ஒழுகும் பத்திமார்க்கம். இதற்குப்பிரமாணம். திருக்களிற்றுப்படியார். “நல்லசிவ தன்மத்தானல்லசிவ யோகத்தா—னல்லசிவ ஞானத்தா னுனழிப - வல்லதன—லாரேனு மன்புசெயினங்கே தலைப்படுங்கா—னாரேனுங் காண வான்.” எ-ம். “மெல்வினையென்ன வியனுலகி ஞார்க்கரிய—வல்வினையென்ன வருமிரண்டுஞ் - சொல்லிற்—சிவதன்ம மாமதனிற் சென்றதிலே செல்வாய்—பவகன்ம நீங்கும் படி.” எ - ம். “ஆதியை யர்ச்சித்தற் கங்கமு மங்கங்கே—தீதி லறம்பலவுஞ் செய்வனவும் - வேதியனே—நல்வினையா மென்று நமக்கு மெளி தானவற்றை—மெல்வினையே யென்றது நாம் வேறு.” எ-ம். “வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்—காங்களினு லன்றுகறி யாக-விரங்காதே—கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை—வல்வினையே யென்றதுநாமற்று.” எ-ம். “பாதகமே யென்றும் பழியென்றும் பாராதே—தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ்-சேதிப்பக்—கண்டசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே—சண்டசர் தஞ்செயலாற்றான்.” எ-ம். “செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றதனை—யைய விதுவமுது செய்யெனவே - பையவிருந்—தூட்டியறுப்பதற்கே யூட்டி யறுத்தவரை—நாட்டியுரை செய்வதே நாம்.” வரும்.

இங்ஙனங் கூறிய சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களிதே வின்று முத்திபெற்ற மெய்யடியார்களுட் சிறந்த தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மருமாகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரத்தை,

கனகசபையின் கண்ணே ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்தருளும் கருணாரிதியாகிய சிவனது திருவருளினாலே பசுகாணமெல்லாஞ் சிவகாணமாய் நிகழப் பெற்ற சிவானுபூதிமாகிய குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் நாயனார், தமிழுலகம் உய்தற்பொருட்டு, திருத்தொண்டர் புராணம் எனப்பெயர் தந்து விரித்தருளிச்செய்தார். இப்புராணம் தன்னைஓதல் கேட்டல் செய்வார்க்குச் சிவனடியார்களது அத்தியற்புத பத்தித்திறத்தையும் அவர்கட்கு எளிவந்த சிவனது அத்தியற்புதப் பிரசாதத்தையும் உணர்த்தி, அவர்நெஞ்சை அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோலக் கசிந்துருகச் செய்தலிற் நனக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்கும் பெருமையுடைமைபற்றி, பெரியபுராணம் எனவும் பெயர் பெற்றது. இப்பெரியபுராணம் சைவசித்தார்த்த நூற்கருத்தோடு மாறுபடாத வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியங்களை உள்ளடக்கியதேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு என்னும் நான்கு னோடுகூட்டி, கல்வியறிவொழுக்கங்களான் ஆன்ற மகத்துக்களாலே தொன்று தொட்டு அருட்பா என வழங்கப்படும்.

பிரஞ்ஞையில்லாத சில பிராமணர் இப்பெரிய புராணத்துக்கு அப்பிராமாணியம் பேசுவர். இப்புராணத்துக்குத் தில்லைவாழ்ந்தணர் மடபதிகள் முதலிய எண்ணிறந்த அடியார்கள் கேட்கச் சிதம்பர சபாநாதர் “உலகேலாம்” என அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினார் எனவும் இது முற்றிய பின்னர் அநபாயசோழமகாராஜாவுக்கு சோழனே, சேக்கிழான் நாம் “உலகேலாம்” என்று அடி எடுத்துக்கொடுக்க, நம்முடைய தொண்டர்களது அடிமைத்திறத்தை விரித்தப் புராணம்பாடி முடித்தான். நீ அதைக்கேள் என்று யாவரும் கேட்ப அருளிச்செய்தார் எனவும் தில்லைவாழ்ந்தணர்களுள் ஒருவராகிச் சிவானுபூதிமான் எனப் பிரசித்தி பெற்ற

உமாபதிசிவாசாரியர் சேக்கிழார் புராணத்துட்கூறுதலானும், பரமசிவன் உமாதேவிக்குச் சதுர்யுக தருமங்களுங் கூறிய பின்னர், இனிக் கலியுகத்திலே அறுபத்துமூன்று தொண்டர்கள் பிறந்து தம்மேற் பத்தி செய்வார்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னியு முனிவர் பத்தர்குழாங்கட்குக் கூறுவர் எனவும் கூறி, அச்சரித்திரத்தை முன்னுரைத்தமை பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்திலே நவமாம்மிசத்திற் பெறப்படுதலானும், சங்கராசாரியர் இப்பெரியபுராணத்துட்கூறப்படும் அறுபத்து மூவருள் சிலரது அடிமைத்திறத்தை “வழியிலும் இடப்பட்ட செருப்பானது பசுபதியின் அங்கத்துக்குக் கூர்ச்சமாகின்றது: வாய்நிறைந்த நீரால் நனைத்தல் புரப்பகைவருக்குத் திவ்வியாபிஷேகமாகின்றது: சற்றே புசிக்கப்பட்ட மாமிச சேஷத்தின் கவளமானது திவ்வியோபகாரமாகின்றது: வனசான் பத்தச்சேஷ்டனாகின்றான். பத்தி எதைச் செய்கின்றிலது!” எனச் சிவானந்தலகரியினும், “கிரீசரே, மனைவிக்கும் புதல்வனுக்கும் கந்தைக்கும் துரோகஞ் செய்தவர்களுக்குப் பிரசன்னராயினீர். நானே பிறருக்குத் துரோகஞ்சிறிதும் செய்யவல்லனல்லன். என்னிடத்து நீர் எவ்வாறு பிரீதிசெய்வீர்! அறியேன்.” எனச் சிவபுசங்கத்திலும் சிறப்பித்துரைத்தலானும், அப்பிராமணர் கூற்றுத் தூரம்போய்த் துச்சமாய்விடும்.

இப்பெரியபுராணமானது, தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஒரோவிடங்களில் அதன் பொருளும் விளங்குதல் கூடாமையானும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஒதுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் பத்திவரைக்கிய ஞானங்களைப் பயக்குங் கருவியாய் இருத்தலானும், சிவஞான சித்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் முதலிய சைவசித்தாந்த

நூல்களினும் உரைகளினும் சிவானுபவத்துக்குத் தான்கூறும் நாயன்மார் பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணங் காட்டுதலானும், சர்வாதிகாரிகளாகிய ஆதிசைவருக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்கள் எங்கும்முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிட்டை பூசை திருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும், சைவர்கள் யாவரும் ஒருதலையாகக் கற்றுணரவேண்டும் நூலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சூ ச ன ம்.

க. சிவனது பரத்துவம்.

சிவன் பிரமாண்டத்துள்ளே கைலாச நிலயராகிய ஸ்ரீ கண்ட சரீர சரீரியாய் இருந்து, பிரமவிட்டுணு முதலியோர்க்கும் சுவேதர் உபமன்னியு முதலியோர்க்கும் கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனர் முதலியோர்க்கும் அறுபத்துமூவர் முதலியோர்க்கும் நிக்கிரகானுக்கிரகங்களைப் பண்ணும் இயல்புடையோர் ஆதலானும், அறுபத்துமூவர் முதலிய திருத்தொண்டரது சரித்திரத்தை விரித்துரைக்கப்புகுந்த ஆசிரியர் முன்னர் அவ் வறுபத்துமூவர்க்கு அருள்செய்த சிவன் கைலாசத்தில் பிரம விட்டுணு முதலியோர் சேவிப்ப வீற்றிருந்தநாளும் பெருஞ் சிறப்பைக் கூறுதல் முறைமையாதலானும், அதனை ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறி, அங்ஙனங் கூறுமுகத்தாற் சிவனே விச்சுவா திகரும் விச்சுவசேவியருமாம் என்பது குறிப்பித்தார். பல பிரமாணங்களாலே சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவி யருமாமென்பது ஐயமறத்துணிந்தவழியன்றி, அவர்பாற் பத்தி எய்தல் கூடாமையானும், ஓரோவழி எய்தினும், வைணவர்முதலியோர் மறுக்கும்வழி மயக்கமெய்துதல்பற்றி அது குன்றுமாதலானும், அதிப்பிரபலப் பிரமாணமாகிய அதிர்வசிகை முதலிய சுருதிகளால் சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவியருமாம் என்பது சிறிது காண்பிப்பாம்.

அதர்வசிகையிலே “அந்தத் தியானம் யாது? அன்றி யும் தியானிப்போன் யாவன்? தியானிக்கற்பாலரும் யாவர்?” என்ற உபக்கிரமத்தில் இருந்த வினாக்களுக்கு இசையத் தியானத்தையும் தியானிப்போனையும் நிரூபணஞ்செய்த

பின்னர், தியானிக்கற்பாலரை நிச்சயித்தற்குச் சொல்லுமாறு, “மிகவுந் தியானிக்கற்பாலராகிய ஈசானரைத் தியானிக்க, அந்தப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே கூட (உற்பத்தியாகின்றன.) காரணமும் காரணங்களைப்படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் (உற்பவித்தல்) இன்று. காரணமும் சருவைசுவரிய சம்பன்னரும் சருவேசவாரும் சம்புவுமாகியவரே ஆகாசமத்தியத்திலே தியானிக்கற்பாலர்.” என்பதுதொடங்கி, “மற்றதெல்லாம்விட்டுச் சுகத்தைச் செய்பவராகிய சிவனொருவரே தியானிக்கற்பாலர். அதர்வசிகைமுற்றிற்று.” என்பதுவரையும். இங்கே யோக ரூபியினாற் பரமசிவனிலே வர்த்திக்கும் ஈசானரென்னுஞ் சொல் யோகத்தினாற் சுவாபாவிக நிரதிசயைசுவரிய பரத்தன்மையுடையரென்று பொருள்படுதலானும், ரூபியினாலே பரமசிவனுக்குப் பெயராதலானும், அனைத்தினும்மேலாகிய பயன் வேண்டினோராகிய உயர்ந்தோரால் பரமசிவன் தியானிக்கற்பாலரென்னுங் கருத்துப்பற்றி ஈசானசத்தத்தால் விசேடிய நிர்த்தேசம் பண்ணப்பட்டது. “மிகவுந் தியானிக்கற்பாலராகிய” என்று தியானிக்கப்படத் தக்கவரென வற்புறுத்தி அதிகமாகத் துதித்தது. ஈசானரன்றி மற்றையோர் இப்பெற்றிப் பட்டவர் அன்றென்னும் உறுதியைத்தொனிப்பித்தற்கு, தேவமனுஷாதி ரூபமாகிய சகலப் பிரபஞ்சத்தினும் பிரமன் முதலிய நால்வருக்கும் மிக்க தலைமை கூறி, அவர்களது ஐசுவரியங்களும் வரையறைப்பட்டவைகளென்று உணர்த்தற்கு “பிரம விஷ்ணு” என்பதுமுதல் “பூதங்களுடனேகூட” என்பதுவரையும் பூதம் இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குச் சமமாக அவர்களுக்கு உற்பத்தியுடைமை காட்டப்பட்டது. இவ்வுற்பத்தியுடைமை பரமசிவனுக்கும் உண்டாயின், அவருக்கும் அதுபோலத் தியானிக்கற்பாலரார்

தன்மையின்றாகுமென்று ஆசங்கித்து, “காரணமும் காரணங்
களைப் படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் உற்பவித்த
லின்று.” என்று சொல்லப்பட்டது. பிரமாதிகளுக்கு உற்
பத்தி கூறுஞ் சொல்லாற்றலால் அவர்களுக்கு அருத்தாபத்
தியாற் பெறப்பட்ட காரணம் எதுவோ அந்த ரூபமாகிக்
காரணங்களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர்களுடும் மந்தி
ரோபநிடதப் பிரசித்தமான காலமுதலியவற்றையும் படைத்
தோராகியும் ஆதிசிருட்டியைச் சங்கற்பித்தோராகியும்
இருக்கும் இப்பெற்றிப்பட்ட ஈசானர் யாண்டாயினும் உற்
பவித்தல் இன்று என்பது இதன்பொருளாம். இதனால்
பிரமாதிகட்குக் காரணம் யாது அது பிறத்தலின்று என்ற
இவ்வளவுபொருளுமே பிரசித்தம். ஈசானரென்றது இல்லை
யெனின்; அங்ஙனமாயினும், ஈசானருக்குத் தியேயத்துவம்
விதித்துப் பிரமாதிகட்குத் தியேயத்துவம் பிரித்து நீக்கும்
பொருட்டு அவர்களிடத்திற் றோஷந்தோற்றுவித்தபின்பு,
அந்தத்தோஷம் ஈசானருக்கும் உண்டாயின் தியேயத்துவம்
இன்றாகுமென்று அவசரத்திற்போந்த சங்கை யகற்றற்கு
அவருக்கே அத்தோஷமின்மை கூறவேண்டுதல் அவசியமாத
லின்; ஆண்டு ஈசானரென வருவித்துப் பொருளுரைப்பதே
சால்பு. அங்கே ஆகாசமத்தியத்திலே என்றது உபாசனா
ஸ்தானம் கூறியவாறு. அதற்குப் பரமாகாசமாகிய கைலாச
மென்னும் பெயருடைய பாசிவலோகமென்பது கருத்து.
அதனால் இருதயகமலம் இரவிவிம்ப முதலிய எவ்வெவ்
விடங்களிற் சிவனைத்தியானிக்கினும், அவ்வவ்விடங்கள்
அனைத்தினும் சோகிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து,
அதன் மத்தியத்தில் இருப்பவராகச் சிவனைத்தியானிக்க
என்று உணர்த்தப்பட்டது. சருவேசவாரென்றது சிவனது
நாமமாகக் கூறப்பட்டது; “ஒங்காரமாகிய சருவேசவாரைத்
துவாதசாந்தத்திலே (உபாசிக்க.)” என்று தாபநீயோப

நிடதத்திற் பிரயோகித்தலாலும், புராணங்களில் வழங்கலாலும், அவருக்கு அப்பெயருண்மையாலென்க. அதுவன்றி, சருவைசுவரிய முடையவரென்னும் பொருள்படக்கூறிற் புனருத்தமாதலின், அற்றன்றென்க. அன்றியும், இரணிகிரணத்தால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட கமலங்களே கமலங்களாகும் என்பதனுள் இரண்டாங் கமலபதம் கமலகுண சமூகமென்னும் பொருள்படுமாறுபோல, முன்னையது ரூபியாகவும் பின்னையது யோகரூபியாகவும் பொருள்பட்டு, சம்புவானவர் உற்பத்தியின்றிப் பிரமாதிகட்குங் காரணமாயிருத்தன் மாத் திரத்தால் அபரிச்சினைசுவரியரென்றதன்று பின்னும் அசாதாரணமாகிய சருவேசுவர சத்தத்தாற் கூறப்படுதலானும் சருவேசுவரரென்றதென்று கருத்தாகி உபபத்தியுடைய அனுவாதமாகக்கூறியதெனினும் அமையும். இந்த அருத்தத்தையே ஆதரவினாலே கண்டோக்தியினாலும் “சிவனோருவரே தீமானிக்கற்பாலர்.” என்று சுருதி விளக்குகின்றது. அங்ஙனம் அச்சுருதியின்பொருளை உபவிருங்கணங்கள் தாமே தெளிவுற விளக்குகின்றன. அவற்றுள், சைவபுராணத்திலே சிவனது சர்வோத்கருஷ நிச்சயப்பிரகாரணத்திலே (க) “எவரிடத்திலிருந்து பிரம விஷ்ணு ரூத்திரேந்திர பூர்வமான இஃதனைத்தும் சகலபூதேந்திரியங்களுடனேகூட ஆதியிற்பிறந்தன.” (உ) “காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோரும் பரமகாரணமுமாகிய எவரயாண்டாயினும் எப்போதாயினும் பிறிதொன்றினின்றும் பிறக்கின்றிலர்.” (ங) “சருவைசுவரிய பரிபூரணராகியும் தாமே பெயரினாற் சருவேசுவரராகியும் சம்புவாகியுமிருக்கிற அவரே ஆகாசமத்தியத்திலிருப்பவராக முழுட்சுக்களாலே தியானிக்கற்பாலர்” எனக்கூறப்பட்டது. இங்கே “பிரம விஷ்ணு” என்பது முதல் “பூதங்களுடனேகூட” என்பது வரையுமுள்ள சுருதியின்பொருள் முதற்சுலோகத்திற்

காட்டப்பட்டது. இதில் “எவரிடத்திலிருந்து” என்னும் நிர்ந்தேசவசனமும் இரண்டாஞ்சலோகத்திலே “எவர்” என்பதும் மூன்றாஞ்சலோகத்தில் “அவர்” என்னும் பிரதிநிர்ந்தேசத்தைக்கொண்டு முடிதலால், பிரமாதிகள் சிவனிற் றேன்றியோர் என்பது தெளிவுறவுணர்த்தப்பட்டது. மூன் றாஞ்சலோகத்திலே “பெயரினாற் சருவேசுவார்” என்று அஃது அவர்க்குப் பெயராமாறு காட்டப்பட்டது. அரி வம்மிசம் பிரமாண்டபுராணம் முதலியவற்றினும் இவ்வாறே காட்டப்பட்டது. அங்ஙனமாகச் சருதிபிற்றானே பிரமா முதலிய சகலதேவதைகளினும் வேறுபிரித்துச் சிவனுக்கே சருவேசுவரத்துவம் வியவஸ்தாபித்திருக்கவும், அவரினும் அதிகமாகிய பிறதெய்வம் உண்டென்று கற்பித்தல் பேதை மையேயாம்.

அற்றேல், “இரணிய கர்ப்பன் ஆதியிலுள்ளவன்.” என்றும் “இந்திரன் சகலத்திலும் மேலானதேவன்.” என்றும் “அக்கினியே தேவானைவர்க்கும் முன்னே தலைவன்.” என்றும் இத்தொடக்கத்துச் சருதிகளிலே பிறதேவதைகட் கும் வரையறைப்படாத தலைமையுண்டென்று கூறியதே தெனின், அது கூறுதும், அநேகருக்கு விகற்பித்துக் கூறின மையால், சருவேசுவரத்துவம் சம்பவியாது; வஸ்துவில் விகற்பங் கூடாமையால், ஒருங்கு சம்பவித்தலும் இன்று; ஒருவர்க்கொருவர் தலைவராதல் உண்மை வருதலால், விகற்ப பேதத்தினாலே சகலருடைய தலைமையும் காலபரிச்சின்னமா தலின் ஒருவருக்குந் தலைமையின்றெனலுங் கூடாது; தோஷம் உண்மையால். ஆதலால், அப்பெற்றிப்பட்ட வச னங்களுட் சிலவசனங்கள் பிரதிதமாகிய பொருளுடையன என்றும், சில பிறிதோராற்றற் பெறப்படும் பொருளுடை யன என்றும் எல்லாரும் உடன்பட்டுக் கொள்ளல்வேண்டும்.

அங்கே இவை இவை பிரதீதமாகிய பொருளுடையன
 ஏனையவை பிறபொருளுடையன என்று நமது புத்தியாற்
 கற்பிக்கப்பட்ட நியாயங்களால் வியவஸ்தாபிப்பதிலும், உப
 விருங்கணங்கட்கு அனுசாரமாக வியவஸ்தாபித்தலே
 மேன்மை; ஆன்மாக்களது புத்தியானது நிச்சயமில்லா நிலை
 மைத்தாதலின் அதனால் ஊகிக்கப்பட்ட நியாயங்களினாலே
 நிச்சயம் சித்திபெறாமையானும், “வேதமானது அற்பக்கல்வி
 யுடையானுக்கு “என்னையிவன் கடப்பான்” என்று அஞ்சு
 கின்றது. இதிகாசபுராணங்களாலே வேதப்பொருளைத்
 தெளிந்தறியவேண்டும். தன்னாலே அறிந்துகொள்ளப்பட்ட
 வேதப்பொருளிலே அறியாமை உண்டாகும்; ஆயினும்
 முனிவராலே நிச்சயிக்கப்பட்ட அந்தப்பொருளிலே பெரி
 யோர்க்கு என்ன சங்கையுண்டாகும்.” என்னும் வியாச
 வசனத்தினாலுமென்க. ஆதலால், அனேக உபவிருங்கணங்
 களின் வலிமையாலே அதர்வசிகையே பிரதீதார்த்தம் உள்ள
 தென்றும், அவ்விதமாகிய உபவிருங்கணங்கள் இல்லாதன
 வாகிப் பிறதேவதைகட்குத் தலைமைகூறும் பிறசுருதிகள்
 வேறுபிரமாணங்களால் விரோதிக்கப்பட்டுச் சுருங்கி நிற்
 கின்ற அவ்வவர் தலைமையைப் பொருளாகவுடையனவென்
 றும் உடன்படுதலே பொருத்தம். நியாயத்தாற் பலாபலம்
 விசாரியாது திருத்தியடையாதவரைக் குறித்து, இந்தச்
 சுருதி மற்றையவற்றினும் மிகுபலம் உடைத்தென்பது நிறுத்
 துதும். பலசுருதிகள் தம்முள் விரோதமடைந்தபோது
 பலமுடையது செம்பொருள்படுதலும் பலமில்லது பிறிதோ
 ராற்றாற் பெறப்படுதலுமே நியாயம். அங்ஙனமே சுருதியில்
 “சாதூர் மாசிய யாகஞ்செய்தவனுக்கு அழிவில்லாத புண்ணி
 யம் உண்டாகின்றது.” என்னுஞ் சுருதி “எப்படி இம்மை
 யிற் கன்மங்களாலீட்டிய லோகம் நாசமடையும் அப்படித்
 தான் மறுமையிற் புண்ணியங்களாலீட்டிய லோகமும்

நாசமாம்.” என்று பொருட்பலம்பற்றிப் பிறிதொன்றிற் செல்லாமற்கிளர்ந்த பிரபலச்சுருதியால் வாதிதமாகிச் சுருங்கிய பொருட்பட்டு நின்றவின், அழிவில்லாத என்பதற்கு ஒருகாலாவதியைக் குறித்து அழியாத என்பது பொருளாம். அதுபோலவே, ஈண்டும் சிவனது தலைமை கூறக்கிளர்ந்த சுருதி ஏனைத் தேவர்களின் தலைமைகூறக் கிளர்ந்த சுருதிகளைச் சுருங்கிய பொருட்படுத்தும்; ஏனைத் தேவர்கட்குக் குற்றங்கூறி அவர்களினின்றும் பிரித்துச் சிவனது தலைமை கூறலானும், ஏனைச் சுருதிகள் இங்ஙனங்கூறுது ஒரோ விடத்து ஒரொருவர்க்குத் தலைமைமாத்திரம் கூறலானுமென்க. இன்னும் சிவனது தலைமை முழுட்சுக்களால் உபாசிக்கப்படும் பரதேவதையை நிச்சயிக்கத் தொடங்கிய உபநிடதத்தில் உரைக்கப்பட்டது. ஏனையோரது தலைமை கர்மதேவதா நிச்சயப்பிரகாரணங்களிற் கூறப்பட்டது. அதனாலும் இதற்குப் பிரபலத்துவம். இந்தச் சுருதி சிவனது தலைமையேகூறி, “அதர்வசிகை முற்றிற்று” என்று ஏனையோரினின்றும் பிரித்துச் சிவனது நிரதிசயமாகிய ஐசுவரியம் உணர்த்தி முடிவுபெற்றது. ஏனைச் சுருதிகள் அங்ஙனமல்ல. அதனாலும் இது பிராபல்லியம்.

அற்றேல், “விசுவத்திற்குத் தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை” என்று நாராயணோபநிடதத்து இருத்தலானும், “தேவர்களுள்ளே அக்கினிகடைப்பட்டவன்; விஷ்ணுசீர்த்தலைவன்; அவர்கட்கிடையே மற்றத் தேவதைகளைத்தும்” என்னும் வெகுவிருசுபிரமாணத்திலே சகலதேவதைகளினும் உயர்ந்தவன் என்கையாலும், லோகாட்சிகிருகியத்திலே “அக்நயே பிருதிவ்யதிபதயேசுவாகா” என்பது முதல் “பிரமணே லோகாதிபதயே சுவாகா” என்

பது வரையுமுள்ள மந்திரங்களாலே அக்கினி, சோமன், வாயு, சூரியன், இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன், மகா சேனன், உருத்திரன், பிரமன் என்பவர்களுக்குப் பிருதிவி, நட்சத்திர, அந்தரிக்ஷ, தியு, சுர, பிரேத, சலில, யக்ஷ, சேநா, பூத லோகங்களுள் ஒவ்வொன்றற்கு அதிபதியாந்தன்மை காட்டியபின்பு “விஷ்ணுவே சர்வாதிபதயே சுவாகா” என்று சுருக்கப்படாத சர்வாதிபதித்தன்மை காட்டினமை யாலும், நாராயணன் தானே நிரதிசயைசுவரியமுடையனெ னின்; அற்றன்று. “விசுவத்திற்குத் தலைவனும் ஆன்மக் களுக்குத் தலைவனு மாகியவனை” என்றது “இந்திரன் சகலத் திலும் மேலான தேவன்” என்றற்றொடக்கத்தனபோலச் சுருங்கியபொருட்படும். “முதல்வனான அக்கினியே தேவர் களுக்கு முகம்.” “அக்கினிமுன்னே தேவதைகளுக்குத் தலைவன்.” “அக்கினி தேவதைகட்குத் தலைவனாகச் செல் லுக.” “அக்கினியே சகலதேவதைகளும்” என்றற்றொடக் கத்துச் சுருதிகளாலும், பருவங்களுள் இளவேனில்போலவும் மனிதருள் அந்தணர்போலவும் தேவதைகளுள் அக்கினி.” என்றற் றொடக்கத்து மிருதிகளானும், “அக்கினிமுதலி யோர்” என்றற்றொடக்கத்து விஷ்ணுபுராண வசனங்களா லும், “அக்கினியே முக்கியதேவன்” என்னுஞ் சைமினி சூத் திரத்தாலும், அக்கினியின்மேன்மை பிரசித்தமாதலாற் சகல தேவதைகளிலும் அக்கினி கடைப்பட்டோனென்பதே பொருந்தாது. ஆதலிற் காட்டிய சுருதியிலே “அக்கினி கடைப்பட்டவன்” என்றது சிலதேவதைகளைக் குறித்தே அக்கினிக்குக் கடைத்தன்மைகூறுதலிற் சுருக்கப்பட்ட பொருளுடையதேயாம். அதற்குச் சமானமான யோக ஷேமத்திலே விஷ்ணு தலைவனென்ற வழியும், அப்படிச் சிலதேவதைகளைக் குறித்தே தலைவனென்று சுருங்கிய பொருட்படும். லோகாட்சி கிருக்யத்திலே காட்டிய மந்திரங்

கள் கிருச்சிராங்கங்களாகிய பன்னிரண்டோமங்களினும் தனியே தனியே விநியோகிக்கப்பட்டவைகளாம். அவை ஒவ்வொருபொருளைக் கூறுதலி னெவ்வொருவாக்கியங்களாம். ஆதலின் வேறு வேறு வாக்கியங்கள் கூடி ஒருங்கு முடிந்து பொருட்படாமையால் தனித்தனியே நான்காம் வேற்றுமை யுருபீற்றவாய் முடியும் அந்தவாக்கியங்கள் கூடி அக்கினி முதலியோரினின்றும் பிரித்து விஷ்ணுவினது சருவவசவரியம் உணர்த்தற்கு வலியுடையனவல்ல. இந்த மந்திரங்களிற் கூறிய உருத்திரனை யொழிந்தோரனைவரும் லோகபாலராதலின் இந்த உருத்திரனும் லோகபாலனென்பது பெறப்படும். லோகபாலருத்திரன் சிவகலை பெற்ற கணநாதருள் ஒருவனென்று கூர்மபுராணத்துரைக்கப்பட்டது. அதனால் இங்கே சிவனினின்றும் பிரித்து விஷ்ணுவினது தலைமை கூறப்பட்டதென்று சங்கித்தற்கு இடமேயில்லை. ஆதலால், அதர்வசிகைப்படியே சிவனது நிரதிசயமான ஐசவரியஞ் சாதிக்கப்பட்டது; அதர்வசிகையே எல்லாவற்றிலும் மிகுபலமுடையதாதலால்.

அதர்வசிரசின் முதற்கண்டத்திலே “தேவர்கள் சுவர்க்க லோகத்தை அடைந்தனர். அந்தத்தேவர்கள் உருத்திரரை வினாவினர்.” என்று தொடங்கி “நீர் ஆர்?” என்று வினாவின தேவர்களுக்கு “அவர் கூறினர்; நானொருவனே ஆதியிலேயிருந்தேன் இருக்கின்றேன் இருப்பேன்; என்னையன்றி வேறொருவனில்லை; அப்படியே என்னையறிந்தவன் எல்லாமறிவான்.” என்பது முதலிய சிவவசனத்தாற் சிவனது சருவாத்துமத்தன்மை காட்டப்பட்டது. பின்னர் “அதன்பின் தேவர்கள் உருத்திரரைக்கண்டிலர்; அந்தத் தேவர்கள் உருத்திரரைத் தியானித்தனர். அதன்பின் தேவர்கள் ஊர்த்துவவாகுவை யுடையவரைத் துதித்தனர்.” என்று

தேவர்களால் உபாசிக்கப்படுந் தன்மையும் துதிக்கப்படுந் தன்மையும் காட்டப்பட்டன. பின்பு இரண்டாங் கண்டத் திலே “எவர் உருத்திரர்; அவர்பகவான்; பூர், புவர், சுவர் (ஆகியவர்.) அவரே பிரமாவும்; அவருக்கு வணக்கம் வணக்கம். விஷ்ணுவும்வர்; மகேசருமவர்.” என்பது முதலியவற்றால் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் உமை இலட்சுமி சரசுவதி இந்திரன் முதலியோரும் மகாபூதம் முதலியவும் அவரது விபூதியேயென்று காட்டப்பட்டது. மூன்றாம் நாலாம் கண்டங்களிலே சிவநாமத்தொகுதியை விரித் துரைத்து, அவரது மேன்மை விளக்கப்பட்டது. ஐந்தாங் கண்டத்திலே அவரை உபாசித்தலாற்றான் மோக்ஷமென்று கூறி, உபாசனாப்பிரகாரமாகிய பாசபதயோகங் காட்டப்பட் டது. இப்படியே அதர்வ சிரசினுள்ள வசனங்களெல்லாம் பரமசிவனது சர்வோத்தகருஷத்தை விளங்கக் கூறும். இதற்கு உபவிருங்கணம். இலிங்கபுராணத்தில் “அதன் பின்பு தேவர்கள் மயங்கி, நீர்யாவரென வினாவினர். அவர்கூறு வார். நானொருவனே புராதனனும் பகவானுமாகிய உருத் திரன். நானே ஆதியிலே யிருந்தேன் இருக்கிறேன் இருப் பேன். தேவர்களே, இந்த உலகத்திலே எனக்கு வேறானவ றொருவனுமில்லை. நான் நித்தியாநித்தியன்; சூற்றமற்றவன்; பிரமாவுக்குத் தலைவனாகிய பிரமநான்.” என்று தொடங்கி “தருமாதருமங்களாலே எனது மகிமையாற் சகலத்தையும் பரிபாகம் பண்ணுவேன் என்று சொல்லி, உருத்திரபகவான் அங்கே மறைந்தார். பின்பு தேவர்களவரைக்கண்டிலர்.” என்பது முதலாக இரண்டத்தியாயங்களினாலும் அதர்வ சிரசு முற்றுஞ் சிவபரமென்று உணர்த்தப்பட்டது. இப் படியே சூதசங்கிதை வாயுசங்கிதை ஆதித்திய புராணம் என்பவற்றினும் உணர்த்தப்பட்டது.

இப்படியே சுருதிகளும் அவைகளின் உபவிருங்கணங்களும் சிவனே விச்சுவாதிகளும் விச்சுவசேவியருமாமென்பது தெளிவுறவிளக்குதலால், விஷ்ணுமுதலிய பிறரைச் சிவனிலும் அதிகமென்றாயினும் சிவனே சமமென்றாயினும் கொள்ளுதல் சிவநின்றையாகிய அதிபாதகமேயாம். ஆதலால், சிவனே பரம்பொருள் என்று துணிந்து, அவரையே மெய்யன்போடு மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே வழிபடுக.

௨. திருத்தொண்டர் சரித்திர வரலாறு.

பின்னே நிகழும் அடியார்களது சரித்திரத்தை உமாதேவிக்கு முன்னே அருளிச்செய்யப் புகுந்த பரமசிவன் அச்சரித்திரம் உபமன்னியுமுனிவராலே பத்தர்குழாங்களுக்குக் கூறப்படுமெனக் கூறினாரென்று சிவாகசியத்து நவமாம் மிசத்திற் கூறப்பட்டது. அப்படியே திருத்தொண்டர் சரித்திரம் சொன்னவர் உபமன்னியுமுனிவர் என்பது இங்கும் பெறப்பட்டது. உபமன்னியுமுனிவர்கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷைசெய்தமையால், அவரை “பாதவன்றுவரைக் கிறையாகிய—மாதவன்முடிமே லடிவைத்தவன்” என்றார். அச்சரித்திரம் வருமாறு. கிருஷ்ணர் புத்திரபாக்கியத்தின் பொருட்டு நெடுங்காலம் சிவபூசை பண்ணியும், சிவன் வெளிப்படாதொழிந்தார். அக்காலத்தில் ஒருநாள் உபமன்னியுமகாமுனிவர் சிவபூசைக்குப் பத்திரபுஷ்பங்களில்லையென்று தமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த தமது சீடனை நோக்கி, கிருஷ்ணர் சிவபூசைசெய்து கழித்த பத்திரபுஷ்பங்களைக் கொண்டுவரும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாபித்து அவைகளாலே சிவபூசைசெய்து முடித்தார். அதை அறிந்த கிருஷ்ணர் வந்து, சங்கைபேச; உபமன்னியுமுனிவர், சைவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவதீக்ஷைபெற்று மந்திரக்கிரியாவரலாகளாலே சிவ

னைப் பூசித்தாலன்றி இவை நிருமாலியமாகா; சிவனும் வெளிப்படார் என்றார். அதுகேட்ட கிருஷ்ணர் அம்முனி வருக்கு ஆளாகி, அவரிடத்தே சிவதீக்ஷபெற்று, சிவபூசை செய்து, தாம் விரும்பிய பயனைப்பெற்றார். கிருஷ்ணர் சிவ தீக்ஷபெற்ற சரித்திரம் வாயுசங்கிதையில் உத்தரகாண்டத் திலும் மகாபாரதத்தில் அனுசாசனபர்வத்தில் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலும், கூர்மபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே உபமன்னியுமுனிவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மாதவன் முடிமேலடிவைத்தமையும், அத்தர் தந்த அருட் பாற்கடலுண்டமையும் ஆகிய விசேடணங்களால் இவரது பெருமையும், இவராலே புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட சுந்தர மூர்த்திநாயனரது பெருமையும், அவராலே திருத்தொண்டத் தொகையிற்றுதிக்கப்பட்ட திருத்தொண்டரது பெருமையும் தொனிக்கின்றன.

ந. சிவபுண்ணியம் செய்யும்போது நினைவு

வேறுதலாகாதேனல்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனரும் அநிந்திதை கமலினி என்னும் பெண்களும் முறையே சிவனுக்கும் உமாதேவிக்கும் புஷ்பங் கொய்யும்போது இச்சைகொண்டமையால், பூமியிலே பிறந்து போகம் அனுபவிக்கும்படி சபிக்கப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுகையால்; புஷ்பம் எடுத்தல் முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது நினைவு வேறுதலாகாதென்பது துணியப்பட்டது. அது “கொந்தலர் கொய்யும் போது கூர்விழி மைய லாலே—பைந்தொடி மடவார் தம்மைப் பார்த்தலாற் கைலை வெற்பிற்—சுந்தரன்பட்ட காதையறிதிரோ துணர்மென் போதா—லந்தணர் கீழ்க ளாவார் கீழ்களந் தணர்க ளாவார்” என்னும் புட்பவிதிச்செய்யுளாலு

மறிக. கைலாசவாசிகளாய்ச் சிவனை இடைவிடாது சேவிக்
கும் அன்பர்களுக்கு இக்குற்றத்தின் பொருட்டு இத்தண்டம்
கிடைத்ததாயின், ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேங்கள் குற்றஞ்
செய்யின் எத்துணைப்பெருந்தண்டம் கிடைக்குமோ என்று
அஞ்சி நடுங்கி, சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது சிறிதா
யினும் மனசைப்பிறிதொன்றிற் செல்லவிடாமற் சிவனுடைய
திருவடிகளிலே செலுத்துக.

மறுநீதிகண்டபுராண சூசனம்.

க. செங்கோன்மைச்சிறப்பு.

தன்கீழ் வாழ்வோர் குற்றஞ்செய்யின், அக்குற்றத்தை
நாடி, யாவரிடத்தும் கண்ணோட்டம் வையாது நடுவுநிலைமை
யைப்பொருந்தி, அக்குற்றத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட தண்
டத்தை ஆராய்ந்து, அவ்வளவினதாகச் செய்வதே அரசு
னுக்கு முறையாம். அது “ஒர்த்துகண் ணோடா திறைபுரிந்
தியார்மாட்டுந்—தேர்ந்துசெய் வஃதேமுறை.” என்னுந்
திருக்குறளால் அறிக. இம்முறையானது ஒருபக்கத்திலே
சாயாமற் செவ்வியகோல்போலுதலில், செங்கோலெனப்
படும். இன்னும், பொதுப்பட உயிர்களைக் காத்தல் தரும
மாயினும், பசுக்களையும் பெண்களையும் பிராமணரையும் சிவ
னடியார்களையும் காத்தல் பெருந்தருமமாம். அது “ஆவை
யும் பாவையும் மற்றறவோரையுந்—தேவர்கள் போற்றுந்
திருவேடத் தாரையுந்—காவலன் காப்பவன்காவா தொழி
வனேன்—மேவு மறுமைக்கு மீளா நரகமே” என்னுந் திரு
மந்திரத்தாலும், “வெற்றியின் விழுமி தம்ம வெருவினோர்
மேற்செலாமை—மற்றதின் விழுமிதைய வழுநரை நெறியின்
மாட்டல்—சொற்றவ்வ விரண்டின் மேலும் விழுமிதுதுகடர்

நல்லா—னற்றவர் மறையோர்க் குற்ற நலிவினை நலித
றானே.” “வெடித்தடங்கயற் கண்ணியர் மைந்தர்வேதியர்
கோ—நெடிற்கொடுங்கொலை சூழ்ந்திட நீக்கருந் தீதிற்—
படிற்ற னுண்மையிற் காப்பது காத்தது பலியா—விடிற்ற
னுவியை விடுத்திடா வேந்துமோர் வேந்தோ.” என்னும்
இரகுவம்மிசச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

இப்படியே செங்கோலை முட்டாமற் செலுத்தியவிதம்
இந்த மனுசக்கிரவர்த்தியிடத்திற் காணப்பட்டது; இவர்,
பசுக்கன்றைக்கொன்றவன் தாம் நெடுங்காலம் பெருந்தவஞ்
செய்து அரிதிற் பெற்ற ஏகபுத்திரானுயிருப்பவும், பசுக்
கொலைக்கு உயிர்த்தண்டமல்லாத பிராயச்சித்தம் ஸ்மிருதி
யில் விதிக்கப்பட்டமையால், இக்குற்றத்தின்பொருட்டுப்
பிராயச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளுதலன்றி, இவனைக் கொலை
செய்தல் தகுதியன்றென்று மந்திரிகள் தடுப்பவும், நடுவு
நிலைமை சிறிதும் தவறாது அவனைத் தேர்க்காலில்வைத்து
ஊர்ந்த பெருந்தன்மையுடையராதலால் என்றறிக. பசுக்
கொலைசெய்தவர்களுக்குஉயிர்த்தண்டமல்லாதபிராயச்சித்தம்
மிருதியில் விதிக்கப்பட்டதாயின், இவர் உயிர்த்தண்டஞ்
செய்தமை குற்றமன்றோ எனின்; இந்தப்பசுவானது, தன்
னினம்போலன்றி மனிதருக்கு உரிய அறிவை உடையதாகி,
ஆராய்ச்சிமணியை அசைத்தமையால் எல்லையின்றி எழுந்த
இரக்கம்பற்றி, அப்பசுவின்கன்றைக் கொன்றமையை மனித
ரது குழந்தையைக் கொன்றமையாகக் கொண்டாராதலா
லும்; சிவனது திருவாளுரிப்பிறந்த உயிரைக்கொன்றமை
சிவாபராதமாமெனத் துணிந்தாராதலாலும்; அது குற்ற
மாகாது புண்ணியமாயிற்றென்றுணர்க. அது “அவ்வுரை
யில் வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின்—செவ்வியவண்
மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீ — ரெவ்வுலகி

லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால்—வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி யெறிந்துவிழுந் ததுவிளம்பீர்.” “போற்றிசைத் துப் புரந்தசன்மா லயன்முதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்சு—வீற்றி ருந்த பெருமானார் மேவியுறை திருவாளுர்த்—தோற்றமுடை யுயிர்கொன்று தாதலினுற்றுணிபொருடா—ஓற்றவுமற் றவற் கொல்லு மதுவேயா மெனநினைமின்.” என இவ்வரசர் கூறியவாற்றால் அறிக.

பிற உயிர்களுக்கு வருந் துன்பத்தைத் தமக்கு வரும் துன்பத்தைப்போலக் கொண்டு பேணும் இரக்கமுடைமையே அறிவினாலாகும் பெரும் பிரயோசனமாம். எவ்வளவு நூல் களைக்கற்றார்களாயினும், எவ்வளவு த்ருமங்களைச் செய்தார்க ளாயினும், இவ்விரக்கமில்லாதவர்கள் நாகத்துன்பம் அடை தல் சத்தியம். இதற்குப் பிரமாணம். சைவசமயநெறி. “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாள—மென்பருணர்ந் தோர் சிவன்வாக் கீண்டு.” எ-ம். திருவள்ளுவர்குறள். “அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினேய்—தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை.” எ-ம். பதிபசுபாசவிளக்கம். “கலையெலா முணர்ந்தா னேனுங் கரிசறத் தெளிந்தானேனு—மலையென வுயர்ந்தா னேனு மனமய லகன்று னேனு—முலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க் குதவிய கையனேனு—மிலகிய விரக்க மின்றே லெழுநா கடைவ னன்றே.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். “உயிர்நித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல் லுயிரதூற்ற— துயருக் கிரங்கல் புதுமை கொல்லோவருட் டோன்றலந் நாட்—செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத் து—டயர்வுற் றுகுத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாயிடினே.” எ-ம். வரும். இம்மனுசக்கிரவர்த்தியிடத்து இவ்விரக்கம் உண்மை “அவ்வுரைகேட்ட வேந்த னாவது துயர மெய்தி— வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல் வேதனை யகத்து மிக்

கிங்—கிவ்வினை வினைந்தவாறென் றிடருறு மிரங்கு மேங்குஞ்
—செவ்விதென் செங்கோ லென்னுந் தெருமருந்தெளியுந்
தேறான்.” “மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி
னீடு—மென்னெறி நன்றா லென்னு மென்செய்தாற் றீரு
மென்னுந்—தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு
சோரு—மர்நிலை யரச னுற்ற துயாமோ ரளவிற்பன்றால்.”
என்னுந் திருவிருத்தங்களால் அறிக.

இவர் தம்முடைய மகளைத்தேர்க்காலில் வைத்து
ஊர்ந்தமையால், அவனிடத்து இரக்கமில்லாதவரென்பது
பெறப்படுமன்றோவெனின்; அற்றன்று: பூமியிலே வெளிப்
படப் பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அரசனுக்கும்,
வெளிப்படாமற் பாவஞ்செய்தவர்களையும் வெளிப்படப்
பாவஞ்செய்தவர்களுள் அரசனாலே தண்டிக்கப்படாதவர்
களையும் மறுமையில் நரகத்திலே தண்டித்தல் இயமனுக்கும்,
கடனும் ஆதலாலும்; தாம்செய்த பாவத்தின்பொருட்டு இம்
மையில் அரசனாலே தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவத்தின்
பொருட்டு மறுமையில் நரகத்திலே தண்டிக்கப்படார்கள்
ஆதலாலும்; தம்முடைய மகன் பசுக்கொலைக்குற்றத்தின்
பொருட்டு மறுமையில் நரகத்துன்பம் அடையாவண்ணம்
தாமே இம்மையில் அவனைத் தண்டித்து, அப்பாவத்தை
ஒழித்தார்: ஆதலால் அவ்வுயிர்த்தண்டத்துக்குக் காரணம்
அவனிடத்திலவைத்த இரக்கமென்றே துணியப்படும். இதற்
குப் பிரமாணம். கோயிற்புராணம். “மண்ணுலகின் முறை
புரியா மடவரைநால் வகைத்தண்டம்—பண்ணிரெறி நடத்
திடவும் பலரறியா வகைபுரிந்த—வெண்ணில்வினை விதி
வழியே துகர்விக்கு மியல்பிற்கும்—திண்ணியரா மிருதரும
ருளராகச் செய்துமென.” “வானவர்கோ னுரைத்திரவி

மைந்தர்களி லொருவனுக்கு—ஞானவிழி நல்கிரம னற்பதி யுங் கொடுத்தகற்றி—யீனமிலா வொருவனுக்கங் கிலகுமணி முடியளித்துத்—தேனகுதா ரணிவித்துத் தேவர்கடங் கைக் கொடுத்தான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “பிணக்கந் தன் னையும் பெற்றவர் தம்மிடைக்—கணக்கி லாரையுங் கள்வர்க டம்மையும்—வணக்கு வான்மன்னன் மற்றையர் தங்களை— யிணக்கு வானர கத்து ளியமனே.” எ-ம். திருமந்திரம். “தத்தஞ் சமயத் தகுதிநில் லாதாரை—யத்தன் சிவன் சொன்னவாகம நூனெறி—யெத்தண்டமுஞ்செயுமறுமையி லிம்மைக்கே — மெய்த்தண்டஞ் செய்வதவ் வேந்தன் கடனே.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார். “அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பாவங்க—டரையுளோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்—துரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்—நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுன் னீர்மை யீதாம்.” எ-ம். போற்றிப்பொருடை. “மண்டெரியிற் - காய்ச்சிச் சுடவறுக்கக் கண்ணுரிக்க நன்னி திய—மீத்துத்தாய் தந்தைதம ரின்புறுதல் - வாய்த்தநெறி— யோடியதே ரின்கீ முயிர்போன கன்றாலே—நீடுபெரும் பாவ மின்றே நீங்குமென - நாடித்தன்—மைந்தனையு மூர்ந்தோன் வழக்கே வழக்காக—நஞ்சனைய சிந்தை நமன் றாதர் - வெஞ் சினத்தா—லல்ல லுறுத்து மருநாகங் கண்டுநிற்க—வல்ல கருணை மறம்போற்றி.” எ-ம். வரும். இன்னும், இவர் தம் மகனுக்குச் செய்த இவ்வுயிர்த்தண்டம், இவர்கீழ்வாமும் பிறரெல்லாம் உயிர்களுக்கு இடுக்கண்செய்தற்கு அஞ்சி அஃதொழிந்து உய்தற்கும், அவ்வாறுகவே, உயிர்களெல் லாம் பிறராலிடுக்கணடையாது இனிதுவாழ்தற்கும், ஏதுவா மன்றோ! அதனாலும், இவரது சீவகாருண்ணியந் துணியப் படும்.

தம்முடைய மகன் இறந்துவிடில் தமக்குப்பின் உயிர்
களைக்காததற்கு ஒருவருயில்லாதிருத்தல்கண்டும், அவனைக்
கொன்றாநாதலின், இவர் அவ்வுயிர்களிடத் திரக்கமில்லாத
வரென்பது பெறப்படுமன்றோவெனின்; அற்றன்று: கருணை
நிதியாகிய சிவனது விதிப்படி நடுவுநிலைமை சிறிதும் வழுவாது
முறைசெலுத்துதல் தமக்குக் கடனாதலால், தாம் அப்படியே
முட்டாமல் முறைசெலுத்தில், தமக்குப் பின்னும் தமது
பூமியிலுள்ள உயிர்கள் இடுக்கணின்றி இனிது வாழ்தல்
வேண்டுமென்னுந் தங்கருத்தை வேண்டுவார் வேண்டியதே
யீவாராகிய அச்சிவன் முற்றுவித்தருளுவர் என்னுந் துணி
வுடனே அம்மகனைக் கொன்றாரென்பது “ஒருமைந்தன்
றன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்—மருமந்தன்
வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்—மருமந்தன்
மேராழி யுறவூர்தான் மனுவேந்த—னருமந்த வரசாட்சி
யரிதோமற் மெளிதோதான்.” என்னுந் திருவிருத்தத்தாலே
தெளியப்படுதலின்; இவர் எவ்வாற்றானும் இரக்கமுடையவ
ரென்றே துணியப்படும். இவர் நடுவுநிலைமையின் வழுவாமை
“என்மகன் செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயவிசைந்
தே—யன்னியனோ ருயிர்கொன்ற லவனைக்கொல் வேனாநற்
—ரென்மனுநாற் ரெடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்
வார்த்தை—மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்
கென்றான்.” என்பதனால் உணர்க. முட்டாது செங்கோல்
செலுத்திய அரசனை அச்செங்கோலே காக்குமென்பது
“இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை—முறைகாக்கு
முட்டாச் செயின்.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இரக்கமும் நடுவு நிலைமையும்
பெரும்புண்ணியமென்பதும், அவையில்லாமை பெரும்பாவ
மென்பதும், குற்றஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அக்குற்றஞ்

செய்தார்க்கும் பிறவுயிர்களுக்கும் நன்மைபயத்தலால் அது இரக்கமாவதன்றி வன்கண்மை யாகாதென்பதும், அத்தண்டஞ்செய்யாதொழிதலே வன்கண்மை யெனப்பட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்குந் தீமைபயக்குமென்பதும் பெறப்படும். அன்றியும், பிறர் கொலை களவு முதலிய குற்றங்களைச் செய்யும் போது கண்டவர்கள், நீதிசபையிலே சாட்சிகளாகும்போது, நாம் இங்கே உண்மைசொல்லில் இவர்களுக்கு அரசனலே துன்பம் நிகழுமேயென்றஞ்சி, தாம் கண்ட உண்மையை மறுத்துச்சொல்லில்; அது அக்குற்றஞ்செய்தார் மறுமையிலே நரகத்தில் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்ககொடிய துன்பம் அனுபவித்தற்கும்; இவர் குற்றஞ்செய்தும் தண்டத்துக்கு விலகிக்கொண்டமைபோல நாமும் விலகிக்கொள்வோமென்னுங் கருத்துடையராகிப் பிறருங் குற்றஞ்செய்து கெடுதற்கும், இப்படிக் குற்றஞ்செய்வார் உளராகவே, பலவுயிர்கள் அவராலே துன்பம் அனுபவித்தற்கும் ஏதுவாம் ஆதலால், யாவராயினுஞ் சாட்சிகளாகும்போது தாங்கண்ட உண்மையைச்சொல்லுதல் புண்ணியமென்பதும், அதனை மறுத்துச் சொல்லுதல் பாவமென்பதும் பெறப்படும். மெய்ச்சான்றுரைத்தலால் பெறப்படும் இன்பமும், பொய்ச்சான்றுரைத்தலால் பெறப்படுந் துன்பமும், “உண்மைசொல்பவன் இம்மையிற்பொருளையும், மறுமையிற் புண்ணிய லோகத்தையும் அடைவான்; சத்தியமே மேலானதானமும், தவமும், தருமமுமாம்; தேவர்கள் சத்தியவடிவினர்; மானுடர் அசத்தியவடிவினர். எவனுடைய புத்தி சத்தியத்தில் நிற்குமோ அவன் இகத்திலே தெய்வத்தன்மையை அடைவான். சத்தியத்தின் மேலானதருமமும், அசத்தியத்தின் மேலான பாவமுமில்லை; பாவிகள் நாஞ்செய்யுங் காரியத்தைப் பிறர் அறியாரென்று எண்ணுகின்றார்கள்; தேவர்களும், இந்திரன்

முதலான எண்மரும், ஐம்பூதங்களும், இரவியும், மதியும், மனமும், அறக்கடவுளும், உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரையும் பார்க்கின்றார்கள்: ஆகையால், ஒருவன்செய்த வஞ்சனை வெளிப்படும். பொய்ச்சான்று உரைத்தவன் தன்னுடைய ஏழுமரபினுள்ளாரையும் கீழானநாகத்தில் வீழ்த்துவான்; எழுபிறப்பி லீட்டியவெல்லாப்புண்ணியங்கோயுங்கெடுத்தவனாவான்; பிரமவதையும், சிசுவதையும், தந்தைவதையுஞ் செய்தவனாவான்; மிக்ககொடிய ரௌரவமுதலாகிய நாகங்களையும் அடைவான்: பின்னும் ஊர்ப்பன்றி, கழுதை, நாய், நீர்க்காக்கை, புழு என்னும் இப்பிறப்பிற் பிறந்து, பின்பு மானுடப்பிறப்பிலே பிறவிக்குருடன், செவிடன், குட்டனோயினன், ஊமை இவர்களாகியும், மிக்க பசிதாகமுடையவனாகித் தனது பகைவன்வீட்டிற் றன்மனையாளோடும் பிச்சையிரப்பவனாகியும், பிறப்பான்.” என்னும் மிருதிவசனத்தினாலும், “பொய்யி னைப்புகன்ற புல்லர்வாயினைப்புடைத்து நாக்—கொய்வர் துக்க பேதமுங் கொடுப்பர் தூதர் கோணை—வெய்யர் முன்பு சொன்ன பொய்வினைத்தி றம்வி ளங்கவே—நைவ ரென்னை செய்வமென்று தீருமாறு நாடியே” “சலமெனும் வாதியாவன் றகைபெறு சமயந் தன்னை—நிலை குலை செய்தான் கள்ள நீசரை நேசஞ் செய்து—கொலைவிலக்கிடுவான் றுனுங் கோணிய வழக்குக் கூறும்—புலையனும் பொருந்தி மன்றிற் புந்தியிற் புன்மையாலே.” என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

உ. தன்னுயிர்விடுத்தல் இவ்விடத்துப் பாவமும்
இவ்விடத்துப் புண்ணியமுமாமேனல்.

கோபம் நோய் முதலிய ஏதுக்களாலே தன்னுயிரை விடுத்தவன் அறுபதினாயிரம் வருஷம் நாகத்தில் வருந்துவன்;

குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு எய்தும் இடையூறு நீங்குதற்
 பொருட்டு உயிர் விடுத்தவன் சிவபதம் அடைவன். இதற்
 குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “கோவத்தா னாகத்
 திற் கொடுநோயான் மற்றுங் குற்றத்தாற் றுன்றன்னைக்
 கொலைபுரிகை குணமோ—பாவத்தான் மிக்காரே தமைத்
 தாமே வதைக்கும் பதர்மனித ரந்தணர்க்கும் பாங்கல்ல
 கும்பி—பாகத்திற்பட்ட முங்கிச் சீக்குழிக்கும் படிவர் பகர்
 வருட மறுபதினா யிரமுறவே பாங்கே—சாகத்தார் துணிந்
 தழிகை சங்கரான லயத்திற் றவறுறினே யவரமலன் புரிய
 தனைச் சார்வார்.” எ-ம். சங்கற்பிராகரணம். “விதிதெ
 ருளா னேய்க்குமழிந் தாக்கையைத் தான் வீத்தாற்—புதையி
 ருளி னாழ்வன் புகுந்து.” எ-ம். “ஆக்கையினை நோய்க்கு
 மழிந் தந்தணன்ற னீக்கினுற்—சீக்குழிக்கு மாழ்வன்
 சிறந்து.” எ-ம். “அரும்பெரும் பன்னே யடர்த்தாலு மாற்
 றிப்—பிரிந்திடச்செய் யாதுடலைப் பேணு.” எ-ம். சிவபுண்
 ணியத்தெளிவு. “குருவி லிங்கசங் கமத்தினைக் குறித்தவற்
 றிடையூ—றொருவு தற்பொருட் டாற்றம துயிர்விடு முா
 வோர்—மருவி டும்பல மெமக்குமே வளம்பட வகுப்பா—
 னருமையென்றன னனைத்தையு முணர்த்துபே ரறிவோன்.”
 எ-ம். வரும். இங்கே மந்திரி, தனக்குச் சோழர் ஆஞ்ஞா
 பித்தபடியே தான் அவருடைய மகனைக்கொல்வானால்,
 அவருக்குப்பின் அரசியற்றுதற்கு ஒருவரும் இல்லாமையால்,
 குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு இடையூறு நிகழுமெனவும்,
 உயிர்களெல்லாம் இடுக்கணின்றி இன்புற்றுவாழ்தல் கூடா
 தெனவும், நினைந்து, சிவபத்தியானுஞ் சீவகாருண்ணியத்
 தானுந் தன்னுயிரை விடுத்தானாதலின்; அது பாவமாகாது
 புண்ணியமாயிற்று. ஒருவனிமித்தம் ஒருவன் தன்னுயிரை
 விடுக்கப்புகில் அவனைத் தடுக்காதவன் அவனைத் தன்கையாற்

கொன்றவனாவன். அது “என்றனை நீ புன்மை மொழி யிசைப்பாயே யென்று மெனதுதனந்தாராதே பேசுவையோ வென்று—நின்றனக்கோ வுரித்திந்த நிலமெனக்கு மென்று நின்முன்னே யென்னுயிரை நீக்குவனே யென்றுந்—தன் றனையே தான்வதைக்கிற் றடுத்துமுறை புரியாச் சலத்தெதிரி யவன்றன்னைத் தன்னதுகை யாலே—கொன்றவனே யாதலி னைற் றடுத்திடுக கொலையைக் கொடுத்திடுக கணக்குளது கொலைக்கஞ்சங் குணத்தார்.” என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளால் அறிக.

தில்லைவாழந்தணர்புராண சூசனம்.

க. சிதம்பரத்தினது மகிமை.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே பிரமபுரத்திலுள்ள தகர மாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசமத்தியில் விளங்கும் அதிசூக்குமசித்தை அறிதல் வேண்டுமென்று தகரவித்தை சொல்லப்பட்டது. இங்கே பிரமபுரமென்றது இச்சரீரத்தையும், புண்டரீகவீடென்றது இருதயகமலத்தையும், ஆகாசமென்றது பராசத்தியையும், அதிசூக்கும சித் தென்றது பரப்பிரமமாகிய சிவத்தையு மென்றறிக. புறத்தும், இப்படியே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும், இப்பிர மாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீ டெனவும், தில்லைவனத்திலிருக்கும் ஆகாசம் பராசத்தியாகிய திருச்சிற்றம்பலமெனவும், அத்திருச்சிற்றம்பலத்திலே நிருத்தஞ்செய்யும் பரப்பிரமசிவம் அதிசூக்குமசித்தெனவும் சொல்லப்படும். இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது

சித்தேயாம்; ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படும். இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்குந்தானமாதலால், தில்லைவன மும் சிதம்பரமெனப் பெயர்பெறும்.

இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கும் முறைமை கைவல்லீ யோபரிடதத்தில் சிவனது தகரோபாசனாவிதிப்பிரகாணத் திலே “ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்தில் இருந்து, சுத்தனாகி, நேராகிய கழுத்துத் தலை உடம்புகளை உடைய னாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய் இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி பத்தியால் தனது ஆகிரியரை இறைஞ்சி, இருதய புண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தி யத்திலே, தெளிவுடையவராய், சோகம் இல்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூப ராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரமயோனிபாய், தத்பதமாய், ஆதிமத்தியாந்தவிகேனராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்த ரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பாமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய், பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியாய் இருப்ப வரைத் தியானித்து, (அதனால்) முனியாகி, இருளின்மேற் போவான். அவர் பிரமா; அவர் சிவன்; அவர் இந்திரன்; அவர் அழிவற்றவர்; மேலானவர்; சுவப்பிரகாசர்; அவரே விஷ்ணு; அவர் பிராணன்; அவர் காலன்; அச்சினி; அவர் சந்திரன்; அவரே இருந்ததும் இருப்பதுமாகிய எல்லாமான வர்; என்றும் உள்ளவர். அவரை அறிந்து, (அதனால்) மிருத்தியுவைக்கடப்பன். முத்திக்கு வேறுவழி இல்லை.” என்று கூறப்பட்டது. இதனால் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்க ளோடு கூடிய சகல சகத்தும் சிவனது விபூதியே ஆதலால் சிவனே சருவோற்கிருஷ்டர் என்பது தெளிவுறுத்தப்பட்ட

டமை காண்க. மிருத்தியு என்பது ஆணவமலம்; அது மிருகேந்திரத்திற் கண்டது.

மானவ புராணத்து ஆறாம் அத்தியாயத்தில் “முன்னே சத்திய பராயணனாகிய ஆசுவலாயன முனி பகவானும் பாமேஷ்டியுமாகிய செகந்நாதரை அடைந்து” என்றற்றொடக்கத்தால் ஆசுவலாயனர் வினாவினமைகூறி, அதற்குப் பாமேஷ்டி விடை கூறினமை சொல்லத்தொடங்கி, “எண்ணப்படாதவராய் வெளிப்படாதவராய்” என்பது முதலாகக்கொண்டு விரிவாகச் சிவத்தியானப் பிரகாரத்தைக்காட்டி; “இப்படி முனியானவன், நேரேசாக்ஷியாய், இருளைக்கடந்தவராய், பூதயோனியாய், புரப்பகைவராய் இருப்பவரைத்தியானித்து, தனது ஆத்துமவீத்தையினால் முத்தி அடைவன். தியானிக்கப்படும் பொருளாகியவர் சாம்பசிவன்; சநாதநர்: பிரமாவீஷ்ணுமுதலிய ரூபங்களாகக் கூறுபட்டாற் போலிருப்பர். அவர் பிரமா, அவர் சிவன்.” என்று தொடங்கி “அவரை அறிந்து மிருத்தியுவைக்கடப்பான். அவரைப் பிரத்தியகான்மாவாக அறியும் அறிவேயன்றி முத்திக்கு வேறுவழி இல்லை.” என்னுந் துணையால் இந்தச் சுருதிப்பொருளே காட்டப்பட்டது. பிரமகீதையிலும் இப்பொருளே உணர்த்தப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் நடுவிலுள்ள சுழுமுனாநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்பரதண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும், கருணாநிதியாகிய சிவன் ஆனந்த நிருத்தஞ்செய்யும் ஸ்தானமாம். அது “வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி—யலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாத லாலே—யிலங்கைநே ரிடை

போ மற்றை யிலங்குபிங் கலையாநாடி—நலங்கிள ரிமய
நேர்போ நடுவுபோஞ் சுழுணை நாடி.” “நாடரு நடுவி னாடி
நலங்கிளர் தில்லை நேர்போய்க்—கடும்ங் கதனின் மூலக் குறி
புள ததற்குத் தென்னர்—மாடுறு மறைகள் காணு மன்னுமம்
பலமொன் றுண்டங்—காடுது மென்று மென்றா னென்னையா
ளுடைய வையன்.” என்னுங் கோயிற்புராணச் செய்யுள்
களாலும், “இடம்படு முடம்பின் மூலத் தெழுந்தநற் சுழு
ணைநாடி—புடன்கிள ரொளியேயாகி யொளியிலஞ் செழுத்து
மொன்றாய்—நெடுங்குழ லோசை யாகி நிலவுநவ்வோசை
போயங்—கடங்கிய விடமே யென்று மாடுமம் பலமதாகும்.”
“எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று—மண்டல
மூன்றுமாகி மன்னிய புணர்ப்பினுலே—பிண்டமு மண்ட
மாகும் பிரமனோ டைவராகக்—கண்டவர் நின்றவாறு பிரண்
டினுங் காணலாகும்.” “ஆதலா லீந்த வண்டத் தறிவரும்
பொருளா யென்றுந்—தீதிலா மூல நாடிற் றிகழ் சிவலிங்க
மேனி—மீதிலா மந்த நாத வெளியின்மே லொளிமன் றங்
குக்—காதலான் மடவாள் காணக் கருத்துற நிருத்தஞ் செய்
வோம்.” என்னுந் திருவாதவூரடிகள் புராணச் செய்யுள்க
ளாலும், அறிக.

இத்திருநிருத்தமாவது பஞ்சகிருத்தியமேயாம். அது
“இருவகை யிவைகடந்த வியல்புநம் மொளியா ஞான—
வுருவமா னந்த மான வுயிரியாம் பெயரெமக்குப்—பரபதம்
பரம ஞானம் பராற்பர மிலது காத்த—றிருமலி யிச்சை
செய்தி திகழ்நட மாகு மன்றே.” என்று கோயிற்புராணத்
திலும், “அந்தநன் னடமே தென்னி லைந்தொழி னடத்த
லாகும்—பந்தம தகற்று மிந்தப் படிவமு மதுவே யாகும்—
வந்துலகத்தில் யாருங் காண்பரேல் வழுவா முத்தி—தந்தரு
ளளிக்குந் தெய்வத் தலமுமத் தலமே யாகும்.” என்னுந்

திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலும், “ஐந்து—நலமிகு தொழில்க னோடு நாடக நடப்ப னாதன்.” என்று சிவஞான சித்தியாரிலும், “தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப் பிற்—சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார-மூற்றமா—யூன்று மலர்ப்பதத்தே யுற்ற திரோதமுத்தி—நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.” “மாயைதனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்—சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து-நேயத்தா—லானந்தவாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்த—றூனெந்தை யார்பராதந் தான்.” என்று உண்மை விளக்கத்திலும், “மன்று ணிறைந்து பிறவி வழக்கறுக்க—நின்ற நிருத்த நிலைபோற்றி.” என்று போற் றிப்பஃரெடையிலும், “நீங்கலரும் பவத் தொடர்ச்சி நீங்க மன்று ணின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ்செய்யும்.” என்று சிவப்பிரகாசத்திலும் கூறியவாற்றாற்காண்க. இந் நிருத்தத்தைத் தரிசித்தலால் விளையும் ஆனந்தம், “புளிக்கண் டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற்—களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க்கெல்லார்—துளிக்குங்கண்ணீருடன் சோருநெஞ் சத்திரு—னொளிக்கு மானந்த வழுதூறு முள்ளத்தே.” என்னுந் திருமந்திரத்தாலும், “தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவி னிற்றே னுண்ணுதே—நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந் தோறு மெப்போது—மனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங்—குனிப்புடை யானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி.” என்னுந் திருவாசகத்தாலும், உணர்க.

உ. தில்லைவாழந்தணர்களது மகிமை.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய சிதம்பரஸ்தலத்தில், வியாக்கிரபாதமுனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் என்பவர்களோடு, இத்தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரரும், பராசத்தியால் அதிட் டிக்கப்பட்ட சுத்தமாயாமயமாகிய கனகசபையின்கண்ணே

பரமகாருண்ணியசமுத்திரமாகிய சிவன்செய்தருளும்ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தரிசனஞ்செய்து பேரானந்தம் அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது; பிரமாவானவர் கங்காதீரத்தில் உள்ள அந்தர்வேதியிலே தாம் தொடங்கிய யாகத்தின் பொருட்டு, இச்சிதம்பரத்தில் வந்து, வியாக்கிரபாத முனிவரது அறமதியினாலே இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போயினார்: பின்பு அம்முனிவரது ஏவலினாலே, இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தியானவர் அந்தர்வேதியிற்சென்று, இவ்வந்தணர் மூவாயிரரையும் வணங்கி, தேர்களில் ஏற்றி அழைத்துக் கொண்டு, சிதம்பரத்தை அடைந்தார். உடனே இவர்கள் சிதம்பரத்துக்கு வடமேற்றிசையிலே தேர்களை நிறுத்தி, இப்பாலே வந்து, தங்களை எதிர்கொண்ட வியாக்கிரபாதமுனிவருக்குத் தங்களை எண்ணிக் காட்டினார்கள். அப்பொழுது, அம்மூவாயிரர்களுள், ஒருவரைக்காணாமல், இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தி மனந்திகைத்துநிற்பு; அடியார்க்கெளியராகிய பரமசிவன், தேவர்கள் முதலிய யாவருங் கேட்ப இவ்விருடிகளெல்லாரும் எமக்கு ஒப்பாவர்கள்; நாமும் இவ்விருடிகளுக்கு ஒப்பாவோம்; ஆதலால், நம்மை இவர்களுள் ஒருவராகக் கைக்கொள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இத்திருவாக்கைக்கேட்ட சக்கிரவர்த்தியானவர், சபாநாதரே இவ்விருடிகளில் நாம் ஒருவரென்று சொல்லத்தக்க பெருமையையுடையார்கள் இவர்கள் என்று மனம் நடுங்கி, இவர்களை நமஸ்கரித்தார். இவ்வந்தணர்கள் இத்திருவாக்கைக்கேட்டவுடனே, மிக அஞ்சி, பூமியிலே தண்டாகாரமாய் வீழ்ந்து, மீள எழுந்து வாழ்வுபெற்று, உன்மத்தராகி, ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, சுவாமி! சிறியேங்களை அகத்தடிமைகளாகக் கொண்டருளும் என்று பிரார்த்தித்து, கூத்தாடினார்கள். இச்சரித்திரம் கோயிற்புராணத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்வந்தணர்கள் வேதாகமங்களை விதிப்படி ஓதி, அவற்றின் உண்மைப்பொருளை ஐயந்திரிபற உணர்ந்து, அவைகளில் விதித்தவழி வழுவாது ஒழுகும் மெய்யன்பர்கள் ஆதலால்; இவர்கள் தம்பால் வைத்த அன்பின் பெருமையையும், அவ்வன்புக்கு எளிவந்த தமது பெருங்கருணையையும், சருவான்மாக்களும் தெளிந்து தம்மேலும் தமதன்பர்களாகிய இவர்கள் மேலும் பத்திசெய்து முத்தி பெற்றுய்தற்பொருட்டே, நடேசர் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்.

௩. வேதவுணர்ச்சி.

வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் என நான்காம். அவற்றுள், இருக்கு வேதம் இருபத்தொருசாகையும், யசர் வேதம் நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வவேதம் ஒன்பதுசாகையும் உடையனவாம். இவை அற்பச்சுருதிவாக்கியம் பிரபலச்சுருதிவாக்கியம் என இருபகுதிப்படும். அவற்றுள், அற்பச்சுருதிவாக்கியம் கர்மானுட்டானக்கிரமங்களைச் சொல்லும். பிரபலச் சுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மகஞானத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி எனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறாம். அவற்றுள், சிட்சைபாவது வேதத்தின் உச்சாரணலக்ஷணத்தை உணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவலாயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திர

ருபத்திருந்து, வைதிககருமங்களைப் பிரபோகிக்கும் முறை மையைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உக்தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப்பதாம். இவ்வாறும் உணராக்கால்; வேதங்களை ஒதுதலும், அவற்றின் பொருளை உணர்தலும், அவைகளில் விதித் தவழி ஒழுகுதலும் ஏலாவாம். ஆதலால், இவை ஒருதலையாக உணர்தற்பாலனவாம்.

இத்திலைவாழ்ந்தணர்கள் இவ்வேத வேதாங்கங்களை ஒதி உணர்ந்தோர்களென்பது இங்கே “அருமறை நான்கி னோடா றங்கமும் பயின்று வல்லார்.” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. வேதங்களை ஒதி உணர்ந்தவழியும், அவற்றுள் விதித்த ஒழுக்கம் இவ்வழிப் பயனில்லை ஆதலால்; இவர்கள் அவ்வொழுக்கத்திற் சிறிதும் வழுவாமை, இங்கே “வருமுறை யெரிமூன் றேம்பி மன்னுயி ரருளான் மல்கத்— தருமமே பொருளாக் கொண்டு.” “மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா—ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளார்.” “தானமுந் தவமும் வல்லார் தகுதியின் பகுதி சார்ந்தா—ருனமே லொன்று மில்லா ருல கெலாம் புகழ்ந்து போற்று—மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்.” என்பனவற்றால் உணர்த்தப் பட்டது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் “கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியைவாராமே—செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்.” என்று அருளிச்செய்தார். ஒழுக்கம் இவ் வழிவேதம் ஒதலாற் பயனில்லையென்பது “மறப்பினு மோத் துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்—பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

வேதங்களை ஒதியும், முனிவர்களது சாபத்தினாலே அவற்றின் மெய்ப்பொருட்டுணைவு பிறவாமையால், சிவனையும்

சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையும் இகழ்ந்து, பிறரைப் பரம்பொருளெனக்கொண்டு, ஊர்த்துவ புண்டர முதலியன இடுவோரும், விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்தும், விஷ்ணுமுதலிய பசுக்களைப் பசுபதியாகிய சிவனோடு சம மெனக்கொள்வோரும் ஆகிய புல்லறிவாளர்போலாகாமல்; இவ்வந்தணர்கள், சிவனொருவரே பரமபதி என்பதும் விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்துச் சிவனை வழிபடினன்றி முத்திசித் தியா தென்பதுமே வேதத்துணிவாமெனத் தெளிந்து, அச் சிவனையே வழிபடும் மெய்யன்பர்களென்றறிக. அது இங்கே “நீற்றினு னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண் டாம்—பேற்றினர் பெருமைக் கெல்லை யாயினர் பேணிவாழு —மாற்றினர் பெருகு மன்பா லடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்.” “பொங்கிய திருவினீடும் பொற்புடைப் பணிக ளேந்தி—மங் கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளாற் றுதித்து மற்றந்— தங்களுக் கேற்ற பண்பிற் றகும்பணித் தலைநின் றுய்த்தே— யங்கணர் கோயி லுள்ளா வகம்படித் தொண்டு செய்வார்.” “திருநடம் புரிவார்க் காளாந் திருவினாற் சிறந்த சீரார்” “உறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொளு முள்ள மிக்கார்— பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்.” என்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது.

ச. சைவாகமவுணர்ச்சி.

ஆகமமானது காமிகம், யோகஜம், சந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிர பேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம் பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக் தம், பாரமேசரம், கிரணம், வாதுளம் என இருபத்தெட்டாம்.

இவ்வாகமங்கள் மார்திரமெனவும், தந்திரம் எனவும், சித் தார்தம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடி கிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம். இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்கு பாதங்கள் உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணபாமம் முதலிய அங்கங்களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமம் என்பனவற்றையும், சமய விசேஷ நிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும், உபதேசிக்கும். ஆகமம் என்பது (பரமாப்தரினின்றும்) வந்தது எனப் பொருள்படும். இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால், ஆகமம் என்பதற்குத் திரிபதார்த்த லக்ஷணத்தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்தபொருளென்க. ஆ என்பது சிவ ஞானமும், க என்பது மோக்ஷமும், ம என்பது மலநாசமுமாம் ஆதலால்; ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவ ஞானத்தை உதிப்பித்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி, ஆகமமெனப் பெயராயிற்றென்று கூறுதலும் ஒன்று. இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவான்மகம் ஈராகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம்.

இவ்வந்தணர்கள் சிவதீக்ஷபெற்று, சைவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, அவைகளால் உணர்த்தப்படும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டிப்பவர்களாம். அது இங்கே “ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்.” என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது. சிவதீக்ஷ பெற்றமையும்

சைவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்தமையும் இங்கே பெறப்பட்ட டில அன்றோவெனின்; அறிபாது கூறினாப்: ஞானமுதலிய நான்குபாதப் பகுப்பிலக்கணம் சிவாகமங்களினன்றிப் பெறப்படாமைபால், ஞானமுதலிய நான்கும் உணர்ந்தோர் கள் எனவே, அவைகளை உணர்த்தும் சைவாகமங்களை ஒதி னோர்கள் என்பதும், சிவதீக்ஷை பெற்ற பிராமணர் முதலிய நான்குவருணத்தாருமே சைவாகமத்துக்கு அதிகாரிகள் என்று சிவாகமம் செப்புதலால், சைவாகமங்களை ஒதினோர் கள் எனவே, அவ்வோதுகைக்குமுன் பெறற்பாலதாகிய சிவ தீக்ஷை பெற்றோர்கள் என்பதும், தாமே பெறப்படும். இவர்கள் சிதம்பராலயத்திற் சிவாகம விதிப்படியே நித்திய பூசை உற்சவம் முதலியன செய்தலானும் பரார்த்தலிங்கப் பிரதிஷ்டை, பரார்த்தபூசை, உற்சவம் முதலியனவற்றை விதிப்பன சிவாகமங்களேயன்றி வேதங்கள் மிருதிகளன்மையானும், இவர்கள் சிவாகமவுணர்ச்சியுடையார்களென்பதே சித்தம். சிவதீக்ஷைபெற்றே சிவாகமங்களை ஒதல்வேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம். சுப்பிரபேதம். “இந்தச் சுத்த சைவாகமம் எல்லார்க்கும் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று. விளக்கத்தக்கதுமன்று: தீக்ஷை பெற்றவனாய், நிலையுடையோனாய், சிவபத்திமானாய் இருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. ஏனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றம் எனப்படும்.” என்பதாம். அங் னனமாயினும். சிவாகமவிதிக்கு மாறுபட்டு, சிவ தீக்ஷை பெறாமல் சிவாகமங்களை ஒதினோர்கள் எனக் கொள்ளலாகாதோ எனில்; “தெரிந்து மிக்கார்” என்பது தெரிந்தமையால் மிக்கோர் எனப் பொருள்பட்டு, உணடுபசிதீர்ந்தான் என்றாற்போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றலானும், இவர்கள் சிவாகமவிதிக்கு மறுதலைப்பட்டுச் சிவதீக்ஷை யின்றிச் சிவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்தார்கள் எனக் கொளில்,

அவ்வுணர்ச்சியால் இவர்கட்கு மேன்மைகூறுதல் கூடாமை யாலும், அது பொருந்தாதென்க. இன்னும், இவர்கள் சமயதீகை, விசேஷதீகை, நிருவாணதீகை, ஆசாரியா பிஷேகம் என்னும் நான்கும் பெற்றோர்கள் எனவும், மூலாக மங்களையும் உபாகமங்களையும் ஒதி உணர்ந்தோர்கள் எனவும், சிவாகசியத்து நவமாம்மிசத்தில் இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயத்திலும் சிதம்பரமான்மியத்திலும் கூறப்படுதலால்; யாம் கூறியதே பொருத்தம். சிவாகமத்தில் கூறிய தீகையின் உயர்ச்சி, வாயவ்வியசங்கிதையிலே “சைவநூலிற் கூறப்பட்டதும் பாசம் மூன்றையும் தவிர்ப்பதும் மேலானதுமாகிய தீகைபைத்தவிர வேறுயாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மாந்தருக்கு மேன்மை அன்று: ஆதலால், தீகையினற்றான்மோகை: ஆச்சிரமங்களினாலும்மற்றைக்கருமங்களினாலும் மோகை இல்லை. அத்துவசத்தியின்றி முத்தியை விரும்பும் மனிதர் கோலின்றி நடக்கத்தொடங்கிய குருடர் போல்வர்; தோணி இன்றிக் கடலைக் கடக்க விரும்பினவர் போல்வர்.” என்று கூறுமாற்றால் அறிக. இனிச் சைவாகமப் பெருமை சிறிது கூறுவாம்.

ஆகமமென்பது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும். தற்காலத்திற் பயன்றருவது லௌகிகம்; காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம்; ஆத்தம விசாரவியற்கையது அத்தியான்மகம்; யோகவியற்கையது அதிமார்க்கம்; சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள், மாந்திரம் பிறநூல்களைப் பூருவபகைமகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டு விளங்கும் காமிகம் முதலிய சைவாகமங்கள். ஆகமாந்தம் என்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோக

ஞடிநாமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயரை உடையது. அது இரத்தினத்திரயத்திலே “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்கு வேறுனவை பூருவபக்ஷங்கள்.” என்றும், காந்தத்திலே “இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சனகர் முதலிய முநீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினாலே சம்மிதமாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.” என்றும், காமிகத்திலே “இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன; காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவச் சுரோதோற்பவங்களாகி, மேன்முகத்திற் பிறந்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் பூர்வபட்சமாகச் சொன்னார்; அவற்றை எல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி, பரமார்த்தமாகத் தவிரற்பாலனவும் கொள்ளற்பாலனவும் ஆகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தத்தைச் சொன்னார். சித்தாந்தமாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில் உயர்ந்தது பிறிதொன்றும் இல்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும்; வைதிகமே சைவம் எனவும்கூடும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகமும் சைவத்திற்குமுந்தது: முனிவாரே, அற்றாயினும், சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால், வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப் பிரகாசமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம்; பசுபாசபதார்த்த போதகமாகிய வேதம் முதலியன அபரஞானமாம். இராத் திரியில் மனிதரது கண்ணும் பூனையின் கண்ணும் விலக்ஷணமாய் இருப்பதுபோல, இந்தப் பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்.” என்றும் கூறுமாற்றால்,

அறிக. லௌகிகம் முதலிய ஐந்து சாஸ்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே “சித்தாந்தம் மந்திர தந்திரமாகும்; அதிமார்க்கம் அதனின்றிழ்ந்தது; அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது; அதிலும் தாழ்ந்ததுவைதிகம்; வைதிகத்திலும்தாழ்ந்தது லௌகிகம்.” என்று சொல்லப்பட்டது.

சைவாகமங்கள் வைதிகவாகியம் ஆதலில் அப்பிரமாணங்கள் என்று சில மூடர் கூறுவர். “வேதாந்த நிஷ்டை பெற்றுக் களங்கமற்றஞானிகளும், எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலே நிலைநின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும், பெறற்கரிய சாயுச்சியம் பெறுவார்கள். கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாகமம் என்று பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டு மார்க்கங்களிலும் நில்லாத பாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நால்வகைத்தண்டங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலர்கள்.” என்னும் காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன் கூறியபொருளை உடைய வியாசவாக்கியத்தினாலே, அது பேதைமையாம் எனமறுக்க.

சைவாகமங்களுக்கு வேதவாகியத்தன்மை எந்த நியாயத்தினாலே கூறியது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத்தன்மையே வேதவாகியத்தன்மை எனில்; அப்போது வேதத்திலும், கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூருவோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மை உண்மையால், அந்தப் பிரசங்கம் உண்டாம். அங்கே இலக்கணையால் தாம் கருதிய பொருளில் முடிவுபெறுமெனில், அது எங்கும் ஒக்கும். வேதத்துக்குவேறாய் இருக்குந்தன்மையே வாகியத்தன்மை எனில், அப்போது மிருதிகளும் அப்பிரமாணம் எனக்கொள்ளப்படும். வேதத்தை மூலமாகக் கொள்ளாததன்மை

எனில், அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத தன்மை உண்மையால், வேதத்துக்கே அப்பிராமாணணியப் பிரசங்கம் வரும். ஆதலால், வேதப்பிராமாணணியத்திலே நித்தியத்துவமும் வேதத்தை மூலமாக உடைமையாதலும் முடிவல்ல; மற்றென்னெனில், ஆப்த வாக்கியத்துவமேயாம். வேதம் சுத்த சைவ சித்தாந்தம் என்பவை ஒருவாற்றால் ஒவ்வோரிடத்தில் விருத்தப் பொருளை உணர்த்துவனவாயினும், சாமானிய விசேஷத்தன்மையால் ஐக்கம் உள்ளனவாயேயிருக்கும். வியாகரணத்திலே, இகாரம் முதலியவற்றிற்கு ஆதேசமாக உயிர்வருவழியகாரமுதலியன வரும் என்று பொதுச்சூத்திரத்தில் விதித்த விதி சிலவிடத்து அகாரமுதலியவற்றிற்குச் சவர்ணம் வறிற் றீர்க்கமாம் என்று சிறப்புச் சூத்திரத்தால் விதிக்கப்பட்ட விதியினாலே வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருசூத்திரங்களுக்கும் அப்பிராமாணணியம் இல்லை. தருக்கசாஸ்திரத்திலும், பிரமைக்குக்கரணம் பிரமாணம் என்ற சாமானிய வாக்கியத் தாற் பெறப்பட்ட பிரமாணத்தன்மையை உடைய அனுமானம் முதலியன சாக்ஷாற்காரியப்பிரமைக்குக் கரணம் பிரத்தியக்ஷம் என்ற விசேஷ வாக்கியத்தால் வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருவாக்கியங்களுக்கும் அப்பிராமாணணியம் இல்லை. ஆதலின், வேதம் பொதுவாகவும் சிவாகமம் சிறப்பாகவும் இருத்தலால், இரண்டும் பிரமாணங்கள் என்றே துணியப்படும். ஆகமம் வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால், அதற்கு வேதவாகியத்தன்மையும் இன்று. வேதவிசேஷம் என்று ஆலாகியமான்மியத்தும் சுப்பிரபேதத்தும் சொல்லப்பட்டது. மோகசூரோத்தரத்திலே “புராணம் வேதங்களாலும், வேதங்கள் ஆகமங்களாலும் வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமுமாம்: சைவமே மிகுவிசேஷமாம்.”

என்றும், விருத்தாசலமான்மியத்திலே “பரமசிவனுடைய இந்தத் திருவுருவங்களை விருத்தாசலத்துள்ள ஈசாலயத்தின் மண்டபத்தானங்களிலே வைத்து, சிவாகமத்திற்சொல்லிய விசேஷமார்க்கங்களாலே பூசித்தான்.” என்றும், அருணாசல மான்மியத்திலே “சோணாசலத்தில் உயர்ந்த ஷேத்திரம் இல்லை: பஞ்சாஷாத்தில் உயர்ந்த மந்திரம் இல்லை: மாகேச சாதருமத்தில் உயர்ந்த தருமம் இல்லை: சிவாகமத்தில் உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை.” என்றும் வாயவ்வியசங்கிதையிலே “பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது. சிவாகமத்திற் காணப்படாதது பிறிதோர் இடத்திலும் இல்லை.” என்றும் சொல்லப்பட்டது.

அற்றேல் வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாதலின், வேதமே பிரமாணம் ஆகமம் பிரமாணமன்றெனின்; அற்றன்று. யோகரூபி நாமத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலாலும், “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம்.” என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலாலும் அதுவே பிரமாணம்; வேதம் பிரமாணமன்று. அற்றேல், வேதமும் ஆகமம் சித்தாந்தம் என்னும் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமெனின், ஆகமமும் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமென்று சமஸ்தியாமே. ஆதலால் சிவாகமமே முக்கியவிருத்தியால் ஆகமமெனவும் சித்தாந்தமெனவும் படுதலில், சருவோத்திருஷ்டப் பிரமாணமாமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இருக்குவேதத்திலும், இருக்குவேதசிரசிலும், யசர்வேதத்திலும், யசர்வேதசிரசிலும், சாமவேதத்திலும், சாமவேதசிரசிலும், ஓரோவிடத்தில் அதர்வவேதத்திலும், அதர்வவேதசிரசிலும், லௌகிகநூற்பொருளும், வைதிகநூற்பொருளும், அத்தியான்மகநூற்பொருளும், அதிமார்க்க

நூற்பொருளும், யதோசிதமாக எவ்வாற்றானும் சொல்லப் பட்டன: அதர்வசிரசிலே மாந்திர நூற்பொருள் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. செளரசங்கிதையிலே “ஆகமத்தைப் பற்றிக்கொண்டன்றோ சிலபுராணங்கள் சிலசில இடங்களில் பிரத்தியட்சமாக வேதத்துக்கு விருத்தமாகிய பொருளைக் கூறுகின்றன.” என்று சொல்லியபடியே சைவாகமம் வேதவிரோதப்பொருள் கூறுதலும், சாமானிய வேதத்தைக் குறித்து விசேஷவேதமாயிருத்தலாலேயாம். விசேஷசாமானியங்கள் சிலவிடத்து விரோதப்பொருள் கூறினாலும், விருத்த சாத்திரமென்னுந் தோஷமும் வாகியத்தன்மையுஞ் சாற்றலாகாது. காமிகத்திலே “வேதம்முதலிய நூல்களெல்லாம் இரௌத்திரங்களாம்; சித்தார்தமே செளமியமாம்.” என்று கூறப்பட்டது. ஞானசித்தி முதலியவற்றிலே, சாமானியசைவ நூல்களும், அவற்றின் உபபேதங்களும் பூருவகாண்டமென்றும் காமிகம் முதலிய சைவசித்தார்தங்களும் அவற்றின் உபபேதங்களாகிய பெளட்கரம் சருவ ஞானோத்தரம் முதலியனவும் உத்தரகாண்டம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது. சூதசங்கிதையிலே “பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர் செய்தார்; காமிகம் முதலியவற்றைப் பரமசிவனே செய்தார்.” என்று கூறுதலால் சிவாகமங்களைச் சாக்ஷாத் தாகச் சிவனே செய்தனர் என்று துணியப்பட்டது.

வேதநெறி வழுவிய மாந்தர்க்கே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச் சில நூல்களிற் கூறியதென்னையெனின்; ஆண்டுக் கூறியது வாமசோம லாகுள பைரவமுதலிய தந்திரங்களை அன்றிச் சிவசித்தார்தத்தை அன்றென்க. அது அப்பநீக்ஷிதர் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேக விருத்தியில் பலபிரமாணங்கொண்டு சாதிக்கப்பட்டது. கார்த்தத்திலே “சிவன் அழிவற்ற

தக்ஷிணாமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, ஆலமரத்தின் அடியிலே இருந்து, குற்றமில்லாத இவர்களை ஒதுவித்தார். இவர்கள் விதிப்படியே வேதங்களையும் உபரிடதங்களையும் நெடுநாள் வரையும் ஒதியும், சிவனது மாயையினாலே ஞானம் நிலை பெறுதவராயினர். அவர்கள் ஒருங்குகூடி, உமாபதியாகிய சிவனிடத்திற் கேட்க விரும்பி, வெள்ளிமயமாகிய கைலாசத்திற்போய், தவஞ் செய்தார்கள். இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளியங்கைலாசமலையிலே சனகர் முதலிய முனீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்த சம்மிதமும் இரகசியமுமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.” என்றும், சைவ புராணத்திலே “பசுசாத்திரங்களைப் பற்றாதுவிட்டுச் சிவசாத்திரத்தைப் பற்றிப் பயிலும் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாருமே ஆசாரியராவாரென்று புகழப்படுவர். சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்று சொல்லப்படும். அதுவே சிவனைப் பற்றின பெரியோருக்கு முத்திசாதனம்.” என்றும், கூறுதலாலும்; சுவேதர் உபமன்னியு கிருஷ்ணர் அருச்சுனர் முதலியோர் சிவசித்தாந்த மார்க்கச் சிவவணுசாரணஞ் செய்தமையாலும், சிவசித்தாந்தம் வேதநெறிவழுவிய மாந்தர்க்குக் கூறியதென்பதே கூடாது. இன்னும், பிரமமீமாஞ்சைக்கு நீலகண்டசிவாசாரியர் இயற்றிய பாஷ்யத்தில் “வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம்.” என்று கூறப்பட்டது. வேதங்கள் சிலவிடத்துச் சிவசாத்திரப்பொருளைச் சிரசிலே தாங்கி இருத்தலால், “வேதமே சிவாகமம்.” என்று உபசரிக்கப்பட்டது. விரோதப்பொருள் மாத்திரமே தள்ளப்படுதலால், இவ்விரண்டற்கும் பெரும்பாலும் ஒற்றுமை உண்டாம். அப்படியே வேதம் முதலிய சகல

சாத்திரங்களும் சிவாகமத்துக்கு விரோதமில்லாத வழியே பிரமாணங்களாகும். சிவாகமம் தனது பொருட்டன்மையால், மகாமாயையும் அதனிற்றோன்றிய சிவம்முதற் சுத்த வித்தை ஈராகிய காரியங்களும், மல மாயா கர்மங்களும், கலைமுதற் பிருதிவி ஈராயுள்ள காரியங்களும் ஆகிய அமிதார்த்தங்களை விளக்கலால் வியாபகமாம். வேதமுதலியன தம்பொருண்மையால், பிரகிருதிமுதல் பிருதிவி ஈராயுள்ள காரியங்கள் மாத்திரமாகிய மிதார்த்தங்களை விளக்கலால் வியாப்பியங்களாம். அது பெளட்கரத்திலே “புருஷ வாக்கியங்களாலே இருஷிவாக்கியமும், இருஷிகளாலே தெய்வவாக்கியமும், தேவராலே பிரமவாக்கியமும், பிரமவாலே விஷ்ணுவாக்கியமும், விஷ்ணுவினாலே உருத்திர வாக்கியமும், உருத்திரனாலே சிவவாக்கியமும், வாதிக்கப் படுவதில்லை. ஏனென்றால், ஒன்றினொன்று மேன்மேலும் சிறந்தனவாம்; மேல் உள்ளனவற்றால் கீழுள்ளவைகளே வாதிக்கப்படல்வேண்டும். சிவசாஸ்திரத்துக்கு விரோத மில்லாமலே சகலசாஸ்திரங்களும் நிற்கும். ஆனால் மற்றை நூல்களுக்கு விரோதம் இல்லாமல் சிவசாஸ்திரம் இருக்க வேண்டுவதில்லை. ஏனெனில், சிவதந்திரம் வியவஸ்தாபகம்; ஏனையனவியவஸ்தாப்பியம். ஆதலில், சிவதந்திரத்தால் வாதிக்கப்பட்டது பிரமாணமன்று.” என்றும், மிருகேந் திரத்திலே “மிதார்த்தத்திலும் அமிதார்த்தத்துக்கு மேன்மை (உண்டென்பர் புலவோர்கள்.)” என்றும், கூறிய வாற்றால் உணர்க. இனியமையும்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இத்திலைவாழந்த ணர் மூவாயிரரும் தமக்குச் சிவகணநாதராய்த் தோன்றக் கண்டு, அத்தன்மையைத் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணருக்குக் காட்டினார் என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புரா

ணத்திற் சொல்லப்பட்டது. அந்நாயனார் “ஆடி நாய்நறு நெய்யொடு பாறயிர்” என்னுந் திருப்பதிக்கத்திலே “நீலத் தார்கரி யமிடற் றூர்நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணி னார் பற்று—சூலத் தார்சட லைப்பொடி நீறணி வார்சடையார்— சீலத் தார்தொழு தேத்துசிற் றம்பலஞ் சேர்தலாற்கழற் சேவடி கைதொழக்—கோலத் தாயரு ளாயுன காரணங் கூறுதுமே.” என்னுந் திருப்பாட்டிலே தாம் இவர்களைக் கண்டதன்மையைக் கூறி, இவர்கள் “தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்” என்று அருளிச்செய்தார். இதனாலும், இவர்களது மகிமை தெளியப்படும். சிவானுபூதிமாகிய சேக்கிழார் நாயனாரே “இன்றிவர் பெருமையெம்மா லியம் பலா மெல்லைத் தாமோ—தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத் தொண்டத் தொகை முன்பாட--வன்றுவன் றெண்டர் தம்மை யருளிய வாரு ரண்ணன்—முன்றிரு வாக்காற் கோத்த முதற்பொரு ளானா ரென்றால்.” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாராயின்; புழுத்த நாயினுங் கடையனாகிய யானா இம்மகான்களது எண்ணிறந்த பெருமையை விரித்துச் சொல்ல வல்லன்!

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், வேதாகமங்களையேனும் அவற்றின் பழிநூல் சார்பு நூல்களையேனும் சற்குருமுகமாகக் கற்றல் கேட்டல் செய்யாதொழியில், பசுபதியாகிய சிவனை உணர்ந்து மனம்வாக்குக் காயங்களினால் மெய்யன் போடும் அவரைவழிபட்டுப் பிறவிப்பிணிதீர்த்து உய்தல் கூடாது என்பதும், கற்றல் கேட்டல் செய்தவழியும், சிவனை வழிபடாதொழியிற் பயனில்லை என்பதும் பெறப்படும். இதற்குப் பிரமாணம்: திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “கல்லார் நெஞ்சி—னில்லானீசன்—சொல்லா தாரோ—டல்லோ நாமே.” எ-ம். திருநாவுக்

கரசநாயனார் தேவாரம். “பின்னுவார் சடையான் றன்னைப் பிதற்றிலாப் பேதை மார்க—டுன்னுவார் நரகந் தன்னுட் டொல்வினை தீரவேண்டின்—மன்னுவான் மறைகளோதி வனத்தினுள் விளக்கொன் றேற்றி—யுன்னுவா ருள்ளத் துள்ளா னொற்றியூ ருடையகோவே.” எ-ம். திருமாளி கைத்தேவர் திருவிசைப்பா. “கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமா கடலை—மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச் — செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத் திருவீழி மிழலை வீற் றிருந்த—கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங் குளிரவென் கண்குளிர்ந் தனவே.” எ-ம். திருக்குறள். ‘கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ — னற்று டொழாஅ ரெனின்.’ எ-ம். வரும்.

திருநீலகண்டநாயனார்புராண சூசனம்

கா ம ம்.

பிறவிப் பிணிதீர்ந்து உய்தற்குத் தடையாய் உள்ள காமமானது, எத்துணைப் பெரியோர்களாலும் நீக்குதற்கு அரியது. அது நினைப்பினும், காணினும், கேட்பினும், தள்ளினும், விஷமானது தலைக்கொண்டாற்போல எத்துணை நுண்ணறிவாளருடைய அறிவையும் கெடுக்கும் இயல் புடையது. அது கல்வியறிவொழுக்கங்களால் ஆன்ற பெரியோர்களுடைய உள்ளத்திலே தலைப்படினும்; அவ் வுள்ளமானது தான் செல்லத்தகும் இடம் இது எனவும், செல்லத் தகாத இடம் இது எனவும், ஆராய விடாது. அது மேலிடும்பொழுது; குணமும் குலமும் ஒழுக்கமும் குன்று தலையும்; பழியும் பாவமும் விளைதலையும் சிறிதும் சிந்திக்க

விடாது. அக்காமமே கொலை களவு கள்ளுண்டல் முதலிய பாவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ளது. ஆதலால் அக்காமமே ஆன்மாக்களை நரகங்களிலே எண்ணிறந்த காலம் வீழ்த்தி, வருத்தும் பெருங்கொடுமைபை உடையது. இதற்குப் பிரமாணம். கந்தபுராணம். “கண்டதோர் நறவமே காம மேயென—வெண்டருந் தீம்பொரு ளிருமைத் தென்பரா—லுண்டுழி யழிக்குமொன் றுணர்வையுள்ளமேற்—கொண்டுழி யுயிரையுங் கொல்லு மொன்றரோ.” எ-ம். “உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணர்வு கேள்வியிற்—கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்றதைத்—தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினாற்—கள்ளினுங் கொடியது காமத்தீயதே.” எ-ம். “சுட்டுறும் பிறவியும் வினைகள் யாவையுங்—காட்டிய திணைபதோர் காம மாதலில்—வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நோயினை—வீட்டின ரல்லரோ வீடு சேர்ந்துளார்.” எ-ம். “நெஞ்சினு நினைப்பரோ நினைந்து ளார் தமை—யெஞ்சிய துயரிடை யீண்டை யுய்த்துமேல்—விஞ்சிய பவக்கடல் வீழ்த்து மாதலா—னஞ்சினுந் தீபது நலமில் காமமே.” எ-ம். “மண்ணுசை தன்னிற் பொரு ளாசையின் மாய வாழ்க்கைப் —பெண்ணுசை நீங்க லெளிதோ பெரியோர் தமக்கும்.” எ-ம். திருவிளையாடற் புராணம். “அணங்குநோ யெவர்க்குஞ் செய்யு மனங்களு லலைப்புண்டாவி—யுணங்கினு றுள்ளஞ் செல்லு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா—குணங்குல னொழக்கங் குன்றல் கொலை பழி பாவம் பாரா—விணங்குமின் னுயிர்க்கு மாங்கே யிறுதி வந் துறுவ தெண்ணு.” எ-ம். “கள்ளுண்டல் காமமென்ப கருத்தறை போக்குச் செய்வ—வெள்ளுண்ட காமம் போல வெண்ணினிற் காணிற் கேட்கிற்—றள்ளுண்ட விடத்தி னஞ்சந் தலைக்கொண்டா லென்ன வாங்கே—யுள்

ஞாண்ட வுணர்வு போக்கா துண்டபோ தமிழ்க்குங்
 கள் ஞாண்.” எ-ம். “காமமே கொலைகட் கெல்லாங் கார
 ணங் கண்ணோ டாத—காமமே களவுக் கெல்லாங் காரணங்
 கூற்ற மஞ்சங்—காமமே கள் ஞாண் டற்குங் காரண மாத
 லாலே—காமமே நாகபூமி காணியாக் கொடுப்ப தென்றான்.”
 எ-ம். நாலடியார். “அம்பு மழலு மவிற்கதிர் ஞாயிறும்—
 வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சும் - வெம்பிக்—கவற்றி மனத்
 தைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப் படும்.” எ-ம்.
 “ஊரு ளெழுந்த வருகெழு செந்தீக்கு—நீருட் குளித்து
 முயலாகு-நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி—
 யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.” எ-ம். நீதிசாரம். “ஊரு
 ரெனும்வனத்தி லொள்வேற்கண் மாதரெனுங்—கூரூர் விட
 முட் குழாமுண்டு - சீரூர்—விரத்திவை ராக்கிய விவேகத்
 தொடுதோ—லுரத்தணியா தேகலெவனோ.” எ-ம். வரும்.
 ஆதலால், காமம் மனசிலே சிறிதாயினும் எழ ஓட்டாமல்
 அடக்கல்வேண்டும். சிறிது எழுங்காலத்து, சிவனடியா
 ரோடு கலத்தல் சிவசாத்திரப் பொருள்களைச் சிந்தித்தல்
 கேட்டல் முதலிய நற்செய்கைகளாலே, அதனிடத்தே
 கருத்து இறங்காவண்ணம் காலம் போக்கல்வேண்டும்.
 மனைவியைப் புணர்தல் மாத்திரமே வேதாகமாதிகளில்
 விதிக்கப்பட்டதாம். மனைவியையும், புத்திரநித்தமன்றிப்
 போகநிமித்தம் புணர்தல் பாவமேயாம்.

சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்தவராய் இல்லறத்
 தில் வாழும் இயல்புடைய இத்திருநிலைகண்டநாயனார், தம்
 முடைய மனைவி இருப்பவும், தம்மனசிலே தலைப்பட்ட
 காமமிகுதியினாலே, நூல்களில் விலக்கப்பட்டதாகிய பரத்
 தைப் புணர்ச்சியைச் செய்தார். செய்தாராயினும், தம்மு
 டைய மனைவியார் கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்கும்பொருட்டு,

அவரைத் தீண்டும்படி சென்றபொழுது; அவர், நீர் எம்மைத் தீண்டுவீராயில் திருநீலகண்டம் என்று சிவனைச் சுட்டி ஆணையிட்டதைக் கேட்டவுடனே, அவரைத் தீண்டாமல், நீங்கினமையாலும்; அதுமாத்திரமன்றி, இவர் எம்மை என்று பன்மையாகச் சொன்னதனால் இவரை மாத்திரமன்று மற்றைப்பெண்களையும் மனசினால் நினைத்தலுஞ் செய்யேன் என்று உறுதிகொண்டமையாலும்; இவருடைய மனசிலே காமந்தலைப்பட்டபோதும் சிவபத்தி அதினும் மிகத் தலைப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதனால் அச்சிவபத்தியானது பின் ஒருபோதும் இவர் மனசிலே காமம் சிறிதாயினும் எழுவொட்டாமல் தடுத்தது என்பதும், துணியப்படும்.

இவ்விருவரும், மிக்க இளமைப் பிராயத்தினராய் இராப்பகல் ஒரே இடத்தில் இருந்தும், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் சிறிதாயினும் வழுவாவண்ணம், காமத்தை முற்றும் ஒழித்து வாழ்ந்த பெருந்தகைமையை நினைக்குந்தோறும், இவர்களிடத்துள்ள சிவபத்தியின் வலிமை விளங்குகின்றது. விட்டுணு சலந்தராசரன் இறந்துவிட, காமமிகுதியினால் அவனது சரீரத்திலே பிரவேசித்து, அவனுடைய மனைவியைப் பலநாட் புணர்ந்து, பின்பு தம்மை விட்டுணு என்று உணர்ந்த அவளாலே சபிக்கப்பட்டு, வருத்தமுற்றார். பிரமா தம்மாலே படைக்கப்பட்டதிலோத்தமையினது அழகைக் கண்டு மயங்கி, அவளைப் புணரின் மகட்புணர்ச்சிக் குற்றமாம் என்பது பாராமல், அவளைத் தொடர்ந்தார். இந்திரன் கௌதம முனிவருடைய மனைவியாகிய அகலிகையைப் புணர்ந்து, தன்னுடம்பிலே ஆயிரம் போணி உண்டாகும்படி அம்முனிவராலே சபிக்கப்பட்டான். சந்திரன் தன்குருவாகிய வியாழ

னுடைய மனைவியைப் புணர்ந்து, கயரோகம் அடைந்தான். இன்னும், முனிவர்கள் பலர் உண்டி முதலியவற்றை ஒழித்து, மலைகளிலும் காடுகளிலும் தவஞ்செய்யும் பொழுதும், தேவப்பெண்களையும் அசுரப்பெண்களையும் இராக்கூசப்பெண்களையும் கண்டு மயங்கி, பாவம் என்பதும் பழியென்பதும் பாராமல், அவர்களைப் புணர்ந்து, தங்கள் தவத்தை இழந்தார்கள். தருமம் வளர்ந்தோங்கும் முன்னை யுகங்களிலே, தேவர்கள் முனிவர்கள் தாமும், காமமிகுதியி னாலே பாஸ்திரீ கமனம் புத்திரிகமனம் குருபன்னிகமனம் முதலிய பெருங்கொடும் பாவங்களைச் செய்தார்களே! இக் கலியுகத்திலே இந்நாயனாரோ, தமது மனைவியார் சிவனைச் சுட்டி இட்ட ஆணைகடத்தல் சிவத்துரோகமாம் என்பது பற்றி, மனைவியைத் தானும் புணராதுபுழிந்தார்! இதனால் இவரது பத்திமகிமை எவ்வளவு வியக்கத்தக்கது! இவ் வியப்பு நோக்கி அன்றோ, பட்டணத்துப்பிள்ளையாரும் “மாது சொன்ன குளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன்.” என்றார்.

கற்புடையமகளிரும், அழகிற் சிறந்த ஆடவரைக் காணில், அவர் தமக்குத் தந்தையராயினும், சகோதரராயி னும், புதல்வர்களாயினும், தமது நிலைகலங்கி, அவரையும் நிலைகுலைப்பார்களே! அது “தந்தையா யினும்விழைவிற் றன் னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தா ரேனு—மைந்தரா யினு மிகவும் வனப்புடைய ரெனிலவர்மேன் மடநல்லார்தஞ்— சிந்தைநடந் திடுமதனாற் சாம்பன்மலர்க் கணைவேளிற் செவ்வி வாய்ந்தோன்—பைந்தொடியா ரினிதமரு முவளகத் திற் றனிவருதல் பான்மை யன்றே.” என்னுங் காசிகண்டச் செய்யுளால் அறிக. இவ்வாறுகவும், இந்நாயனாரும் மனைவி யாரும், மிக்க இளமைப்பருவத்தராய் இராப்பகல் ஒரே

இடத்தில் இருந்தும், புணர்ச்சி இன்றிச் சபதத்தைப் பேணிநமையால், இவர்களது சிவபத்தியின்பெருமை இவ்வளவு என்று சொல்லத்தக்கதன்று. இந்நாயனார் பரமசிவன் சிவயோகியாராய் வந்து தம்மிடத்துவைத்த ஓட்டைத் தாம் கவராமைக்குத் தமது மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுகிச் சத்தியம் பண்ணித்தாச்சொன்ன வழியும், சபதம் வழுவாமற் காத்தார்.

இவர்கள், தங்களுக்குள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் தங்கள் இருவருக்கு மாத்திரமன்றி அயலவருக்கும் வெளிப்படாதிருப்பவும், அதனை வழுவாது காத்தமையாலும்; இவர் மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சத்தியம் பண்ணித் தரும்படி சிவயோகியார் நெருக்கியபோதும், தமது செயற்கருஞ் செயலை வெளிப்படுத்தாமையாலும்; இறுதியிலே மிகநெருக்கியபோது, தாம் அதனை வெளிப்படுத்தாதொழியில், அவரது சந்தேகம் தீராதென்பது பற்றியே வெளிப்படுத்தினமையாலும்; இவர்கள் புகழை விரும்பிச் சீவர்களைச் சாட்சியாகக் குறியாமல், உயிர்க்குயிராகிய சிவனுடைய திருவடியையே சாஷியாகக் குறித்து ஒழுகினார்கள் என்பது செவ்விதிற்றுணியப்படும்: இவ்வியப்பு நோக்கியன்றோ, ஆசிரியர் சேக்கிழார் “இளமையின் மிக்குளார்க ளிருவரு மறிய நின்ற—வளவில்சீ ராணை போற்றி.” என்றும், “அயலறியாத வண்ண மண்ணலா ராணை யுய்த்த—மயலில்சீர்த் தொண்டனரை.” என்றும், திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சீவர்களைச்சாஷியாகக்குறியாமல் தமது திருவடியே சாஷியாகக் குறித்துப் புண்ணியம் இயற்றும் பெருந்தன்மை உடையோருக்கு, சிவனே வெளிப்பட்டுவந்து, உலகமெங்கும் அவர்புகழை விளக்கி, யாவரும் அவரை வணங்கும்படி

இடையறாத பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளுவர். அது, சிவன் இவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு, இவர்களது செயற்கருஞ் செய்கையை உலகமெங்கும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தி, “வென்றவைம் புலனான்மிக்கீர்” என்று தமது அருமைத்திருவாயினாலே புகழ்ந்து; இவர்களுக்குப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளினமையால், உணர்க. இக்கருத்து நோக்கியன்றோ, வைராக்கிய சதகநூலாரும் “உன்னு கின்றனை யுணைமனோர் பெரியனென் றுணருமா செயவுன்பான்—மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன் மற்றைய ரறிந்தென்ன—மன்னவன் றிருப் பொன்னடி கரியதா வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே—பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சமா பெருமைசெய் குவனோரே.” என்றார்.

இயற்பகைநாயனாப்புராண சூசனம்.

அடியார்வேண்டியது மருது கோடுத்தல்.

கருணாநிதியாகிய சிவன், தம்மை உணர்ந்து தம்மிடத்து இடையறாத அன்பு செய்யும் மெய்யடியார்களுக்கு, உலகத்துள்ள இனிமையாகிய எப்பொருள்களினும் மிக இனிய ராய், ஒருகாலும் இடையறாத பேரின்பத்தை ஜனிப்பிப்பார். அது “கனியினுங் கட்டி பட்ட கரும்பினும்—பனிமலர்க் குழற் பாவைநல் லாரினுந்—தனிமு டிகவித்தாருமரசினு—மினியன் றன்னடைந் தார்க்கிடை மருதனே.” என அதனை உணர்ந்த திருநாவுக்கரசுநாயனார் கூறுமாற்றல், அறிக. ஆதலால், மெய்யுணர்வுடையோர்கள், தமக்கு

உரிய மனைவி மைந்தர் முதலிய உயிர்ச்சார்புகளினும், வீடு பொன் முதலிய பொருட்சார்புகளினும், இகபாமும் உயிர்க் குயிராகிய சிவனே தமக்கு மிக இனியர் என்று தெளிந்து; அச்சார்புகளோடு கலந்திருப்பினும் தாமரையிலையிற் றண்ணீர்போல அவைகளிடத்தே பற்றுச் சிறிதுமின்றி, அச்சிவ னிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையர்களாகி, சிவனடி யார்களுையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனவேகண்டு, வழி பட்டுவாழ்வார்கள். சிவன் பகுப்பின்றி எங்கும் வியாபித் திருப்பினும், சிவலிங்கத்தினிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் தயிரின் நெய்ப்போல விளங்கியும், மற்றையிடங்களிற் பாலின் நெய்ப்போல விளங்காமலும், இருப்பார்.

இவ்வியற்பகைநாயனார், முன்சென்ற பிறப்புக்களிலே பயன்குறியாதுசெய்த அளவிறந்த சிவபுண்ணியங்களி னாலே, இப்பிறப்பின் கண்ணே யான் எனது அற்றவர் உறவாகிய சிவனே தமக்கு இனியவர் எனத்தெளிந்து, சிவ லிங்கத்தையும் சிவனடியார்களுையும் சிவன் எனவே கண்டு வழிபடுவாராயினார். ஒரு காமக்கிழத்திமேல் அதிதீவிர மாய் முறுகிவளரும் காமத்தினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய ஒருவன், தனக்கு உரிய எப்பொருள் களையும் தான் அனுபவித்தலினும், அவள் அனுபவிக்கக் காண்டலே தனக்கு இன்பமாகக்கொள்ளாதல்போல; தமக் குச்சிவன் எனவே தோன்றும் சிவனடியார்கள்மேலே அதி தீவிரமாய் முறுகிவளரும் அன்பினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய இந்நாயனார், தமக்கு உரிய எப்பொருள் களையும் தாம் அனுபவித்தலினும், அவ்வடியார்கள் அனு பவித்தலைக் காண்டலே தமக்கு இன்பமாகக்கொள்ளும் இயல்புடையார். ஆதலாலன்றோ, தம்மிடத்துள்ள பொருள்

களுள் அவ்வடியார்கள் கேட்பனயாவையோ அவை எல்லாம் சிறிதாயினும் மறாது, உண்மகிழ்ச்சியோடு கொடுக்கும் பெருந்தகைமையிற்சிறந்து விளங்கினார். இவரிடத்துள்ள இம்மெய்யன்பை, சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்படி, உணர்த்துதற்குத் திருவுளங்கொண்ட கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், ஆன்மாக்களுக்கு உலகத்துப் பொருள்களுள் மனைவியினும் இனியபொருள் பிறிது இல்லாமையால், சிவனடியார் வேடங்கொண்டுவந்து, இவரிடத்தே இவர்மனைவியையேகேட்க; இவர் கற்பினிற் சிறந்து விளங்கும் அம்மனைவியையும் மறாது பெருமகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தார். இதனால், இவர் “பனிமலர்க்குழற்பாவை நல்லாரினும்” சிவனே தமக்கு இனியர் என்று கொண்டார் என்பது, துணியப்படும். அன்றியும், இவர் உயர்குடிப் பிறப்பினாலும் பெருஞ்செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே நன்குமதிக்கப்படுவோராய் இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்பின் உலகத்தாராலே பழிப்புரை உண்டாகுமென்பது நோக்கிற்றிலர். இதனால் இவர் மனசைச் சிவபத்தியே விழுங்கிற்றென்று துணிக: இவர் “நாடவர் பழித்துரை பூணது வாகக்” கொண்டமையும் தேர்க.

இந்நாயனார், பிறர்மனை நயத்தல் சிவாகமங்களில் விலக்கப்பட்ட பாவம் என்பது நோக்காது தமது மனைவியைத் தரும்படி கேட்டவரை, சிவனடியார் என்று கொண்டமை குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது: காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்து ஆபரணம் முதலாயின, காமுகரை வசிகரித்து, நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்குமாறுபோல; விபூதி ருத்திராக்ஷ

முதலிய சிவவேடமானது, மெய்யன்புடையாரை வசிகரித்து, நினைக்குந்தோறும், காணுந்தோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்கும். “இது, சேலுங் கயலுந் தினைக்குங் கண்ணுரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்—போலும் பொடியணி மார்பிலங்கும்” என்னுந் திருப்பல்லாண்டாலும், அறிக. அவ்வாறே இந்நாயனாரும், விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடத்தைக் கண்டவுடனே அதனால் வசிகரிக்கப்பட்டு, இன்பமேலிடப் பெறுதலால் தம்வயத்தரல்லராவர்: ஆகவே, அச்சிவவேடத்தை உடையாரிடத்துக் குணங்குற்றம் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இவருக்கு எப்படிக்கூடும் என்க. அதிதீவிரபத்தி உடையாருக்கு அடியார்களிடத்தில் குணங்குற்றம் ஆராய்தல் கூடாமை “உருப்பொலாதவ ரிழிகுலத்தவர்நல் லொழுக்க மில்லவரென்று நம்மளவில்—விருப்பி லாதவ ரெனினு மெய்நீறு மிக்க சாதன வேடமுங் கண்டாற்—றரிப்பி லாது சென்றெதிருற வணங்கித் தக்க போனக மளித்தவர்க் கெளிதா—விருப்பர் தாமவ ரடியவர்க் கடியா ரென்பர் யானென தெனுஞ்செருக் கறுப்பார்.” என்னும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் சிவன் கூறிய பொருளை உடைய திருவாக்காற் காண்க. சர்வலோகைக நாயகராகிய பரமசிவனாலே “செயற்கருஞ் செய்கை செய்ததீரனே” என்று வியக்கப்பட்ட இந்நாயனாரது அத்திபற்புத பத்தியின் பெருமையைப் பத்தி என்பது சிறிதும் அறிகிலாச் சிறிபேனா விரித்துரைக்க வல்லன்.

இளையான்குடிமாறநாயனார்புராண சூசனம்.

மா கே ச ர பூ சை.

புண்ணியங்களுள்ளே சிவபுண்ணியம் சிறந்தது. சிவபுண்ணியங்களுள்ளே சிவபூசை சிறந்தது. சிவபூசையினும் சிறந்தது மாகேசரபூசை. மகேசரராகிய சிவனை வழிபடும் அடியார்கள் மாகேசரர் எனப்படுவார்கள். மாகேசரபூசையாவது மாகேசரர்களை விதிப்படி பூசித்து, அவர்களுக்கு அன்னம் ஊட்டுதலாம். மாகேசரபூசைசெய்யமுறைமை கூறுதும். சிவனடியார்களைத் தூரத்தே கண்டவுடனே, அவர்களுடைய சாதியையும் குணத்தையும் ஆராயாமல் விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடமே பொருள் எனக்கொண்டு, அவர்களை மனிதர் எனக்கருதாது சிவன் எனவே புத்திபண்ணி, இருக்கைவிட்டு எழுந்து, அகமகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் குவித்தகைகளை உடையராய் விரைந்து எதிர்கொண்டு, அவர்களுடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, இன்சொற்களைச் சொல்லி, வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்து, கரகரீர் கொண்டு அவர்கள் திருவடிகளை விளக்கி, அத்தீர்த்தத்தைச் சிரமேற்றெளித்து உள்ளும்பருகி, அத்திருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினால் ஒற்றி, அவர்களை ஆசனத்திலே இருத்தி, பத்திரபுஷ்பங்களாலே பூசித்து, தூபதீபங்காட்டி, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, கைப்பு புனிப்பு தித்திப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச்சுவையை உடையனவாய் உண்ணப்படுவது தின்னப்படுவது நக்கப்

படுவது பருகப்படுவது என நால்வகைப்படும் உணவுகளை, அவரவர் பிரீதிப்படி அமுதுசெய்வித்து, சரீரம் எடுத்ததனாலே பெறும்பயனை இன்றன்றோ பெற்றேன் என்று சற்காரவசனம் சொல்லி, அவர்கள் போம்பொழுது அவர்களுக்குப் பின் பதினான்கு அடி போய் வழிவிடுக. சிவனடியார்களைச் சாதிசூனம் குறியாது சிவன் எனவே புத்தி பண்ணல்வேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “புலையரே யெனினுமீசன் பொலன்கழ லடியிற் புந்தி—நிலையரே லவர்க்குப் பூசை நிகழ்த்துத னெறியே யென்றுந்—தலையரே யெனினுமீசன் ருமரைத் தாளி னேச-மில்லரென லியற்றும்பூசைப் பலந்தரு வாரே யாரே.” எ-ம். பிரமோத்தரகாண்டம். “எள்ளற் படுகிழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ரானாலும்—வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை—யுள்ளத் துள்ளே யிரு போது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே—கொள்ளத் தகைய வறிவினரே பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்.” எ-ம். சைவசமயநெறி. “தேசிகர் தம்மைச் சிவநேசர் தம்மையு—மீசனென வேயுளத்துளெண்.” எ-ம். வரும்.

இம் மாகேசரபூசையிற் சிறந்த புண்ணியம் பிறிது இல்லை. அது, “அதிகநல்லற நிற்பதென் றறிந்தனை யறத்து-ளதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யவற்று—ளதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவர் பூசை—யதிக மென்றறிந் தன்பரை யருச்சனை செய்வாய்.” என்னுந் திருவிளையாடற் புராணத்தினாலும், “படமாடக் கோயிற் பரமற்கொன் றீயி—னடமாடுங் கோயி னம்பற்கங் காகா—நடமாடுங் கோயி னம்பற்கொன் றீயிற்—படமாடுங் கோயிற் பரமற் கங் காமே.” எ-ம். “தண்டறு சிந்தைத் தபோதனர் தாமகிழ்ந்—துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது—

கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென்—றெண்டிசைநந்தி யெடுத்திசைத்தானே.” எ-ம். “அகர மாயிர மந்தணர்க் கீயிலென்—சிகர மாயிரஞ் செய்து முடிக்கி லென்—பரம யோகி பகலுண் பலத்துக்கு—நிகரில்லை யென்பது நிச்சயந் தானே.” எ-ம். “ஆறிடு வேள்வி யருமறை நூலவர்—கூறிடு மந்தணர் கோடிபே ருண்பதி— னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனிலே—பேறெனி லோர் பிடி பேறது வாகுமே.” என்னுந் திருமந்திரத்தினாலும், “மட்டிட்ட புண்ணியங் கானன் மடமயிலைக்—கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தா—னெட்டிட்ட பண்பி னுருத்திர பல்கணத்தார்க்—கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்.” என்னுந் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்தாலும், சோணாசலத்தில் உயர்ந்த சேஷத்திரம் இல்லை; பஞ்சாஷ்ரத்தில் உயர்ந்த மந்திரம் இல்லை; மாகேச்சுரதருமத்தில் உயர்ந்த தருமம் இல்லை; சிவாகமத்தில் உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை.” என்னும் அருணாசல மான்மியத்தினாலும், அறிக. இவ்வாழ்க்கையின் பயன் இம்மாகேசுரபூசையேயாம். அது, “மறமலியுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்துநின் னன்பர்தம் பணியா— மறமது கிடைக்கின்.” என்னும் தாயுமானசுவாமி வாக்கால் அறிக.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய மாகேசுரபூசையை, எந்நாளும் சிறிதாயினும் தவறாது சைவாகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு செய்தமையால், பெருஞ்சிறப்புற்றவர் இவ் வினையான்குடிமாறநாயனார். இவர் விதிவழுவாதே மாகே சுரபூசை செய்தனர் என்பது, இங்கே “ஆர மென்பு புனைந்த வையர்த மன்பர்” என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், “கொண்டு வந்து மனைப்பு குந்து” என்னுந் திருவிருத்தத்தி

னாலும், உணர்த்தப்பட்டது. இம்மாகேசரபூசையை இவர் செல்வம் உள்ளபொழுது செய்தமையினும், மிக்க வறுமை வந்தபொழுதும் மனம் சிறிதும் சுருங்குதலின்றி முன் போலவே சிறிதும் தவறாது செய்தமை இவ்வளவு என்று சொல்லக்கூடாத பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது! இவருக்கு வந்த வறுமையின் கொடுமையோ மிகப் பெரியது. அது, இங்கே “இன்ன வாறு வளஞ்ச ருங்கவு மெம்பி ரானினே யான்குடி—மன்னன் மாறின் மனஞ்ச ருங்குத லின்றி யுள்ளன மாறியுந்—தன்னை மாறி யிருக்க வுள்ள கடன்க டக்கன கொண்டுபின்—முன்னை மாறி றிருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கைய ராபினார்.” என்று உணர்த்தப்பட்டது. மாகேசரபூசை செய்தலினாலே தமது எல்லையில்லாத பெருஞ்செல்வம் குறைந்து இவ்வளவு மிகக் கொடிய வறுமை வந்து எய்தியபொழுதும், இவர் புண்ணியம் செய்த நமக்குக் கடவுள் இவ்வளவு இடர் செய்தாரே என்று சிவனைச் சிறிதும் நோவாமை எவ்வளவு ஆச்சரியம்! நோவாமை மாத்திரத்தில் நில்லாது நாம் சிவபுண்ணியத்தைச் செல்வம் உள்ளவழிச் செய்யாமையே குற்றம்: வறுமை யெய்தியவழி நாம் யாதுசெய்வோம்! இப்போது செய்யாமை குற்றம் அன்றே என்று, ஒழியாதுசெய்தமை அதினும் ஆச்சரியமன்றோ! இன்னும், இவரும், இவர்கருத் தோடு சிறிதும் மாறுபாடின்றி ஒழுகும் இவர் மனைவியாரும், தாங்கள் பகல்முழுதும் போசனஞ்செய்யாமையாற் பசி மிகுந்து வருத்தமுறும் நோத்தினும், பேரிருளென்பதும் பெருமழை யென்பதும் பாராமல் செய்த செயற்கருஞ் செய்கை, அதினும் ஆச்சரியமன்றோ! தாம் நல்லோர்க ளுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின் பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறுதியிலேயே

பலிக்கும் என்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள் புண்ணியஞ்செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர்செய்தாரே என்று தம்மை நோதல் பழுதாம் என்பதையும், சர்வான் மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டு, பாமசிவன் இவர்களுக்கு வறுமையைக்கொடுத்து, இவர்கள் செயற்கருஞ் செய்கையை வெளிப்படுத்தி, இவர்கட்குப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பெருங்கருணையை யாவர் அளக்கவல்லர்! மெய்யுணர்வுடையோர் தமக்கு எத்துணை இடர்வரினும், சிவனிடத்து அன்பு குன்றார் என்பது இதனால் அறிக. காரைக்காலம்மையாரும் “இடர்களையா ரேனு மெனக்கிரங்காரேனும்—படரு நெறிபணியா ரேனுஞ்-சுடருருவி—லென்பறாக்கோலத் தெரியாடு மெம்மானார்க்—கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு.” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

மெய்ப்பொருளையொர்புராண சூசனம்.

க. சிவாலயங்களை விதிவழுவாது நடாத்தல்.

சிவாலயங்களிலே நித்தியமாகிய பூசையும் நைமித் திகமாகிய திருவிழாவும் தவறாது நடத்தற்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் அமைத்து, அவைகளைச் சைவாகமவிதிப்படி சிறிதாயினும் வழுவாது நடத்துவித்தல் அரசனுக்குக் கடனாம். அவ்வாறு செய்யாது ஒழிவனாயின்; அவனுக் கும் அவனால் ஆளப்படும் உலகத்துக்கும் பெருங்கேடு விளையும். இதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “ஆற்றரு

சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல், கூள

நோய்மிகு மவனி மழைகுன்றும்—போற்றரு மன்னரும்
போர்வலி குன்றுவர்—கூற்றுதைத் தான்றிருக் கோயில்க
ளானவை—சாற்றிய பூசைக டப்பிடிற் றானே.” எ-ம்.
“முன்னவ னார்கோயிற் பூசைகண் முட்டிடின்—மன்னர்க்
குத் திங்குள வாரி வளங்குன்றுங்—கன்னங் களவு மிகுத்தி
டுங் காசினிக்—கென்னரு ணந்தி யெடுத்துரைத் தானே,”
எ-ம். வரும். இச்சிவபுண்ணியத்தைச் சிறிதாயினும்
தவறாது நடாத்தினவர் இம்மெய்ப்பொருளுபநர் என்பது,
இங்கே “மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவர் மன்னுங்
கோயி—லெங்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப்பாட லாடல்—
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார்.”
என்பதனால், உணர்த்தப்பட்டது.

உ. சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல்.

ஓர் அரசன் கீழ்வாமும் குடிகள், அவ்வரசனுடைய
புத்திரனைக் காணும்பொழுது, அவனிடத்தே குணம்
குற்றம் பாராமல், மிக்க அச்சத்தோடும் அவனை வணங்கு
வர்கள் அன்றோ? அதுபோலவே, சருவலோகைக நாயக
ராகிய சிவனுக்கு அடிமைகளாய் உள்ளார், அவருடைய
விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடம் தரித்தவர்களைக்
காணும்பொழுது, அவர்களிடத்தே குணம் குற்றம்
பாராமல் அவர்களை வணங்குவார்கள். அது “மண்ணாளு
மன்னவன்றன் மகன் குணந்தீங் கிரண்டும் வையகத்தார்
பாராதே வணங்கிடுவ ரஞ்சி—யெண்ணாளு மிறையமலன்
றிருவேடந் திருநீ றிட்டார்கள் குணங்குணக்கே டெனு
மிரண்டு மெண்ணார்—விண்ணாளைத் தீவினையை வீட்டியிட
விழைந்தார் விரும்பியவ ரடிபணிவர் விமலனுரை விலங்க—
லொண்ணாதே யெனக்கருதி யொருப்பட்டே யமல

௬௮ சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல

னொப்பரிய புரிவாழ்வு மற்றையருக் குண்டோ.” என்னும் சிவதருமோத்தரத்தால் உணர்க.

இம்மெய்ப்பொருளுரை இச்சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்டார் என்பதும், தாம் தேடிய செல்வம் எல்லாம் பொய்ப்பொருள் எனத் தெளிந்து அதனிற் சிறிதும் பற்று வையாது மெய்ப்பொருளாகிய சிவவேடம் இட்டவர்களுக்கே கொடுத்து வந்தார் என்பதும், இங்கே “திரைசெய் நீர்ச் சடையா னன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார்” என்பதனாலும், “தேடிய மாடுநீடு செல்வமுந் தில்லை மன்று—ளாடிய பெருமா னன்பர்க் காவன வாசு மென்று—நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைந்த போது—கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்.” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டன. நெஞ்சுவிடுதூதில் “வெண்ணீரும் - வேடமும் பூசையு மெய்யென்றான் பொய்யென்றான்—மாதையும் வாழ்க்கை மனையுமே.” என்றார் உமாபதிசிவாசாரியர்.

சிவன் தாம் படைத்த இச்சரீரத்தைக் காக்கும் பொழுது அழிப்பவர் ஒருவரும் இல்லை; படைத்துக் காக்கும் அவரே பின்னும் அழிக்கும் பொழுது அதனை இப்பூமியிலே வைத்துக் காப்பவர் ஒருவரும் இல்லை. ஆதலால், ஆன்மாக்கள் தமக்கு உறவாகிய சிவனை மறந்து அசுத்தமும் அரித்தியமுந் துக்கமுமாகிய தமது சரீரத்திலே பற்று வைத்து, அதனைத் தாமே பாதுகாக்க வல்ல ரொன முயலுதல் அறியாமையேயாம். இவ்வறியாமையை உடையோர், தமது சரீரத்தை எவ்வாற்றானும் தாம் காத்தல் கூடாமையால், அச்சரீரமும் நீங்கி, மறுமைக் கண்ணே இழிவுபொருந்திய பிறப்பையும் அடைந்து,

சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை. ௬௬

வருந்துவர். ஆதலால், சிவனே பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் அதிகாரி என்றும், அவராலே எய்தப்படும் முத்தியே சுத்தமும் நித்தியமும் சுகமுமாய் உள்ளது என்றும், தெளிந்த மெய்யுணர்வுடையோர், இச்சரீரத்திலே சிறிதும் பற்றின்றி, முத்தியின்கண்ணே பேராசை உடையராய், இச்சரீரத்தை அச்சிவன் வசமாக ஒப்பித்து, அவரையே பற்றிநின்பர். அது “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வாளைக் காவல் கொண்டு நின்ற ரறியா நெறியானே—யாளைக் காவி லரனே பரனே யண்ணா மலைபானே — யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.” என்னும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தால் அறிக.

இம்மெய்ப்பொருளைப்பற்றி இம்மெய்யுணர்வு உடைய ராகி, தமது சரீரத்திலும் சிறிதும் பற்று இன்றி, உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது திருவடிகளிலேயே இடையறாத பெரும் பற்று உடையராய், தம்வசம் இறந்து பரவசராய் நின்றவர். அது, இவர் தம்முடைய பகைவன் சிவவேடங்கொண்டு வந்து தமக்குச் சிவாகமம் போதிப்பான்போலக் காட்டி, தம்மை உடைவாளினாலே குத்தும்போதும், சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று அவனை வணங்கினமையாலும்; அவனைக் கொல்லப் புகுந்த தத்தனைத் தடுத்து, அவனுக்கு இடையூறு நிகழாவண்ணம் அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடும்படி செய்தமையாலும்; துணியப்படும்.

௩. சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை.

அவாவே பிறவிக்கு வித்து. ஆதலால், சரீரம் நீங்கும் பொழுது யாதொரு பொருளையும் அவாவாமல், சிவனுடைய திருவடிகளையே, அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல

௪௦ சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை.

மனம் கசிந்து உருக, உரோமம் சிலிர்ப்ப, ஆனந்த அருவி
சொரிய, இடையறாது தியானித்தல் வேண்டும். இதற்குப்
பிரமாணம். சோமவாரவிரதகற்பம். “மரிக்கும்போது தன்
னும் வடிவினை யாவி—பரிக்கு நினைவு பரித்து.” “ஆதலினால்
சுற்றத் தவரைநினை யாதமலன்—பாத நினைக பரிந்து.”
எனவரும்.

இவ்வாறே இம்மெய்ப்பொருளையனார், சரீரம் நீங்கும்
பொழுது, தம்முடைய புத்திரர் முதலியோர்மேல் சிறிதும்
மனம் அழுந்தாதவராகி, விபூதிமேல் அன்பு செய்தற்
பொருட்டு அவர்களுக்கு நல்லறிவுச் சூடர் கொளுத்தி,
தாம் சிதம்பர சபாநாதருடைய திருவடிகளைத் தியானித்
தார். மெய்யறிவுடையார்க்கு, தமது சரீர நீக்கத்திலே,
சிவன் தமக்கு முன்னின்று அருளல்வேண்டும் என்பதே,
உள்ளக்கிடக்கை. அது “அங்கத்தை மண்ணுக் காக்கி
யார்வத்தை யுனக்கே தந்து—பங்கத்தைப் போக மாற்றிப்
பாவித்தேன் பரமாவுன்னைச்—சங்கொத்த மேனிச் செல்வா
சாதனா னாயே னுன்னை—யெங்குற்றா யென்ற போதா
லிங்குற்றே நென்கண் டாயே.” என்னும் திருநாவுக்கரசு
நாயனார் தேவாரத்தால் அறிக. வேண்டுவார் வேண்டியதே
ஈவாராகிய சிவன் அவ்வுள்ளக்கருத்தை முற்றுவித்து அரு
ளுவர் என்பது, இம்மெய்ப்பொருளையனார் தியானித்த
படியே அவருக்கு எதிர்நின்று காட்சி கொடுத்து அருள்
செய்தமையால், துணியப்படும். தம் வாணன்முழுதும்
உயிர்ச்சார்பினும் பொருட்சார்பினும் சிறிதும் உள்ளே
பற்றுவையாமல், நிற்கும் போதும், இருக்கும் போதும்,
கிடக்கும் போதும், நடக்கும்போதும், இடையறாத மெய்
யன்போடு சிவத்தியானம் செய்தவர்க்கே, இறக்கும்போதும்
அச்சிவத்தியானம் கைகூடும். ஆதலால், சிவனை எந்நாளும்

இடையறாது தியானம் பண்ணுக. “நின்று மிருந்துங்
கிடந்து நடந்துகினை—யென்றுஞ் சிவன்றாளினை.” என்று
வருத்தமறவுய்யும்வழியிலே கூறப்படுதல் காண்க.

விறன்மிண்டநாயனாற்புராண சூசனம்.

சங்கமபத்திமுதிர்ச்சி.

சிவனிடத்தே இடையறாத அன்பு செய்து, அவ
ருடைய திருவடிகளை அணைய வொட்டாது அயர்த்தலைச்
செய்விக்கும் இயல்பினை உடைய மலசம்பந்தங்களைக்
களைந்த மெய்யுணர்வு உடையோர், தம்முடன் இணங்கு
வோர்களை உயிர்க்கு உயிராகிய சிவனை மறப்பித்துத் தீ
நெறிக்கட் செலுத்திப் பிறவிக்குழியில் வீழ்த்தித் துயருறுத்
தும் அஞ்ஞானிகளுடனே சிறிதும் இணங்காதொழிந்து,
தம்முடன் இணங்குவோர்களைச் சிவனிடத்தே அன்பை
விளைவித்து நன்னெறிக்கட் செலுத்திப் பிறவிக்குழியில்
நின்றும் எடுத்து வாழ்விக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய சிவ
னடியார்களோடுங்கூடி, அவர்கள் திருவேடத்தையும் சிவ
லிங்கத்தையும் சிவன் என்றே பாரித்து, வணங்குவார்கள்.
இதற்குப்பிரமாணம். சிவஞானபோதம். “செம்மலர்
நோன்றாள் சேர லொட்டா—வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு
மரீஇ—மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமு—மாலயந் தானு
மாமெனத் தொழுமே.” எ-ம். “மறப்பித்துத் தம்மை
மலங்களின் வீழ்க்குஞ்—சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச்
சேர்வை - மறப்பித்துப்—பத்த ரினத்தாய்ப் பரணுணர்வி
னாணரு—மெய்த்தவரை மேவா கினை.” எ-ம். வரும்.

இவ்விறன்மிண்ட நாயனார் இவ்வாறே, சிவனுடைய திருவடிகளையே பற்றி நின்று, மலசம்பந்தங்களை ஒழித்து, சிவனடியார்களுடன் இணங்கி, அவர்களையும் சிவலிங்கத் தையும் சிவன் எனவே வழிபட்டனர் என்பது, இங்கே “செப்பற்கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல் பற்றி—யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெல்லை தெரிய வொண்ணாதார்—மெய்ப்பத் தர்கள்பாற் பரிவுடையா ரெம்பி ரானார் ஷறன்மிண்டர்.” என்பதனாலும், “நதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி நலஞ்சிறந்த —பதிக ளெங்குந் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிச்செல்வார் —முதிரு மன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமை நீடு திருக்கூட்டத்— தெதிர்முன் பாவு மருள்பெற்றே யிறைவர் பாதந் தொழப் பெற்றார்.” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவர் சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவரே. சிவனடியாரிடத்து அவமானம் பண்ணிச் சிவலிங்கத்திலே பூசைசெய்தலாற் பயன் இல்லை என்பது சிவாகமத்துணிவாதலானும்; சிவபத்தரிடத்து அன் புடையராய் அவர் வழி நிற்பினன்றி, உலகியல்பு மாறிச் சிவானுபூதியுணர்வு மேலிதெல் கூடாமையானும்; இந்நாய னாரது உள்ளமானது சங்கமபத்தியிலே மிக முதிர்ச்சி உற்றது. அதனாலன்றோ, இவர், தேவாசிரியமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சிவனடியாரை வணங்காது செல்லும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும், அவரை வலிய ஆண்ட பா சிவனையும், அடியார் திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்றும், அச்சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய பின், அடியார் திருக்கூட்டத்துக்கு உள்ளென்றும், அரு ளிச்செய்தார். இவர், அடியார் கூட்டத்தைச் சுந்தர மூர்த்திநாயனார் வணங்காது செல்லக்கண்டனையால்,

அவரை அத்திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்று கூறியது ஓக்கும்; சருவஞ்ஞராகிய சிவனை அவ்வாறு கூறியது குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது: இவர், தற்போதம் சீவித்த நின்றவழி, இவ்வாறு சொன்னாராயில், குற்றம் ஏறும்; இவர், சிவன் பணித்தபடி செய்து, பாம் அற்று, சிவானுபவம் மேலிட்டு, சிவாதீனமாய் நிற்கையால்; இவர் கூறியது சிவன் கூறியதேபாம். அக்கருத்து, இங்கே “வன்றெண்டன் புறகென் றுரைப்பச் சிவனருளாம்—பெருகா நின்ற பெரும் பேறுபெற்றார்.” என்பதினும், “பிறைசூடிப்—பூனாரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர் பாம்—கோனாவருளைப் பெற்றார்ந் நினைபார் பெருமை கூறுவார்.” என்பதினும், அமைந்து கிடந்தமை நுண்ணுணர்வால் உணர்க. காருண்ணிய சமுத்திரமாகிய சிவனை, தமது அடியாரிணக்கம் இவ்வழிப் பிறவிப் பிணி தீர்ந்து உய்தல் கூடாமைபைச் சருவான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டும்; சுந்தரமூர்த்திராயனரைக் கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை செய்வித்து, சிவனடியார்கள் தம்மிடத்துச்செய்த அன்பின்றிறத்தையும், அவ்வன்புக்கு எளிவந்த தமது திருவருட்டிறத்தையும் யாவரும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்பு செய்து உய்தற்பொருட்டும்; தமது திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த பெருங்கருணையினாலே, இந்நாயனரிடத்து ஆவேசித்து நின்று கூறிய கூற்றும் இது என்பது தெளிக. சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவர் சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவரே என்பது; “சசனுக்கன் பில்லா ரடியவர்க்கன் பில்லார்” என்னும் சிவஞான சித்தியாரால், உணர்க. மெய்புணர்வுடையார் சிவனடியார் இணக்கத்தையே பொருளென வேண்டினர் என்பது “தேவர்கோ வறிபாத தேவதேவன் செழும் பொழில்கள்

எச சிவனடியாருக்கு அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல்.

பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை—மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்
வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதானும் பாகத் தெந்தை—
யாவர்கோ னென்னை யும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ—மேவினோ
மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு
வோமே.” “உடையா னுன்ற னடுவிருக்கு முடையாண்டுவு
ணீயிருத்தி—யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியே
னுன்—னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்
னம் பலத்தெம்—முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும்
வண்ண முன்னின்றே.” என்னுந் திருவாசகத்தினாலும்,
“நல்லா ரிணக்கமு நின்பூசை நேசமு ஞானமுமே—யஸ்
லாது வேறு நிலையுள தோவக மும்பொருளு—மில்லாளுஞ்
சுற்றமு மைந்தரும் வாழ்வு மெழிலுடம்பு—மெல்லாம்
வெளிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே.” என்னும்
பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடலாலும், காண்க.

அமர்நீதிநாயனர்புராண சூசனம்.

சிவனடியாருக்கு அன்னம் வஸ்திரம்
கௌபீனம் கொடுத்தல்.

சிவஸ்தலத்திலே மடங்கட்டுவித்து, புண்ணிய காலங்
களிலே சிரத்தையோடும் சற்பாத்திரமாகிய சிவனடியார்
களை அமுதுசெய்வித்தலும், அவர்களுக்கு வஸ்திரம்
கௌபீனம் முதலியன கொடுத்தலும், பெரும்புண்ணிய
மாம். அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன தானஞ்

சிவனடியாருக்கு அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல். எடு

செய்தல் புண்ணியம் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதரு
மோத்தரம். “திருப்பதி வணங்க வென்று சென்றுறுஞ்
சிவநேசர்க்கு—மருத்தியாற் கங்கையாதி யாடிட நாடி
னார்க்கு—மருத்துக வன்னபான மவாவர்க்குபயோகங்கள்—
பொருத்துக ஆனைப் போக்கிச் சிவபுரம் புகுவர்தாமே.”
எ-ம். “பிரம சாரியைப்போற மோங்கிடுங்—கிரக சாரியை
யூட்டிய கேண்மையர்—விரவியேசிவ லோகம் விரும்பிய—
பரம போக மனைத்தும் பயில்வரே.” எ-ம். “ஊட்டினார்க
னாதவிய தேதெனுங்—காட்டு ளாடி கழறங் கருத்தினு—
ணாட்டி னாரைத் தமைநலி யும்வினை—யோட்டியே சிவ
லோக முறைவரே.” எ-ம். “மாதவர்க்குறவற்கலை யீந்தவர்—
சீத வாரித வாடையுஞ் சேர்த்தினர்—கோதி லாவச
னாதியுங் கோல்வளை—மாதொர் பாகன் புரத்தினுள் வாழ்ந்த
பின்.” எ-ம். சிவபுண்ணியத் தெளிவு. “நாற்ற மாமல
ரோனெழி னாரணன் — போற்று சங்கர னன்பர்க்குப்
பொங்கிழை—யாற்று கோவண மீந்தவ ராயிரர்—தேற்று
கோடி யுகஞ்சிவ லோகரே.” எ-ம். வரும். இப்புண்ணி
யத்தைப் புண்ணியஸ்தானத்திலே புண்ணிய காலத்திலே
கிரத்தையோடும் செய்தல் உத்தமோத்தமம் என்பதற்குப்
பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “சிறந்தநற் றேசந் தன்னிற்
றேடருங் காலங்கூட—மறந்திடா விதியினாலே வாய்த்தவா
தரவுங் கூர—வறந்தனை யறிந்த வாய்மைப் பாத்திர மாவா
னங்கைச்—செறிந்திடச் செய்த வற்ப முலகினும் பெருகுந்
திண்ணம்.” எ-ம். “ஓங்கிய வதனைச் செய்த வுத்தமர்
சிவலோ கத்துட்—டாங்கியே போக பேதம் பிரளய சமயந்
தன்னி—னீங்கரும் பொருளைக் கண்டு நிறையுற வெருமை
கூடத்—தூங்குவ ரின்பந் தோன்றத் துகண்மலஞ் சோரு
மன்றே.” எ-ம். வரும்.

எசு சிவனடியாருக்கு அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல்.

இவ்வமர்நீதிநாயனார் இந்தச் சிவபுண்ணியத்தின் மிகச் சிறந்தவராகி, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடைய ராயினார். சிவனிடத்து அன்பில்லாமற் செய்யப்படும் புண்ணியம் உயிர் இல்லாத உடல் போலப் பயன் படாதாம். இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செய்யப் பட்ட தபோபலத்தினாலே சிவன் அருள் செய்யக் கிடைக்கும். இவ்வன்பு உள்ளவழியே சிவனது திருவருள் உண்டாம். அது உண்டாய வழி, முத்தி உண்டாம். இதற்கும் பிரமாணம். வாயுசங்கிதை. “ஆங்கவ னருளாற் பத்திரன் குண்டாம் பத்தியா ஸ்வனருளுண்டாம்—வீங்கிய பத்தி பற்பல பிறப்பில் வேதங்க ளுரைத்திடும் படியே—தீங்கறு கரும மியற்றிய பலத்தாற் சிவனருள் செய்திட வருமா—லோங்கிய பத்தி யாற்சிவ தரும மொழிவறப் புரிந்திடப் படுமால்.” எ-ம். “புரிதலா லிறைவ னல்லருள் புரிவான் புரிந்திடப் போக்கற நின்ற—விருவினை கழியுங் கழிந்திட முத்தி யெய்தலா மிறைவன்வார் கழலி—லொருவழி சிறிது பத்திசெய்வோரு மொருமுன்று பிறப்பின்மேற் பிறப்பின்—மருவிடா ரங்கத் தொடுமனுச் செபித்தன் மாசறு பத்தியா மென்பர்.” எ-ம். வரும். இவ்வமர்நீதி நாயனார் மெய்யன்பிற் குறைபடாதவர் என்பது, பிரமசாரி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவனது கௌபீனம் இட்டதட்டுக்கு இவர் தம்மிடத்து உள்ள கௌபீனங்கள் வஸ்திரங்கள் பட்டுக்கள் பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்கள் நவரத்தினங்கள் முதலிய அனைத்தையும் இட்டதட்டு ஒவ்வாது மேலெழுந்து, பின்பு தாமும் தம்முடைய மனைவியும் புத்திரனும், நாம் அன்பினோடு சிவனது திருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்திலோமாயின் இத்தட்டு மற்றதனோடு நேர்நிற்க என்று சொல்லி ஏறியவுடனே, அதனோடு ஒத்து நின்றமை

சிவனடியாருக்கு இடர்செய்தாரைக் கொல்லல். எள
யாலே, தெளியப்படும். அன்பின்திறம் கண்ணப்ப நாயனார்
புராணத்துச் சூசனத்தில் விரித்து உரைக்கப்படும் ஆதலால்,
இங்கே விரித்திலம்.

எறிபத்தநாயனார்புராண சூசனம்.

சிவனடியாருக்கு இடர்செய்தாரைக் கொல்லல்.

சைவாசாரியருக்கும் சிவனடியாருக்கும் இடர் செய்
தவரைக் கொல்லுதல் சிவபுண்ணியமாம். இடர் செய்
தவர் பிராமணராயேனும் தபோதனராயேனும் இருப்பின்;
அவரைக் கொல்லாமல், பிறவழியால் வெல்லல் வேண்டும்.
இதற்குப் பிரமாணம், சங்கற்பநிராகரணம். “தேசிகர்க்
குந் தீங்குசெயுந் தீம்பரைவெல் லல்லதுநீ—சாசமுறு சேர்
வாய் நலம்,” எ-ம். “அந்தணரை மாதவரைக் கொல்
லாதே வெல்லல்லார்—சிந்தவுஞ்செய் நீசெறியாய் தீங்கு.”
எ-ம். வரும். களவு கொலை முதலியன சமயத்தாராலும்
உலகத்தாராலும் குற்றம் என்று விலக்கப்பட்டன அன்றே;
அவற்றுள் ஒன்றாகிய கொலையை இங்கேபுண்ணியம் என்
றது என்னை எனின்: அறியாது கூறியாய்: களவு என்
னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவுதீது என்றலும், கொலை என்னுஞ்
சொற்கேட்டுக் கொலைதீது என்றலும், கூடாவாம்.
அவை நல்லனவாதலும் உண்டு. ஒருத்தி தன் சுற்றத்தா
ரோடு கோபங்கொண்டு, நஞ்சுண்டு சாவேன் என்று
துணிந்து, நஞ்சு கூட்டிவைத்து, விலக்குவார் இல் லா த
போது உண்ணரினைந்து நின்றவழி; இரக்கமுடையவன்

எது சிவனடியாருக்கு இடர்செய்தாரைக் கொல்லல்.

ஒருவன் அதனைக் கண்டு இவள் இதை உண்டு சாவாவண் ணம் கொண்டுபோய் உகுப்பேன் என்று, அவள் காணாமே கொண்டுபோய் உகுத்தான்: அவள் சனரீக்கத்தின்கண்ணே நஞ்சுண்டு சாம்படி சென்று, அதனைக் காணாமையால், மாணம் நீங்கினாள். அவன் அக்களவினாலே அவளை உய் வித்தமையால், அதுகுற்றமாகாமல் அவனுக்கு நன்மை பயக்கும் அன்றோ: அதுபோலவே, இக்கொலைபும் நன்மை பயக்கும்: சிவனடியார்களுக்கு இடர்செய்வோர் மறுமைக் கண் நாகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவர்; இவ்வாறு இடர் செய்வாரைக் கண்டு பிறரும் சிவனடியாருக்கு இடர்செய்து கெடுவர்; சிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்புவோர் களுள் தீவிர பத்தியுடையோரை யொழிந்த பிறர், தாம் செய்யும் திருத்தொண்டுகளுக்கு இப்படி இடையூறுகள் நிகழுமாயின், திருத்தொண்டுகள் செய்யாது தம்வாணனை வீணாக்கக் கழிப்பர்: சிவனடியாருக்கு இடர் செய்தா ரைக் கொல்லுதல் இத்தீங்குகள் எல்லாவற்றையும் ஒழிக் கும். ஆதலால், இக்கொலை பாவமாகாமல் அது செய்தா ருக்குச் சிவபதம் பயக்கும் என்று துணிக.

இச்சிவபுண்ணியத்திலே மிகச் சிறப்புற்றவர் இவ் வெறிபத்தநாயனார். இவர் சிவனடியார்களுக்கு இடையூறு வந்தகாலத்தில் வெளிப்பட்டு, அவ்விடையூறு செய்தவர் களை மழுவினால் வெட்டுதலே தொழிலாகக் கொண்டமை யாலும், சிவகாமியாண்டார் சிவனுக்குச் சாத்தும்படி கொண்டுவந்த பூவைப் பறித்துச் சிந்திய யானை அரசனது பட்ட யானையென்பது பாராமல், அதனையும் அது தீங்கு செய்தபொழுது விலக்காத பாகர்களையும் கொன்றமை யாலும், என்க. இன்னும், சிவனடியாரிடத்து மிக்க பத்தி உடையோர் என்பது, புகழ்ச்சோழ நாயனாரது பத்தி மிகு

தியைக் கண்டவுடனே, மிக அஞ்சி, தமது யானையும் பாசுரும் இறந்துபோகவும் அதைக் குறித்துச் சிறிதும் துக்கம் உறாமல் உடைவாளேத் தந்து தம்மையும் கொல்லும் படி வேண்டுகின்ற இவ்வன்பருக்குத் தீங்கு நினைத்தேனே என்று அவ்வாளேத் தமது கழுத்திலே பூட்டி அறுக்கத் தொடங்கினமையாலும், தெளியப்படும்.

ஏனாதிநாதநாயனார்புராண சூசனம்.

விபூதிமேற் பத்தி மிகுதி.

சிவசின்னமாகிய விபூதியை மெய்யன்போடு தரிப்பவர் சிவபதம் அடைவர். அது “கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை—மங்காமற் பூசி மகிழ்விரே யாமாகிற்—றங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவநெறி—சங்கார மான சிவனடி சேர்விரே” என்னும் திருமந்திரத்தால் உணர்க. இவ்விபூதியிலே மிகுத்த பத்தியுடையோர் இவ்விபூதியைத் தரித்த அடியார்களைக் காணின், அவர்களுக்கும் சிவனுக்கும் பேதம் நோக்காமல் அவர்களை வழிபடுவர். அது “எவரேனுந் தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி—யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது முகந்தடிமைத் திற நினைந்திங் குவந்து நோக்கி—யிவர்தேவ ரிவர் தேவ ரென்று சொல்லி யிரண் டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்—கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதிறியைக் காணலாமே.” என்னும் திருநாவுக் கரசநாயனர் தேவாரத்தால் அறிக.

இவ்விபூதியில் எல்லையின்றி மிகுத்த பத்தியாற் சிறந்தவர் இவ்வேனாதிநாதநாயனார் என்பது, இவர் வாள் வித்தை பயிற்றலினாலே தமக்கு வரும் வளங்கள் எல்லாம் விபூதி இட்ட அடிபார்களுக்கே ஆக்கினமைபாலும், தமது பகைவன் நீதி இன்றி ஆயுதம் பிடித்துத் தம்மைக் கொல்லப் புகுந்தபோது, தாம் அதனைத் தடுத்து அவனைக் கொல்லுதற்கு வல்லராய் இருந்தும், அவனது நெற்றியில் விபூதியை நோக்கி, அவன் கருத்தே முற்றும்படி நின்ற பெருந்தகைமையாலும், தெளியப்படும்.

சிவதருமோத்தரத்திலே “படைபிடித்துத் தங்கையிற் பற்றரைச் சமரிற் பாழ்படுக்கப் போர்புரியும் பார்ப்பாரைப் பற்றா—ருடலிறுத்தா ரே ல வ ர் க் கு ப் பிரமகத்திபாவ மொன்றுவதன் நெனவுணர்க.” எனக் கூறுதலானும், அதிசூரன் விபூதி யிட்டவனாயினும் ஆயுதம் பிடித்துத் தம்மைக் கொல்ல வந்தமையானும், அவனைக் கொல்லுதல் பாவமாகாதே எனின்: சத்திபம்நீ சொல்லியது ஆயின், இவர் தமக்கு அவன்தீது செய்யினும் தாம் அவனைக்கொல்லில் தமக்கு மறுமைக்கண் நாகத்துன்பம் வருமென்னும் அச்சத்தால் ஒழித்தவரல்லர்: சிவனடிபார் யாதுசெய்யினும் அதுவே தமக்கு இனிமைபாம் என்னும் ஆர்வமிகுதியால் ஒழித்தவர் என்க. தன் உயிரை விடுத்தல் பாவம் என்றும் தன்னுயிரைக் காத்தலினும் வேறாகிய புண்ணியம் ஒன்றும் இல்லை என்றும், சிவசாத்திரங்கள் கூறவும்; இவர் தமது பகைவன் தம்மைக் கொல்லப் புகுந்தபோது அக் கொலையைத் தடுத்துத் தம்முயிரைக் காக்கவல்லராய் இருந்தும், அதுசெய்யாமை பாவமன்றோ எனின்; கருணாநிதியாகிய சிவன் பெறுதற்கரிய இம்மானுட சரீரத்தை எமக்குத் தந்தது தம்மேலே பத்திசெய்து முத்திபெறுதற

பொருட்டாதலானும், இச்சரீரம் இவ்வழி அது கூடாமை யானும், அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டு இச் சரீரத்தைக் காத்தல் புண்ணியமும், அதனைச் சிறிதும் நோக் காது கோபம் நோய்முதலிய ஏதுக்களாலே இதனைப் போக் குதல் பாவமும் ஆயின. இந்நாயனார் தமது சரீரத்தை இங்கே பேணாது நின்றமைக்கு ஏது, சிவன்பா லுள்ள பத் தியேயாதலால், அது இத்துணைத்தென்று கூறலாகாத பெரும்புண்ணியமாதல் காண் க. இக்கருத்துநோக்கி அன்றோ, குருலிங்க சங்கமங்களுக்கு இடையூறு வரும் வழிப் பத்தி மிகுதியாலே தன்னுயிர் விடுத்தல் புண்ணிய மாம் என்று சிவாகமங்கள் கூறியனாஉமென்க.

முத்திராதனும் அதிருநாமம் யாண்டுப் புக்கார்கள் எனின்; மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக்கொன்ற பெரும் பாதகத்தால் நாகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்றே கொள்ளப் படும். அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தமையால் பயன் இல் லையோ எனின்; அரசனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவ னுக்கு உரிய அடையாளங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ் சித்து அவருக்குத் தீங்கு செய்தோர், அவ்வடையாளம் தரியாது தீங்குசெய்தோரினும் மிகப்பெருந்தண்டத்தை அவ்வரசனால் பெற்று வருந்துவர் அன்றோ: அது போலவே, சிவனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவருக்கு உரிய சின்னங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக் குத் தீங்குசெய்தோர், அச்சின்னங்கள் தரியாது தீங்கு செய்தோரினும் மிகப் பெருந்தண்டத்தை அச்சிவனாலே பெற்று வருந்துவர் என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். ஆதலால், பெரும்பாதகங்களாகிப் பவ்விருவரும் சிவ வேடத்தாற் சிறிதும் பயன் பெறாது மிகக்கொடிய நாகத்

தில் வீழ்ந்தார்கள் என்பது, சத்தியம். சிவன் விதித்தவழி ஒழுகாதவர்க்கு வேடத்தாற் பயன் இல்லை என்பது, “வேட நெறிநில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன்—வேட நெறிநிற் போர் வேடமெய் வேடமே—வேட நெறிநில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன்—வேட நெறிசெய்தால் வீடதுவாகுமே.” எ-ம். “தவமிக் கவரே தலையான வேட—ரவமிக் கவரே யதிகொலை வேட—ரவமிக் கவர்வேடத் தகாதவர்வேடந்—தவமிக் கவர்க்கன்றித் தாங்க வொண்ணாதே.” எ-ம். திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றாற் காண்க. எங்ஙனமாயினும், அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தவர்கள் அன்றோ: அது நோக்காது நீர் அவர்களைப் பாதகர்கள் என்று இகழ்ந்தது என்னை எனின்; “மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணன்” என்றும், “முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்” என்றும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் நாயனார் இகழ்ந்தமையின், யாமும் இகழ்ந்தோம் என்க. அவர் இகழ்ந்தமை குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது; மெய்ப்பொருளையும் ஏனாதிராதநாயனாரும் பிறிதொன்றும் நோக்காது இவர் சிவனடியார் என்பது நோக்கி அவர்கள் கருத்தின் வழி நின்றமைக்குச் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமை போல, சேக்கிழார்நாயனார் அப்பாதகர்கள் இம்மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக் கொன்றார்களே என்பது நோக்கி இகழ்ந்தமைக்கும் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமையால் என்க.

கண்ணப்பநாயனார்புராண சூசனம்.

அன்புடைமை.

எமக்கு இனியரென்று எம்மாலே தெளியப்பட்டவர் யாவரோ அவரிடத்தே எமக்கு விருப்பம் நிகழும். எமக்கு யாவரிடத்து விருப்பம் நிகழுமோ அவரிடத்தே எமக்கு அன்பு நிகழும். அன்பாவது தன்னால் விரும்பப்பட்டவரிடத்தே தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. ஆதலால், நாம் நமக்கு இனியவர் யாவரென்று ஆராய்ந்து, நிச்சயிப்பேம். தந்தை தாய் மனைவி மைந்தர் முதலிய உறவினரே எமக்கு இனியரெனக் கொள்வமெனின்; இவருக்கும் எமக்கும் உளதாகிய தொடர்ச்சி நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாததாகிய இவ்வுடம்பினால் ஆயதாதலானும்; இவ்வுடம்பு ஒழியவே இதனாலாகிய தொடர்ச்சியும் ஒழிதலானும்; உடம்பினாலே தொடர்ச்சி உள்ளபோதும், நாம் தீவினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவ்வுறவினரே பகைவராகவும், நல்வினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவரல்லாத பகைவரும் உறவராகவும், காண்டலானும்; இவர் உறவராய் நின்றவழியும், எமக்கு இதம் செய்தல் தம்பயன் கருதியன்றி எம்பயன் கருதியன்மையானும்; இவர் எமக்கு இனியரென்று கொள்ளுதல் ஒருவாற்றானும் கூடாது. நாமோ நம்மை ஒருகாலும் பகைத்தலின்மையானும், எந்நாளும் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டுமென்னும் கருத்தே நமக்கு உண்மையானும், நமக்கு நாமே இனிய மெனக் கொள்வமெனின்; கேவலாவத்தையிலே ஆணவமல

மறைப்பினாலே அறிவும் தொழிலும் சிறிதும் விளங்காமை யானும், சகலாவதையிலே அறிவும் தொழிலும் உள்வழி யும், அவை சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமன்றி முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலும் அன்மையானும், அதனால் எமக்கு இன்பம் இது துன்பம் இது துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பம் பெறும் நெறி இது என உள்ளபடி அறிந்து துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதல் கூடாமை யானும், எமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்ளுதலும் கூடாது. முற்றறிவு முற்றுத் தொழில் உடையதாகி, தம்பயன் குறியாது மலபெத்தராகிய ஆன்மாக்கள்மேல் வைத்த பெருங்கருணையினாலே, அவர்களுக்குத் தனுகாணங் களைக்கொடுத்து, ஆணவமல சத்தியைச் சிறிது நீக்கி, அறிவை விளக்கிப் போகங்களைப் புசிப்பித்து, மலபரி பாகமும் இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் வருவித்து, பாசநீக்கமும் சிவத்துவவிளக்கமும் செய்யும் பரமபதி ஒருவர் உண்மையானும், அவர் சிவனே ஆதலானும், அவரே எமக்கு இனியரெனக் கொள்ளல்வேண்டும். இக் கருத்தனைத்தும் நோக்கி அன்றோ, “என்னில் யாரு மெனக் கினி யாரிலை—யென்னி லும்மினி யானொரு வன்னுள— நென்னுளே யுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக—கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்பரீசனே.” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் திருநாவுக்கரசநாயனார் என்க. ஆதலால், அச்சிவனையே நாமெல்லாம் விரும்பி, அவரிடத்து இடையறாத மெய் யன்பு செய்தல் வேண்டும். அன்பு பத்தி என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள்.

அன்பானது, குடத்துள் விளக்கும் உறையுள் வானும் போல, ஒருவர் காட்டக் காணற்பாலதன்று; அவ்வன் புடைமையால் வெளிப்படும் செயல்களைக் கண்டவழி,

இவை உண்மையால், இங்கே அன்பு உண்டென்று அது மிதித்துக்கொள்ளற்பாலதாம். அது “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூச றரும்.” என்னும் திருக்குறளானும், “சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யதிரு ஞானஞ்—சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரந்த தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த—மன முடையா ளன்பிருந்த வாறு.” என்னும் திருக்களிற்றுப் படியாரானும், உணர்க. சிவனிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம் அச்சிவனுடைய உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே தன்வசம் அழிதலும், மயிர்க்கால்தோறும் திவலை உண்டாகப் புளகம் கொள்ள லும், ஆனந்த அருவி பொழிதலும், விம்மலும், நாத்தமு தழுத்தலும், உரை தமோறலும், ஆடலும், பாடலும், அவர் உவப்பன செய்தலும், வெறுப்பன ஒழிதலும், பிறவுமாம்.

இவ்வன்பு இவ்வழிச் சிவனை அடைதல் ஒருவாற்றா னும் கூடாது. அது “உள்ள முன்கலந் தேத்தவல் லார்க்க லாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன் — வெள்ள மும்மா வும்விர வஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்மியு ரீசனே.” “நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சளே—புக்கு நிற்கும்பொன் னாரசடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்க வர் பூவுரீ ருங்கண்டு—நக்கு நிற்ப னவர்தம்மை நாணியே.” எனவரும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானும், “தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் நென்பெ ருந்துறை நாயகன்— மூவ ராலு மறியொ ணாமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்— யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி யறியொ ணாமலர்ச் சோதி யான்—றாய மாமலர்ச் சேவ டிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சூடருமே.” என்னும் திருவாசகத்தானும், “என்பே விறகா

விறைச்சி யறுத்திட்டே—பொன்போ லெரியிற் பொரிய
 வறுப்பினு—மன்போ நுகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி—
 யென்போன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே.” என்னும்
 திருமந்திரத்தானும், “அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா
 லழைத் தழைத்திட்—டன்பேயன் பாக வறிவழியு-மன்
 பன்றித்—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது—
 சாத்தும் பழமன்றே தான்.” என்னும் திருக்களிறுப்படி
 யாரானும், “கருமமா தவஞ்செ பஞ்சொல் காசறு சமாதி
 ஞானம்—புரிபவர் வசம தாகிப் பொருந்திடேம் புரை
 யொன் றின்றித்—திரிவறு மன்பு செய்வோர் வசமதாய்ச்
 சேர்ந்து நிற்போ—முரைசெய்வோ மவர்மு னெய்தி யவ
 றுளத் துறைவோ மென்றும்.” என்னும் வாயுசங்கிதையா
 னும், அறிக. இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன்
 குறியாது செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவன் அருளிச்
 செய்ய, வரும். சிவன் அருளின்றி இவ்வன்பு ஒருவாற்றா
 னும் நிகழாது. அது “ஆங்கவ னருளாற் பத்திநன் குண்
 டாம் பத்தியா லவனரு ஞண்டாம்—ஹிங்கிய பத்தி பற்பல
 பிறப்பில் வேதங்க ஞ்ரைத்திடும் படியே—தீங்கறு கரும
 மியற்றிய பலத்தாற் சிவனருள் செய்திட வருமா—லோங்
 கிய பத்தியாற்சிவ தரும மொழிவறப் புரிந்திடப் படுமால்.”
 எ-ம். “அற்றுமன் றறியச் சுருங்கயா லுரைப்ப னாயிழை
 பாகன்வார் கழலிற்—றெற்றன வறிவாற் பத்திமை யெய்தல்
 வேண்டுமாற் சிறந்தபத் திமையான்—மற்றினை யில்லா
 முத்தியெய் திடுமான் மாசிலா தாயபத் திமையு—முற்றிழை
 பாக னருளினு லெய்தல் வேண்டுமான் மொழிந்திடுங்
 காலே” எ-ம். வாயுசங்கிதையிற் கூறுமாற்றால் உணர்க.

இடையறாது முறுகி வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே
 சிவம் விளங்கும்: ஆதலால் அன்பும் சிவமும் இரண்டற

அபேதமாய் நிற்கும். அன்பு முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம். திருவாசகம். “பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க.” எ-ம். “அம்மையே யப்பா வொப்பிலா மணியே யன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே—பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனென் றனக்குச்—செம்மையே யாய சிவபத மளித்த செல்வமே சிவபெரு மானே—யிம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே நென்கெழுந் தருளுவ தினியே.” எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். “ஆரோனு மன்புசெயி னன்கே தலைப்படுங்கா—ாரோனுங் காணு வரன்.” எ-ம். வரும். அன்பும் சிவமும் அபேதமாம் என்பதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி—னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே.” எ-ம். திருவாசகம். “மாறிகின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே —யூறிகின் றென்னு ளெழுபாஞ் சோதி யுள்ளவா காணவந் தருளாய்—தேறலின் றெளிலே சிவபெரு மானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யீறிலாப் பதங்குளியாவையுங் கடந்த விற்பமே யென்னுடை யன்பே.” எ-ம். வரும்.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய இவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்கிய பெருந்தகைமையினர் இக்கண்ணப்பநாயனார். இவர் வேதாகமங்களைக் கற்றல் கேட்டல் சிறிதும் இல்லா வேட்டுவச்சாதியிற் பிறந்தும், சிவனிடத்து மெய்யன்புடையராயினதற்குக் காரணம் என்னை எனின்; முற்பிறப்பிலே வேதாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவனைத் தமது மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே சிரத்தையுடன் உபாசித்தமையேயாம். இவர்

முற்பிறப்பிற் செய்த தவமே இப்பிறப்பில் எல்லையின்றி முறுகி வளர்ந்த இவ்வன்புக்குக் காரணமாயிற்றென்பது இங்கே “முன்புசெய் தவத்தினீட்ட முடிவிலா விற்ப மான—வன்பினை யெடுத்துக்காட்ட” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் முற்பிறப்பிலே பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவராகிய அருச்சுனர் என்றுணர்க. பாசுபதாஸ்திரம் பெறவேண்டிப் பெருந்தவஞ்செய்த அருச்சுனரோடு கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டுவந்து, விற்போர்செய்து, அவரது வில்லினால் அடிபட்டு, பின்பு அவரைத் தீண்டி மற்போர் செய்து, பின்னர்த் தமது வடிவத்தைக்காட்ட; அதுகண்ட அருச்சுனர் சிவனை வணங்கி, தமக்கு முத்தி தந்தருளும்பொருட்டு விண்ணப்பம் பண்ணினார். அதுகேட்ட பரமசிவன், நீ பகைவரைக் கொல்லுதற்பொருட்டுப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற நினைந்து, தவம் செய்தாய்; ஆதலால், இப்பொழுது பாசுபதாஸ்திரமே தருவோம் என்று கொடுத்தருளி, நீ என்னை வேடன் என்று இகழ்ந்தமையால் வேட்டுவராசனாய்ப் பிறந்து, தக்ஷிணகைலாசமாகிய காளத்திமலையை அடைந்து, அன்புருக்கொண்டு, நம்மைப் பூசித்து, பன்றி முதலிய விலங்குகளைக் கொன்று, அவற்றின்மாயிசத்தை எமக்கு நிவேதிப்பாய்; அந்நாளிலே உனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளுவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இச்சரித்திரம் திருக்காளத்திப் புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

நாயகி நாயகனது பெயர்கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்பு மாம். அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன்

வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழியும் தலைபன்பையுடைய நாயகிக்கு, அக்கேட்டலோடு காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின் பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ! அதுபோலவே, “இந்தச்—சேணுபர் திருக்காளத்தி மலைமிகை யெழுந்து செவ்வே—கோணமில் குடுமித் தேவரிருப்பார்கும் பிடலாம்.” என்று நாணன் கூறினமை கேட்டவுடன் வசமழிந்த தலைபன்பையுடைய இந்நாயகனுக்கு, அக்கேட்டலோடு சிவலிங்கப்பெருமானைக் காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகிவளர்ந்த அதிதீவிரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாது.

இவர் சிவனது சட்சதீகைபிஞ்ஞலே பசுத்துவம் நீங்கி, சிவத்துவம் பெற்றார். அது இங்கே “திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காண முன்னே—யங்கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்—தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்—பொங்கிய வெளியி னீழற் பொருவிலன் புருவமானார்,” என்பதனாலும் “முன்புதிருக் காளத்தி முகல்வன ரருணைக்கி—னின் புறுவே தகத்திரும்பு பொன்னாற் போல் யாக்கைத்—தன்பரிசும் வினையிரண்டுந் சாரமல மூன்றுமற—வன்பு பிழம் பாய்த்திரிவா ரவர்கருத்தி னளவினரோ.” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். அரக்கானது வெய்யிலின் முன் இருந்து வெதும்புதல்போல்வது மந்ததரபத்தி. மெழுகா

னது வெய்யிலுக்கு எதிர்ப்படின உருகுதல் போல்வது மந்தபத்தி. நெய்யானது சூட்டுக்கு இளகுதல்போல்வது தீவிரபத்தி. தைலதாரையானது சிறிதும் இடையறாது ஒழுகுதல் போல்வது தீவிரதர பத்தி. இந்நாயனாது பத்தி தீவிரதரமேயாம் என்பது சிவலிங்கப்பெருமானைக் கண்ட வுடனே நிகழ்ந்த இவர் செயல்களாலே தெளியப்படும். அச்செயல்கள் “மாகமார் திருக்கா ளத்தி மலையெழு கொழுந்தா யுள்ள—வேகநா யகரைக் கண்டா ரொழுந்தபே ருவகை யன்பின்—வேகமா னதுமேற் செல்ல மிக்கதோர் விரைவி னோடு—மோகமா யோடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார்.” “நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந் தெழு மயிர்க்கா றோறும்—வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலர்க்கணி ராருவி பாய—வடியனேற் கிவர்தா மிங்கே யகப் பட்டா ரச்சோ வென்று—படியிலாப் பரிவு தானோர் படிவ மாம் பரிசு தோன்ற.” என்னும் திருவிருத்தங்களால் உணர்க.

இந்நாயனார் சுவாமியைக் கண்டவழி வணங்குதல் பயின்றறியாதவராதலானும், தாய் தந்தையர் தங்களுக்கு இனிய பிள்ளையைக் கண்டவுடன் பேராசையினால் மிக விரைந்து ஓடிப் போய், தழுவி மோத்தல் உலகியற்கை ஆதலானும், தமக்கு இனியராகிய சுவாமியைக் கண்ட வுடனே அதிமோகமாய் விரைந்து ஓடிச் சென்று தழுவி மோந்தார் என்க. இவர் தம்மினும் சிவனே தமக்கு இனிய ராக அது பற்றியெழுந்த முறுகி வளர்ந்த அன்பே வடிவ மாயினார். அது, இவர் திருக்கா ளத்திமலையை அணுகு முன் பெரும்பசியால் வருத்தமுற்றும், சிவலிங்கப்பெருமா னைக் கண்டபின் இவருக்கு அவ்வருத்தமென்பது சிந்தாயி னும் தோன்றாமையானும், சிவபெருமான் துட்ட மிருகம்

கள் திரியும் காட்டிலே தனித்திருத்தலால் அவரைத் தாம் பிரியமாட்டாமையையும், அவருக்கு அமுது செய்ய இறைச்சி இன்மையால் அதன் பொருட்டுத் தாம் பிரிதல் வேண்டினமையையும், குறித்து இவருக்கு எழுந்த பதைப்பு மிகுதியினாலும், தெனிக. அப்பதைப்பும் அதனால் நிகழ்ந்த செயல்களும் இங்கே “வெம்மறக் குலத்து வந்த” என்பது முதல் “முன்புரின் றரிதினீங்கி” என்பது இறுதியாய் உள்ள எட்டுத் திருவிருத்தங்களாலும் உணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், இவர் சிவபெருமானைக் கண்ட நாள் முதல் ஆறு நாளும் பசி நித்திரையென்பன இவருக்குச் சிறிதும் தோன்றாமையானும், காடன் தம்மோடு பேசினமையும், அவனும் நாணனும் தம்மை விட்டுப் போயினமையும், தந்தையாகிய நாகன் முதலியோர் வந்து தம்மோடு பேசினமையும், தம்மைப் பிரிந்தமையும் பிறவும் இவருக்குச் சிறிதும் விளங்காமையானும், இவர் இடையறாது ஒழுகும் தைலதாரைபோல ஆவியோடாக்கை ஆனந்தமாய்க் கசின துருகும் அன்புருவமே ஆயினார் என்பது ஐயம் திரிபு அற உணரப்படும்.

சிவன் உவப்பன செய்தலும் வெறுப்பன ஒழிதலும் அவரிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம் என்றீர். சுவாமிக்கு யாகத்திலன்றிப் பிறவழியில் மாமிசம் நிவேதித்த லும், வாயிற்கொண்டவரும் நீரால் அபிஷேகம் செய்தலும், காற்செருப்பினாலே திருமுடியில் திருமாலியம் கழித்தலும், தலையிற்கூட்டிய பூக்களைச் சாத்தலும், ஆகிய இவைகள் நினைப்பினும் எண்ணிறந்தகாலம் மிகக்கொடிய நாகத் துன்பம் பயக்கும்ன்றோ: அங்ஙனமாக, இவர் இவற்றைச் செய்தமை என்னையெனின், இவர் இப்பிறப்பில் ஓர் ஆசாரி யரை அடைந்து, இது புண்ணியம் இது பாவம் இது

செயற்பாலது இது ஒழிதற்பாலது என்று ஒருகாலும் கேட்டும் அறிந்தவர் அல்லர். முற்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணிய மிகுதியினாலே தாம் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்த பொழுது திருமுடியிலே நீர் வார்த்து மலர் இட்டு இருத்தல் கண்டமையானும், ஒரு பார்ப்பான் யாதையோ கொண்டுவந்து ஊட்டினான் என்று கேட்டமையானும், அவர் மாட்டு முறுகி வளர்ந்த அன்பினாலே இவையே சுவாமிக்கு உவப்பாவன என்று துணிந்து, அவ்வாறு செய்ய நினைந்து, தமக்கு முன் இனியதாய் உள்ளது மாமிசமே ஆதலால் அதுவே சுவாமிக்கும் இனியதாய் என்று மாமிசத்தை வாயில் அதுக்கிச் சுவை பார்த்து இனியனவற்றைப் படைத்தலும், பாத்திரம் இன்மையால் அபிஷேகத்திற்கு ஜலம் வாயில் எடுத்துக்கொள்ளுதலும், ஒருகையில் தேனெடுகலந்த மாமிசம் பொருந்திய கல்லையும் மற்றக்கையில் அம்புவிலும் இருத்தலால் புஷ்பங்களைத் தலையில் வைத்தலும், திருமுடியில் நிருமாலியத்தைக் காற்செருப்பினால் கழித்தலும் செய்தனர். இன்னும், தாம் மாமிசம் உண்டல்போலச் சுவாமியும் உண்பொன்று நினைந்து “கொழுவிய தசைகளெல்லாங் கோலினிற் றெரிந்து கோத்தங்—கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் பல்லின லதுக்கி நாவிற்—பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தவிவ் விறைச்சி சால—வழகிது நாய னீரே யழுதுசெய் தருளும்” என்று வேண்டிக்கோடலும், சிவன் முடிவில்லாத ஆற்ற லுடையவரென்பது நோக்காமல், நீர் துணையின்றித் தனித்து இருக்கின்றீரே என்று நித்திரை இன்றி இரா முழுதும் எதிர்நின்று காத்தலும் செய்தனர். இவையெல்லாம் முற்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணியமிகுதியால் சிவன் மாட்டு எழுந்த இடையறாது மேன்மேலும் முறுகி வளர்ந்த

அன்பின் பெருக்கத்தினாலே செய்யப்பட்டமையால், அவருக்கு மிக உவப்பாயின. இது சிவகோசரியாருக்குச் சிவன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பொருளையுடைய, “அவனுடைய வடிவெல்லாம்” என்பதுமுதல் “உனக்கவன்றன் செயல்காட்ட” என்பது இறுதியாய் உள்ள ஏழு திருவிருத்தங்களாலும் உணர்க. “பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசணிகள் போல்விளங்கச்—செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம்—விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்—கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.” என்னும் திருவாசகத்தானும் காண்க. பேப்பிடியுண்டா ரது செயலெல்லாம் பேயின்செயலாதல்போல, பசுபோதம் அற்றுச் சிவபோதம் உற்ற இந்நாயனாரது செயலெல்லாம் சிவன் செயலேயாம் என்பது தெளிக.

சிவலிங்கப்பெருமானது திருக்கண்ணில் உதிரநீர் பாயக் கண்டபொழுது இந்நாயனாருக்கு உண்டாகிய பதைப்பு மிகுதியும், தமது கண்ணைத் தாமே இடக்கும்போதும் இவருக்குச் சிறிதாயினும் வருத்தம் தோன்றாமையும், அக்கண்ணைச் சிவனுடைய கண்ணில் அப்பினவுடனே உதிரநீர் நிற்கக் கண்டமையால் எழுந்த ஆனந்த மிகுதியும், சிவனது மற்றக் கண்ணிலும் உதிரநீர் பாயக் கண்டு தமது மற்றக் கண்ணை இடக்கும் போதும் சுவாமி கண்ணில் உதிரநீர் நிற்கும் என்னும் துணிவினாற் பிறந்த விருப்பமும், இவருக்குச் சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே இன்பமாம் என்பதைத் தெளிவுற விளக்குகின்றன. அன்பே இன்பம் என்பது “அன்பினு லடியே னாவியோ டாக்கை யானந்த மாய்க்கசிற் தருக” என்று திருவாசகத்தினும், முடிவிலா விற்பமான வன்பினை யெடுத்துக் காட்ட” என்று இப் புராணத்தினும், “இறவாத விற்ப வன்பு வேண்டி” என்று

காரைக்காலம்மையார் புராணத்தினும், கூறுமாற்றானும், அனுபவத்தானும் உணர்க.

இந்நாயனாது உயர்வொப்பில்லாத பேரன்பை, எம்போலிகளும் உணர்ந்து தம்மாட்டன்பு செய்து உய்தற் பொருட்டு, சிவகோசரியாருக்கு வெளிப்படுத்தப்புகுந்த பரம கருணாநிதியாகிய சிவன், இவர் தமது மற்றக் கண்ணையும் இடக்கும் பொருட்டு அம்பை ஊன்றும்போது, தரிக்க லாற்றாதவராகிய, தமது வியத்திஸ்தானமாகிய இலீங்கத் திற்நோன்றிய திருக்கையினுலே இவர்கையை அம்போடும் பிடித்துக்கொண்டு, “நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப வென் னன்புடைத்தோன்ற னில்லு கண்ணப்ப” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இதனால் இந்நாயனாது அன்பிற்கும், சிவனது திருவருட்கும் உயர்வொப்பின்மை தெளிக. இவ்வாறு மும்முறை அருளிச்செய்தார் என்பது நக்கீரதேவர் அருளிச்செய்த கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தில் “மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடுத்தனன் மடுத்தலு—நில்லுகண்ணப்ப நில்லுகண் ணப்பவென்—னன்புடைத்தோன்ற னில்லுகண் ணப்பவென்—றின்னுரையத னொடு மெழிற் சிவலிங்கந்—தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையா—லன்னவன் றன்கை யம்பொடு மகப்படப் பிடித்—தருளினன்.” என்பதனாலும், இங்கே “மூன்றடுக்கு - நாக கங்கண ரமுதவாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற.” எனக் கூறியவாற்றாலும், உணர்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே பேரின்பம் என்பதும், அவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பில்லாதவர் இக்கண்ணப்பநாயனாரேயென்பதும், செவ்விதிற்றுணியப்படும். அது “கண்ணப்ப னொப்பதோ

ரன்பின்மை கண்டபி—னென்னப்ப நென்னொப்பி லென்
னையுமாட் கொண்டருளி—வண்ணப் பணித் தென்னை
வாவென்ற வான்கருணைச்—சண்ணப்பொன் னீற்றற்கே
சென்றாதாய் கோத்தும்பி.” என்று திருவாசகத்தும்,
“கண்ணப்ப நொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்—
கண்ணப்ப நொப்பதோ ரன்பதனைக் - கண்ணப்பர்—தாமறி
தல் காளத்தியாரறித லல்லதும்—ரூரறியு மன்பன் றது.”
என்று திருக்களிற்றுப்படியாரினும், கூறுமாற்றினும்,
தெளிக.

குங்குலியக்கலயநாயனார்புராண சூசனம்.

சிவசந்ரிதானத்திலே தூபம் இடுதல்.

திருக்கோயில்களிலே சிவசந்ரிதானத்தில் மெய்யன்
போடு சுகந்ததூபம் இடுதல் சிவபுண்ணியமாம். அது
“பெரும்புலர் காலை மூழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்த ராகி—
யரும்பொடு மலர்கள் கொண்டாங் கார்வத்தை யுள்ளே
வைத்து—விநம்பிநல் விளக்குத் தூபம் விதியினு லிடவல்
லார்க்குக்—கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடவுர்வீ ரட்ட
னாரே.” என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தான்
அறிக. தூபம் ஐவகைப்படும்; அவற்றை “ஐவகைய
தூபங்க ளாவனதாங் குந்துருகந்—தூய்ப்பெருங் கருப்பூர்
தன்னியகா ரகில்வெண்மை—பெய்தியசந் தனமினிய
குக்குலுவு மெனவறிக—நெய்யதனற் றிருவிளக்கைக்
காபிலத்தா னிகழ்த்துகவே.” என்னும் சிவதருமோத்தரசர்
செய்யுளிற் காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தினால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இக் குங்குலியக்கலயநாயனார் என்பது இவர் தமக்குச் செல்வம் உள்ள பொழுதன்றி மிகுத்த வறுமை எய்தியபொழுதும் இத்திருத்தொண்டைத் தவறாது செய்தமையாலே தெளியப்படும். இவர் தமது மனைவியார் இரண்டுநாள் போசனம் இன்றி வருந்தும் புதல்வரையும் சுற்றத்தாரையும் பார்த்து இரங்கி, நெல்லுக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தம்மிடத்திலே தந்த தாலியைக் கொண்டு போம்பொழுது; குங்குலியப் பொதியைக்கண்டு, தம்மையும் தமது மனைவி முதலிபேரையும் வருத்தும் பெரும்பசியைச் சிறிதும் நோக்காமல், அத்தாலியைக் கொடுத்துக் குங்குலியப் பொதியை வாங்கி, பெருமகிழ்ச்சி உற்றமையே இவர் இப்புண்ணியத்தை இடையறாத மெய்யன்போடு செய்தனர் என்பதற்குச் சான்றும். அக்குங்குலியப் பொதி சிவபெருமானது பண்டாரத்திற் சேர்ந்தவுடன், அதனால் இவருக்கு உளதாகிய ஆனந்தம் முன்னே நிகழ்ச்சிகளை மறப்பித்து மேன்மேலும் வளர்ந்த பெரும் வியப்பை “ஒருவர்தம் பண்டாரத்திலடைவுற வொடுக்கி யெல்லா மயர்த்தெழு மன்பு பொங்குச்—சடையவர் மலர்த்தாள் போற்றி யிருந்தனர் தமக்கொப் பில்லார்.” என்பதனாற் காண்க. இன்னும், இவரது மெய்யன்பின் முதிர்ச்சி, திருப்பனந்தாளிலே இராஜா யானைகள் எல்லாவற்றையும் பூட்டி இழுப்பித்தும் நிமிராத சிவலிங்கம் இவரால் நிமிர்ந்தமையானும், தெளியப்படும். இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய மெய்யன்பினாலன்றோ, சமயகுரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்பவர்கட்குத் திருவமுதுசெய்வித்த பெரும்பேறும் பெற்றனர்.

மானக்கஞ்சாறநாயனாற்புராண சூசனம்.

சிவனடியார்கள் விரும்பியதைக் குறிப்பறிந்து கோடுத்தல்.

சிவனடியார்கள் விரும்பியது யாதாயினும், அதனை அவர் கேட்குமுன் அவர் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மானக்கஞ்சாறநாயனார். இவர் மாவிரதி வடிவங்கொண்டு வந்த பாமசிவன் தம்முடைய புதல்வியினது கூந்தலை நோக்கி, இவளது தலைமயிர் நமக்குப் பஞ்ச வடிக்காம் என்று அருளிச்செய்தவுடனே; அப்பெண்ணோதாம் அருந்தவஞ் செய்துபெற்ற ஏகபுத்திரி என்பதும், அத்தினமோ அவளுக்கு விவாகம் நிகழும் தினம் என்பதும், நோக்காமல் பெருமகிழ்ச்சியோடும் அவளது கூந்தலை அடியில் அறிந்து நீட்டிய பெருந்தகைமையே இவரது சங்கமபத்திக்குச் சான்றும். குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்ற இந்நாயனாரது மெய்யன்பை எம்போலிகளும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்புசெய்து உய்தற் பொருட்டு அன்றோ, கருணாநிதியாகிய சிவன் இவரது செயற்கருஞ்செயலை யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்தியருளினார். மாவிரதம் உட்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. இச்சமயிகள் சிவனை அன்புமலைதரித்த மூர்த்தியாகத் தியானிப்பர்; தமது சாஸ்திரத்திற் கூறிய முறையே தீக்ஷபெற்று, எலும்பணிதல் முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்பர். பஞ்ச வடியாவது மயிரினாலே அகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்பிலே பூணூலாகத் தரிக்கப்படும் வடமாம். வடம்

கூடி சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல்.

எனினும் வடி எனினும் ஒக்கும். பஞ்சம் என்பது விரிவு.

அரிவாட்டாயநாயனார்புராண சூசனம்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல் மிக்க மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம். அது, “அருத்திய வவிழி னேக மமலனை முதலோர்க் கன்பா—லிருத்திடுஞ் சிவலோ கத்தில் வருடமா யிரமு மேயப்—பொருத்திய வன்பர் தம்மைப் பொருந்திடிற் பருப்பு நெய்யு—முரைத்த வவ் வருடந் தன்னிற் றசகுண மோங்கு மாங்கே.” “பொறித்தநற் கறியும் புல்கிற் றசதச குணிதம் போனந்—தரித்தசாட்டியமே யென்னிற் சதசத குணமுஞ் சாரும்—பரித்தநற் கந்த பந்தஞ் சதசத குணமும் பற்று—மிரத்தநற் சாலி யன்ன மயுதமே யெண்ணி லென்றும்.” “சாலியின் விசிட்ட ராச சாலியாற் சமைத்த வன்ன—மேலைய பலத்தின் மிக்க தசகுணம் விளைக்கு மீண்டுங்—கோலிய பலங்க ளேறுங் கொழுநய நெய்யுங் கூடி—லேலவே சறியுங் கூடி லேற்றமுன் னிசைத்த வாறும்.” என்று சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றால், அறிக.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இவ்வரி வாட்டாயநாயனார். இவர் தமது பெருஞ்செல்வ மெல்லாம் இழந்து, மிகக் கொடிய வறுமை எய்தியும்; கூலிக்கு நெல் அறுப்பவர் ஆகி, தாம் கூலியாகப்பெற்ற செந்நெலெல்லாம் சிவனுக்கு அமுது செய்வித்து, கார்நெல்லைக்கொண்டு

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல். கூக

தாம் சீவனம் செய்து வரும் நாளிலே; அச்சிவனது திரு வருளினாலே கார்நெற்கிடையாது செந்நெல்லே கிடைப்ப, இது அடியேன் செய்த புண்ணியம் என்று, அவை எல்லாம் சிவனுக்கே அமுது செய்விப்பாராகி, தாம் இலைக் கறி உண்டுகொண்டு இருந்த பெருந்தகைமை, நினைபுந் தோறும் எவ்வளவு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது! இவ் விலைக்கறியும் அற்றுப்போக; ஜலபானமாத்திரம் செய்து கொண்டு இச்சிவபுண்ணியத்தை விடாது செய்தமை அதினும் மிக ஆச்சரியம் அன்றோ! இவர் தாம் சிவனுக்கு அமுது செய்விக்கும் பொருட்டுச் சமந்து செல்லும் செந்நெலரிசி முதலியன தாம் பசியினாலே கால் தள்ளாடித் தவறி விழுந்தபொழுது கமரிலே சிந்தக் கண்டு, இவற்றை எம்பெருமான் அமுதுசெய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றி லேனே என்று அரிவாளினாலே தமது ஊட்டியை அரிதலுற்ற ஆச்சரியம் யாவராலே சொல்லற்பாலது! இவர் தாம் இன்பதுன்பம் அடைதல், தமக்கு இச்சிவபுண்ணியம் செய்யக் கிடைத்தல் கிடையாமைகளாலன்றி, செல்வ வறுமைகளால் அன்று என்பது ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இந்நாயனார் குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தும், தமக்கு உறவு சிவனே என்னும் மெய்யுணர்வு உடையாராகி அவரது திருவடிக்கணன்றித் தமது சரீரத்தினும் உயிர்ச் சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சிறிதும் பற்றின்றி வாசனை மாண்டுநின்ற பெருந்தன்மையினர் என்பது ஈண்டுக் கூறிய இவரது செயற்கருஞ் செய்கையினாலே பொள்ளெனப் புலப்படுகின்றது. இப்பெருந்தன்மை, “செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றதனை—யைய விதுவமுது செய்யெனவே— பையவிருந்—தூட்டி யறுப்பதற்கே யூட்டி யறுத்தவரை—

கூ00 சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல்.

நாட்டியுரை செய்வதே நாம்.” எ-ம். “கல்லிற் கமரிற்
கதிர்வாளிற் சாணையினில்—வல்லுப் பலகையினில் வாதனை
யைச்—சொல்லி—லகமார்க்கத் தாலவர்கண் மாற்றினர்கா
ணையா—சகமார்க்கத் தாலன்றே தான்.” எ-ம். திருக்
களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும் உணர்க. இவரது
இடையறாத இம்மெய்யன்பினால் அன்றோ, பிரம விட்டுணுக்
களும் காண்டற்கரிய பரமசிவன் கமரினின்றும் இவரது
அரிவாள் பிடித்த கையைத் தடுத்தற்பொருட்டு உயர வீசிய
தமது திருக்காததையும் இவரது வியாகுலத்தை ஒழித்தற்
பொருட்டுத் தாம் அமுதுசெய்தலால் ஆகும் ஓசையையும்
தோற்றுவித்து, பின்னர் இடபாருடராய் வெளிப்பட்டு,
இவருக்கும், எத்துணை வறுமை எய்திய வழியும் சிறிதும்
மாறுபடாது இவர் கருத்தின்வழி நின்ற மனைவியாருக்கும்,
முத்தி கொடுத்தருளிநார். ஆதலால், சிவனது வியத்தி
ஸ்தானங்களாகிய குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு வறுமையி
னும் தம்மால் இயன்றது சிறிதேனும் அன்போடு கொடுத்
தல் புண்ணியமும், கொடாமை பாவமுமாம் என்பது
துணிக. ஒன்றும் கிடையாதாயினும்; பச்சிலையாயினும்
கிடையாததா! அதுவும் கிடையாதாயின், அவர் சந்நிதியிற்
கிடக்கும் செத்தையை ஒருமையுடனே திருவலகினால்
போக்குதலும், அரிதோ! அரிது அன்றே! இது, “பரமன்
நிருமன் னமன்முன்னும் பரம குரவன்றிரு முன்னு—
மொருமை யுறவே வறுமையினு முதவா தவருஞ் சிறி
தேது—மரிது பொருடான் பச்சிலையு மரிதோ வஃது மரிதா
யிற்—நிருண மதனைத் திருமுன்னே மாற்ற லரிதோ செய
லாலே.” எனச் சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றால்,
உணர்க.

ஆனாயநாயனார்புராண சூசனம்.

ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்தல்.

அநாதி தொடங்கித் தம்மை வருத்தும் பிறவிநோயினின்றும் நீங்கி உய்ய விரும்புவோர்க்கு, அந்நோயை நீக்க வல்ல பரம வைத்தியராகிய சிவனை, உணர்த்தும் மந்திரம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமேயாம். ஆதலால், இப்பஞ்சாக்ஷரத்தை, சிவன்மாட்டு இடையறுது வளரும் மெய்யன்பினால் மனம் கசிந்து ஒதுவோர் முத்திபெறுவர். “காத லாகிக் கசிந்துகண்ணீர்மல்கி—யோது வார்தமை நன்னெறிக் குப்ப்பது—வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது—நாத னும நமச்சிவாயவே.” என்றார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

சிவநாமத்தை வாளா ஒதலினும், இசை நூற்பயிற்சியின் மிக வல்லராகி, ஏழிசைகளின் முறை வழுவாது முப்பத்திரண்டு இராகங்களுள் அவ்வக்காலத்துக்கு ஏற்ற இராகத்தினோடும் வேயங்குழலால் வாசித்தல், தமக்கும் அதனைக் கேட்கும் பிறர்க்கும் சிவன்மாட்டு அன்பை வளரச் செய்யும். இதனாலன்றோ, சிவநாமம் கீதத்தோடு கூடுமாயின், சிவன் மிகப் பிரீதியுற்று எல்லையில்லாத திருவருளைச் சுரப்பர் என்க. அது “விளக்கினுற் பெற்ற விற்ப மெழுகினுற் பதிற்றி யாகுந்—துளக்கினன் மலர்தொடுத்தார் நூயவின் னேற லாகும்—விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞான மாகு—மளப்பிலை கீதஞ் சொன்னார்க் கடிக்கடா மருளு மாறே.” “இறவாமே வரம் பெற்றே நென்று மிக்க விராவணனை யிருபதுதோ னெரிய

க௦௨ ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்தல்.

ஆன்றி—யுறவாகி யின்னிசைகேட் டிரங்கி மீண்டே யுற்ற
பிணி தவிர்த்தருள வல்லான் றன்னை—மறவாதார் மனத்
தென்று மன்னினானை மாமதிய மலர்க்கொன்றை வன்னி
மத்த—நறவார்செஞ் சடையானை நள்ளாற் றானை நானடியே
னினைக்கப் பெற்றுய்ந்த வாறே.” என்னும் திருநாவுக்கரசு
நாயனார் தேவாரங்களானும் உணர்க.

சிவநாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த ஸ்ரீபஞ்சா
க்ஷரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்துப் பெரும்பயன்
பெற்றமையாற் சிறப்புற்றவர் இவ்வானாயநாயனார். சிவனது
திருவடிகளையே யன்றிப் பிறிதொன்றையும் சிறிதும் பற்றாத
இந்நாயனார், அத்திருவடிகளில் எல்லை இல்லாத அன்பை
வளர்த்தற்குக் கருவி கீதத்தின் மிக்கது பிறிது இன்று
என்னுங் கருத்தால் அன்றோ, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்
குழலால் வாசித்தலே தொழிலாகக் கொண்டனர். அது
இங்கே “தம்பெரு மானடி யன்புறு கானத்தின்—மேவு
துளைக்கரு விக்குழல் வாசனை மேல்கொண்டார்.” என்பத
னால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் “உருகி - யொன்றியசின்
தையிலன்பை யுடையவர்” ஆகி, வாசித்த இவ்வேயங்குழல்
வாசனையானது எவ்வுயிர்களையும் இசைமயமாக்கி, கசிந்து
உருகச் செய்த பெருவியப்பை இங்கே ஆசிரியர் சேக்கிழார்
நாயனார் விரித்துரைத்த அருமைத் திருவாக்குக்களே
எம்போலிகளுடைய கன்னெஞ்சையும் கசியச் செய்யு
மாயின்; அவ்வாசனையின் பெருமையை யாமா கூறவல்லம்!
இந்நாயனார் தமக்குமாத்திரமன்றி எவ்வுயிர்க்கும் பயன்
படுவதாய், நினைப்பினும் கேட்பினும் இனிமை பயக்கும்
இத்திருத்தொண்டைச் சிவன்மாட்டு இடையறாது முறகி
வளரும் மெய்யன்போடு செய்தமையால் அன்றோ. “பொய்
யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியும்” சிவன்

சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல். ௧௦௩

இவருக்கு வெளிப்பட்டு, “எப்பொழுதுஞ்—செந்நின்ற
மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வா சனைகேட்க—விந்நின்ற
நிலையேநம் பாலணைவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

மூர்த்திநாயனார்புராண சூசனம்.

க. சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல்.

சிவபெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுச் சந்தனக்
காப்புக் கொடுத்தல் உத்தம சிவபுண்ணியமாம். சந்தனக்
குழம்போடு பனிரீர் குங்குமப்பூ கோரோசனை கஸ்தூரி
பச்சைக்கர்ப்பூரம் என்பன கலந்து சாத்தல் உத்தமோத்த
மம். சிவனுக்குச் செயற்பாலனவாகிய உபசாரங்கள்
எல்லாவற்றள்ளும் கந்தம் சாத்தலே சிறந்தது என்று
சிவாகமம் செப்பும். “சாத்துக சாந்துபனி நீர்பனிதங்
குங்குமமுஞ்—சேர்த்தியுளத் தாதரவு செய்து.” எ-ம்.
“கூட்டுவித்தா ரும்பனிதங் குங்குமஞ்சாந் தம்பனிரீர்—
தீட்டும் விதிதன்னைத் தேர்ந்து.” எ-ம். சோமவார விரத
கற்பத்தினும், “சுகந்த கந்தஞ் சலவிய லேபன—முகந்த
லிங்கத் தொருதினஞ் சாத்தினே—ரிகந்து பாவ மிமை
யவர் கோடியாண்—டகந்தெ ளிர்தங் கரன்பதி நண்ணு
வார்.” எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவினும், கூறுதல்
காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மூர்த்தி
நாயனார் என்பது, இவர் தாம் நாடோறும் தவறாது
செய்யச் சங்கற்பித்த இத்திருத்தொண்டை, அது பற்றி
அரசன் தமக்குச் செய்த இடுக்கண் மிகுதி கண்டும் தவறாது

க0ச சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.

செய்தமையானும், சந்தனக்கட்டைக்கு முட்டுவந்த பொழுது தமது முழங்கையைச் சந்தனக்கல்லிலே தேய்த்த பெருந்தன்மையானும், தாம் உலகாளும் அரசராய வழியும் செருக்கு உறுது இப்பணியைத் தாமே செய்தமையானும், தெளியப்படும். இவர் தமது சரீரத்திற் சிறிதும் பற்றின்றி, சிவனே தமக்கு இனியர் என்று துணிந்து, அவரையே இடைவிடாது பற்றி நின்ற மெய்யன்பர் என்பது இச் செயற்கருஞ் செயலால் உணர்க.

உ. சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.

சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு செய்தோர் நரகத்து வீழ்ந்து வருந்துவர். அது “காட்டுமூள் ளொளியைக் கண்ட கண்ணனைக் கயந்து சொல்லக்—கேட்டவர் கேட்பித் தார்கள் கெழுமின ருடன்பட் டார்முன்—மூட்டின ரென்ற வைந்து மூடருங் கூடிமுழ்கி—மீட்டிடு வாரு மின்றி யெரிநிர யத்துள் வேவார்.” “மனத்தினால் வடிவு தன்னால் வழுக்கிய சழக்கர் தாமு—மினத்தொடு மிணங்கி வேவ ரெரிநிர யத்தை யெய்தி—யெனைத்துள காலந் தானு மென்றுளத் தேங்கி யெய்ப்பர்—தனக்கய லுறவி லானைத் தவறுவ ரென்றோ தாமே.” “மற்றைய நரக பேத மனைத் தினு மயங்கி மூவேழ்—சுற்றமுஞ் சுழலத் தாமுங் கூடியே துயங்கி வீழ்வ—ரெற்றுவ ரியம தூத ரெமக்குற வாரு மில்லை—புற்றவித் துயரந் தன்னை யொழிக்கவென் றழிவ ருள்ளம்.” எனச் சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றால், உணர்க. சிவனடியாருக்கு இடுக்கண் செய்த இக்கருணை ராசனும் இவ்வாறே நரகத்து வீழ்ந்தமை தெளிக. ஆதலால், சிவனடியார்களுக்கு மறந்தும் தீங்கு நினையற்க.

௩. சைவம் தழைக்க அரசியற்றல்.

அரசன் வேதாகமங்களால் உணர்த்தப்படும் சற்சமயமாகிய சைவத்தின் வழி வழுவாது ஒழுகுவானாயின்; அவன் கீழ்வாழும் குடிகளும் இவ்வரசன் தான் ஒழுகியவாறே ஒழுகாதானாத் தண்டிப்பன் என்னும் அச்சத்தாலும், பத்தியாலும், இயல்பாலும் சைவசமயத்தின் வழி தவறாது ஒழுகி, போகம் மோகும் என்னும் இருபயனையும் பெறுவர்கள். இதுபற்றியன்றே; அரசனைச் சைவமார்க்கத்தில் நிறுத்திய ஆசாரியர் உலகத்துக்கெல்லாம் ஆசாரியர் என்று சிவாகமம் கூறியதூஉம் என்க. “ஐயமற விபரீத மதுவு மீச னருண்மொழியை யாராய்ந்த வநக னுசான்—வையகமு முய்யவுனிச் சைவ தன்ம மன்னவனுக் களிக்க வவன் மருவுநீதி—பெய்தியிடு மூலகச்ச மெய்தலானு மெல்லோரு மிருபயனு மெய்த லாலே—சைவநெறி தனை யரசற் களித்த வாசான் சகத்தினுக்குந் தேசிகனே சாற்றுங் காலே.” என்று சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றானும், உணர்க. அரசன் ஆருகத் சமயி ஆகி, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண் செய்தலால்; அவன்கீழ் வாழும் குடிகள் அப் பரமதப் படுகுழியில் வீழ்ந்து எரிவாய் நாகத்துக்கு இரையாதலையும், சைவத்து நிற்பாரும் அரசனால்வரும் இடுக்கண் மிகுதி பற்றி அச்சத்தினாலே சிவபுண்ணியங்கள் செய்யாது வாளா கெடுதலையும், கண்டு இரங்கி யன்றே; அதிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறப்ப, இப்பாண்டிநாடு சைவமன்னரைச் சார்வது எக்காலம் என்று இம்மூர்த்திநாயனார் வருந்துவாராயினார். இதனால், இவரது இரக்கமுடைமை தெளிக. மெய்யுணர்வு உடையார்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெறுதல்வேண்டும் என்பதே உள்ளக்கிடக்கை

என்க. “நான்பெற்ற விற்பம் பெறுகவிவ் வையகம்.”
என்றார் திருமூலநாயனாரும்.

இம்மூர்த்திநாயனார் தாம் அரசர்வாழ்வைச் சிறிதாயினும் நன்கு மதித்து விரும்பினவர் அல்லர். பிறர் பயன் நோக்கினாராயினும், தாமே அரசாள நினைந்தவரும் அல்லர். உயிர்கள் மாட்டு எழுந்த பெருங்கருணையினாலே பாண்டிநாடு சைவமன்னரைச் சார்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தொன்றே உடையராயினார். “அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண்டருள்வதே விரதம்பூண்ட” கருணாநிதியாகிய சிவன் தம்மாட்டு உள்ளவாறு எழுந்த பேரன்பினாலாகிய இக்கருத்தை முடித்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, பரசமயங்கள் பாறச் சைவசமயம் தழைக்க அரசியற்றவல்லார் இவர் அன்றிப் பிறர் இவர் ஆதலால், இவரையே அந்நாட்டிற்கு அரசராக்கினார். இதனால், சிவன் தமது அடியார் கருத்தை முற்றுவித்தருளும் பெருங்கருணையினர் என்று துணிந்து, யாவருக்கும் அஞ்சாது அவரையே நம்பி வழிபடுக. “தூண்டு சுடரணைய சோதி கண்டாய் தொல்லமார் சூளாமணிதான் கண்டாய்—காண்டற் கரிய கடவுள் கண்டாய் கருதுவார்க் காற்ற வெளியான் கண்டாய்—வேண்டுவார் வேண்டியதே யீவான் கண்டாய் மெய்ந்நெறி கண்டாய் விரதமெல்லா—மாண்ட மனத்தார் மனத்தான் கண்டாய் மறைக்காட்டுறையு மணாளன்றானே.” என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார். “இறைவனே யெவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான் ரோற்றி—யிறைவனே யீண்டிறக்கஞ் செய்வா - னிறைவனே—யெந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்மேல் வெந்துயரம்—வந்தா லதுமாற்றுவான்.” என்றார் காரைக்காலம்மையார்.

இம்மூர்த்தநாயனார் அரசர்வாழ்வியர் சிறிதும் பற்றிலர் ஆயினும்; சிவனது ஆஞ்ஞை உண்மையானும், அவரது திருவருள் வழிப்பட்டு நிற்கும் தமது ஆளுகையால் உலகம் உய்யும் என்னும் கருத்தானுமே, அதற்கு இசைந்தருளினார். அது, இவர் மந்திரிகளை நோக்கி, சமண சமயம் நீங்கச் சைவசமயம் ஒங்குமாயின் அரசாள்வேன் என்றமையானும் விபூதியே அபிஷேகத் திரவியமும் உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமும் சடா முடியே கிரீடமும் ஆகக்கொண்டே அரசாண்டமையானும், பெண்ணாசை சிறிதும் இன்றி ஐம்புலன்களை அடக்கி நின்ற பெருந்துறவுடைமையானும், துணியப்படும். இதனால், மெய்யுணர்வு உடையோர் அண்டமனைத்தும் ஒருங்கு ஆளப்பெறினும், அதனை ஒரு பொருளெனக் கருதாது, சிவனது திருவருள்வழி நின்றே அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் தவறார் என்பது துணிக. “கண்டெந்தை யென்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனே—லண்டம் பெறினு மதுவேண்டேன் - றுண்டஞ்சேர்—விண்ணாளுந் திங்களாய் மீக்குலக மேழினுக்குங்—கண்ணாளா வீதென் கருத்து.” என்றார் காரைக்காலம்மையார். “அருடரு சீர்த்தில்லை யம்பலத் தான்ற னருளி னன்றிப்—பொருடருவானத் தரசாதலிற் புழு வாதனன் றுஞ்—சுருடரு செஞ்சடை யோனரு ளேற்றுற விக்கு நன்று—மிருடரு கீழேழ் நாகத்து வீழு மிருஞ்சிறையே.” என்றார் நம்பியாண்டார்நம்பி. மெய்யுணர்வு உடையார்க்கு விபூதியே சாந்தமும், உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமுமாம் என்பது “ஊரெலா மட்ட சோறு நம்மதே யுவரி சூழ்ந்த—பாரெலாம் பாய றுன்னற் கோவணம் பரிக்கு மாடை—சீரெலாஞ் சிறந்த சாந்தந் தெய்வநீ றணிபூண் கண்டி—நீரெலாஞ் சுமந்த வேணி நிருத்தனாட் கொண்டவன்றே.”

க௦௮ பூக் கொய்து மாலைதோடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.

என்னும் திருவிளையாடற்புராணச் செய்யுளால் உணர்க. சடைமுடி தரித்தல் புண்ணியம் என்பது, “பத்தர் நூன் முறை வேணி பரித்திடி—லொத்த வற்றுறு வேணியொவ் வொன்றிற்கு—மெத்து மச்சவ மேத பலத்தினைச்—சத்தி யம்மவர் நாடொறுஞ் சார்தலே.” என்னும் சிவபுண்ணியத் தெளிவினால், காண்க. கூடாவொழுக்கம் உள்வழி இவ் வேடம் தமக்கும் பிறர்க்கும் தீமை பயக்கும் என்பது ஏனாதிநாதநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்திற் கூறினம்.

முருகநாயனார்புராண சூசனம்.

பூக் கொய்து மாலைதோடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.

சிவனுக்கு உரியனவெனச் சிவாகமங்களில் விதிக்கப் பட்ட பூக்களை, மெய்யன்போடு விதிப்படி கொய்து, பல வகைப்பட்ட மாலைகள் செய்து, சிவனுக்குச் சாத்தி அருச் சனை செய்தலும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் செபித்தலும், மிகச் சிறந்த புண்ணியமாம். “நிலைபெறுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சே நீவா நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்—புலர்வதன்மு னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்—தலையாக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச் சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்று—மலை புனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதி யென்று மாருரா வென் றென்றே யலறா நில்லே.” “பூக்கைக் கொண்டான் பொன் னடி போற்றிலார்—நாக்கைக் கொண்டா னும நவில்கிலா— ராக்கைக் கேயிரை தேடி யலமந்து—காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே.” என்னுந் திருநாவுக்கரசுநாயனார்

பூக் கொய்து மாலைதொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல். ௧௦௬

தேவாரங்களானும், “முத்தனே முதல்வா முக்கண
முனிவா மொட்டரு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்—பத்தியாய்
நினைந்து பரவுவார் தமக்குப் பாகதி கொடுத்தருள்
செய்யுஞ்—சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ—ரத்தனே யடியே னாதரித்
தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.” என்னுந் திரு
வாசகத்தானும், “நிலத்திற் றிகழ்ந்த நறுமலரு நீரும்
பவித்த போதெவையும்—புலத்தி னழுந்தாவன் பிடுமும்
போதா னந்தன் கழற்க ணிந்தோர்—மலத்தி னநாதி
முத்தன்மல வயிரி யுறையுஞ் சிவலோகத்—தலத்திற் புருந்து
நலத்தகைய தலைவராகி நிலவுவரால்.” என்னும் சிவபுண்ணி
யத்தெளிவானும், உணர்க.

இத்திருப்பணி செய்ய விரும்புவோர், நாடோறும்
சூரியன் உதிக்குமுன் எழுந்து, ஸ்நானம் செய்து,
தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரம் தரித்து, சந்தியா வந்தனம்
முடித்துக்கொண்டு, சுத்திசெய்யப்பட்டு நாபியின்கீழ்ச்
செல்லாது மேலே உயர்த்த கைகளை உடையராய், திருப்பூங்
கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, சிவனது திருவடிக்கணன்றிப்
பிறிதொன்றினும் சிறிதும் இறங்காத சிந்தையோடு
மௌனம் பொருந்தி, சென்று, பத்திர புஷ்பங்கள் கொய்து,
திருப்பூங்கூடையில் இட்டுக்கொண்டு வந்து, சுத்திசெய்யப்
பட்ட காலினைபுடையராய், புஷ்பமண்டபத்திற் புருந்து,
விதிப்படி சுத்திசெய்யப்பட்ட பூக்குறட்டில் வைத்து,
இண்டை முதலிய திருமால்களைச்செய்க. சிவலிங்கத்தைத்
தீண்டற்கு உரியார் தாமே சாத்துக. அல்லாதார் அதற்கு
உரியாரைக் கொண்டு சாத்துவிக்க. திருப்பூங்கூடையை
நாபிக்குக் கீழே பிடியாது ஒரு தண்டின் நுனியிலே கட்டி
உயரப் பிடித்துக்கொண்டு வருக. அன்றேல், நாபிக்கு

கக0 பூக் கொய்து மாலைதொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.

மேலே உயர்த்த கையினுற் பிடித்துக்கொண்டு வருக. பத்திரபுஷ்பம் கொய்யும்போது மௌனம் வேண்டும் என்பது, “வைகறை யெழுந்து போந்து புனன்முழ்கி வாயுங்கட்டி—மொய்ம்மலர் நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னி” என எறிபத்தநாயனார் புராணத்தில் கூறியவாற்றால், உணர்க. மனம் வேறுபடலாகாது என்பது திருமலைச்சிறப்புச் சூசனத்திற்காண்க. தீக்ஷையில்லாதான், இழிகுலத்தான், மிகுநோயாளன், தூர்த்தன், ஆசார மில்லாதான், ஆசௌசமுடையான் என்னும் இவர்கள் கொண்டுவரும்பூ, எடுத்து வைத்து அலர்ந்தபூ, பழம்பூ; உதிர்ந்தபூ, காற்றில் அடிபட்டபூ, கையிலேனும் உடுத்த புடைவையிலேனும் எருக்கிலை ஆமணக்கிலைகளிலேனும் வைத்தபூ, அரையின் கீழே பிடித்தபூ, புழுக்கடி எச்சம் சிலந்தினூல் மயிர் என்னும் இவற்றோடு கூடியபூ, ஸ்நானம் பண்ணாமல் எடுத்தபூ, பொல்லா நிலம் மயானசமீபம் சண்டாளர் வசிக்கும் இடம் முதலிய அசுத்த ஸ்தானங்களில் உண்டாகியபூ, இரவில் எடுத்தபூ, இவை முதலாயின சிவனுக்குச் சாத்தலாகாது. “எடுத்துவைத்தே யலர்ந்த மலர் பழம்பூக்கண் மற்ற வெருக்கிலையா மணக்கிலையி னிற் பொதிந்த பூக்க—ளுடுத்தபுடை வையிற் கரத்தி னமைத்த நறும் பூக்க ளுதிர்ந்திடுவ வரையின்கீ முற்றவிரைப் பூக்க—எடுத்த புழுக் கடியெச்சஞ் சிலந்திமயி ருறுத லங்கை யில் வைத் தங்கைகுவித் திடுதல்கங்குறனிலே—யெடுத்தமலர் நீரமிழ்த்தல் புறங்காட்டி லெய்த லெச்சில்குளி யாதெடுத்த விழிபெனுமா கமமே.” என ஞானப்பிரகாசதேசிகர் புஷ்ப விதியினும்; “மடியினிற் பறித்தி டும்பூ மலர்ந்துகிழ் விழும்பூ முன்னு—ளெபெடு மலரி ளம்பூ விரவினி லெடுத்தி டும்பூ—தொடர்நோயன் றீக்கை யில்லான் றூர்த்தனா சார மற்

பூக் கொய்து மாலைதொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல். ககக

றோன் — கொடுவரும் பூவ னேத்துங் குழகனுக் காகா
வன்றே.” எனப்பிறிது புஷ்ப விதியினும் கூறுமாற்றால்,
உணர்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்முருக
நாயனார். இவர் விதிவழுவாது சிவனிடத்து இடைபறாத
மெய்யன்போடும் இப்புண்ணியத்தைச் செய்தமையால்
அன்றோ, பரசமய கோளரியாகிய திருஞானசம்பந்த
மூர்த்தி நாயனாருக்குத் தோழராகிய பெரும்பேற்றைப்
பெற்றும், அவராலே “தொண்டர் தண்கய முழுகித்
துணையலுஞ் சாந்தமும் புகையுங்—கொண்டு கொண்டடி
பரவிக் குறிப்பறி முருகன்செய் கோல்ங்—கண்டு கண்டுகண்
குளிரக் களிபரந் தொளியில்கு கள்ளார்—வண்டு பண்
செயும் புகலூர் வர்த்தமா னீச்சரத் தாரே.” எ-ம்.
“ஈசனேறமர் கடவு ளின்னமிர் தெந்தையெம் பெருமான்—
பூசு மாசில்வெண் ணீற்றர் பொலிவுடைப் பூம்புகலூரின்—
மூசு வண்டறை கொன்றை முருகன்முப் போதுஞ்செய்
முடிமேல்—வாச மாமல ருடையார் வர்த்தமா னீச்சரத்
தாரே.” எ-ம். புகழப்பட்டும், அவருடைய திருமணத்
திலே சிவனது திருவடிநிழலை அடைந்தார். “ஏந்துமுலகுறு
வீரெழி னீலநக் கற்கு மின்பப்—பூந்தண் புகலூர் முருகந்
குந் தோழனைப் போகமார்ப்பைக்—காந்துங் கனலிற்
குளிர்ப்படுத் துக்கடற் கூடலின் வாய்—வேந்தின் றுயர்
தவிர்த் தானையெப் போதும் விரும்பு மினே.” என்று திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருவந்தாதியிற் கூறினார்
நம்பியாண்டார்நம்பி என்க.

உருத்திரபகபதிநாயனாபுராண சூசனம்.

ஸ்ரீ உருத்திரம் ஓதல்.

வேதம் நான்கும் வேதாங்கம் ஆறும் நியாயம் மீமாஞ்சை மிருதி புராணம் என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கு வித்தைகளுள்ளும் வேதமே மேலானது; வேதத்துள்ளும் உருத்திரைகாதசினி மேலானது; அதினுள்ளும் ஐந்தெழுத்து மேலானது; அதினுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது. இவ்வாறு சிவதத்துவ விவேக விருத்தியிற் கூறப்பட்டது. வேதபுருஷனுக்கு இந்த உருத்திரம் கண்ணும், இதனுள் இருக்கும் பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியுமாம். இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திற்காண்க. இவ்வுருத்திரத்தில் பகுப்பின்றி உயிர்ப் பொருள் உயிரில் பொருள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி எடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதல் எற்றுக்கெனின்; எப்பொருள்களினும் சிவன் கலந்திருப்பர் என்பது தெரிந்து கொள்ளுதற் பொருட்டென்க. தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்துள் நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலியவற்றினும் “இருநிலையத் தீபாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி—யருநிலைப திங்களாய் ஞாயி ருகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்—பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம் முருவுந் தாமே யாகி—நெருநலையா யின்றுகி நாளை யாகி நிமிர்புன் சடையடிக ணின்றவாரே.” என்பது முதலாக இவ்வாறு பகுப்பின்றிக் கூறுதல் காண்க. சிவனிடத்து இடையறாத மெய்யன்போடு இந்த ஸ்ரீருத்திரத்தை நியம

தத்தம் சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல். ௧௧௩

மாக ஒதுவோர் முத்தி பெறுவர். இவ்வுருத்திரத்தை, தடாகத்திலே இரவு பகல் கழுத்தளவினதாகிய ஜலத்திலே நின்றுகொண்டு, ஐம்புலன்களை அடக்கி, சிவனை மறவாத சிந்தையோடும் ஒதினமையால், முத்திபெற்றவர் இவ்வுருத்திரபசுபதிநாயனார். ஆதலால், இவ்வுருத்திரத்துக்கு உரியவர், தமது வாணனை வீணாகப் போக்காது, சிவனை மறவாத சிந்தையோடும், இதனை நியமமாக ஒதுக.

திருநாளைப்போவார்நாயனார்புராண சூசனம்.

தத்தம் சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல்.

யாவராயினும், தங்கள் தங்கள் சாதிக்கு விதித்த விதி கடவாது நின்று சிவனை வழிபடின், முத்தி பெறுவர். அவ் விதி கடந்தோர் பயன் பெறார். இத்திருநாளைப்போவார் நாயனார் தாம் முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவனிடத்து மெய்யன்பு உடையராகி, தாம் இழிவாகிய புலையர்குலத்திற் பிறந்தமையால் அதற்கு ஏற்பச் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தலே முறைமையாம் என்று சிவாலயங்கள் தோறும் பேரிகை முதலிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும் மிருதங்கம் முதலிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும் தோலும், வாரும், வீணைக்கும் யாழ்க்கும் நரம்பும், அருச்சுனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுத்தலும், ஆலயங்களின் திருவாயிற் புறத்தில் நின்றுகொண்டு ஆனந்த மிகுதியினாலே கூத்தாடிப் பாடுதலும் செய்தனர். வாத்தியங்கள் கொடுத்தல் புண்ணியம் என்பது “பொங்கு பேரி பொருமுர சம்மிரு—தங்க மோடு திமில்பட காதியஞ்—சங்கு தாளந் தகுமிசைக்

காகளம்—விங்கு சீரொலி வேணுவும் வீணையும்.”
 “சொன்ன வின்னவை சோதிரிலா வணி—மன்ன வற்கு
 வழங்கிய மாதவ—ரன்ன வன்றனை யொத்தயு தந்தருந்—
 துன்னுகற்ப மவன்பதி தோய்வரால்.” எனச் சிவபுண்ணி
 யத் தெளிவிலே கூறுமாற்றால் உணர்க. ஆனந்தத்தினால்
 ஆடல் பாடல்கள் புண்ணியம் என்பது “நிருத்த மெந்தை
 முன் யாவர் நிகழ்த்தினும்—விரித்த பாண வயுதம் விரிகதிர்—
 பொருத்து தேரிற் புலவ ரரம்பையர்—கருத்தி னூடகங்
 காண்பர் சிவபுரி.” “துதியுங் கீதமுஞ் சோதிமுன் பத்தி
 யாற்—கெதியி னேதிடக் கேட்டவர் தாவர—மதியில்
 கீடங் கிருமி வரன்பதி—வதியு மோதினர்க் கென்கொல்
 வகுப்பதே.” எனச் சிவபுண்ணியத் தெளிவிலே கூறு
 மாற்றால் உணர்க. இவை எல்லாம் தம்மிடத்து இடை
 யறாத மெய்யன்போடு செய்தமையால் அன்றோ; சிவன்
 திருப்புகளிலே இவர் விரும்பியபடியே தமக்குமுன்
 உள்ள இடபதேவரை விலகச்செய்து, இவருக்குக் காட்சி
 கொடுத்தருளினார்.

உ. சிதம்பர தரிசனம்.

சிவஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிதம்பரமே
 மேலானது. அது தில்லைவாழ்ந்தணர்புராணத்துச் சூசனத்
 தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்தலத்திற் கனக
 சபையின் கண்ணே கருணாநிதியாகிய சபாநாயகர் செய்தரு
 ளும் ஆனந்த நிருத்தத்தை மெய்யன்போடு தரிசித்தவர்
 முத்தி பெறுவர். அது, “மெய்மைநற் சரியை பத்தி
 விளங்கிய ஞான மேவா—வெம்மையொப் பவர்க்கு முத்தி
 யிறையிலி யாகவிட்ட—மும்மைநற் பதிகடம்மின் முனைத்த
 வர் முடிந்தோர் மூவாச்—செம்மலர்க் கழல்கண் டோர்கள்

சிவத்தினைச் சேர்வ ரன்றே. பிறந்தில மாநூர் தன்னிற் பேசிய காசி மேவி—யிறந்தில பிரண்டு முத்தி யின்பமும் பின்ப தாநா—முறைந்திடுந் தில்லை ஞான யோகமார் தான மாமாம்—செறிந்தடி காணச்சீவன் முத்தராய்த் திரிய லாமே. தேசமார் மன்ற கன்று சிவகதி தேடியுற்றார்—காசியி லில்லை தில்லை கதிதரு மென்ற ணைந்தாம்—பாசம தகல முத்தி பணித்திடு மென்ற ரொன்று—லீசன தருளி ரக்கத் தெல்லையார் சொல்லுவாரே. கன்றம ரன்பா லான் பால் கவர்தருங் கால மேனும்—வென்றிகொ ளம்பு வீழும் வேலைபா யினுமி மைப்பிற்—சென்றுறு மமைய மேனுந் திருவடி தெளிய நோக்கி—நின்றவர், காண நின்றார் நீன்பவ நீங்கி னாரே. ஆரண வருவார் தில்லை யம்பல மெய்தப் பெற்றே—ரோருணர் வாவ ரென்று மொன்றல ரொன்று ரல்லர்—காரண ராகா ரொத்த கருத்திலர் நிருத்த விற்பப்—பூரண ரவர்கள் வாழும் புவனமும் பொதுவா மன்றே.” என்னும் கோயிற்புராணத்து வியாக்கிரபாதமகா முனிவர் இரணிபவன்மசக்கிரவர்த்திக்கு உபதேசித்த பொருளையுடைய திருவிருத்தங்களானும், “பரையிடமா நின்றும்பிடு பஞ்சாக் கரத்தா—லுரை யுணர்வுக் கெட்டா வொருவன் . வரைமகடான்—காணும் படியே கருணை யுருக் கொண்டாடல்—பேணுபவர்க் குண்டோ பிறப்பு.” என்னும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவானும், உணர்க.

பல சிவஸ்தலங்களுக்கும் போய் வணங்கித் திருப்பணி செய்தலே தொழிலாகக் கொண்ட இந்நாயனாருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்திலே வேட்கை மிக்குற்றது. இவ்வேட்கை யின் மிகுதி, அது விளைந்த அன்றிரவு இவருக்கு நித்திரை இன்மையானும்; மற்றநாள் இவர் தாம் தில்லைக்குச் செல்லில் கோயிலினுள்ளே புகுதல் தமது சாதிக்கு

இயையாது என்பதை நினைந்து, போகாதொழிந்தாராயினும், அவ்வாசை குன்றுது மேன்மேலும் வளர்தல் பற்றி நாளைப்போவேன் நாளைப்போவேன் என்று பல நாள் கழித்து, ஆசையை அடக்கல் கூடாமையால் பின் தில்லையின் எல்லையை அடைந்தமையானும்; தெனியப்படும். இவ்வாறு மிக்க ஆசையுடன் சென்றும்; தில்லையினுள்ளே வேதவிதிப்படி ஓமம் செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உட்புகா தொழிந்து, இரவு பகல் திருவெல்லையை வலஞ்செய்து வணங்கினமையால், வேதாகம விதிக்கு அஞ்சி, சாதிநெறி கடவாது நின்ற இவரது பெருந்தன்மை துணியப்படும். பின்னும் இவருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்தில் ஆசை குன்றுது மேன்மேலும் வளர்ந்தமை பெருவியப்பாமே! இவ்வாறே சிவனிடத்து இடையறாது மேன்மேலும் பெருகும் மெய்யன் பினால் வளர்ந்தோங்கிய ஆசையினுள்ளே; கருணாநிதியாகிய நடேசர் இவர் கருத்தை முற்றுவித்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, தில்லையுமவாயிரரைக்கொண்டு திருமதிற் புறத்திலே திருவாயிலுக்கு முன் அக்கினி வளர்ப்பித்து, இந்நாயனாரை அதிலே புகுவித்து, இவர் புலை உடம்பை ஒழித்துப் பிராமண முனிவடிவங்கொண்டு எழுந்து, கனகசபையிற் புகுந்து தமது திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொருட்டு, அருள் செய்தார். இதனால், சிவன் தம்மை வழிபடும் அடியார்கள் கருத்தை முடித்தருளுவர் என்பது, துணியப்படும், “வாயாணை மனத்தாணை மனத்து ணின்ற கருத்தாணைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் றன்னைத்—தூயாணைத் தூவெள்ளையேற்றான் றன்னைச் சுடர்த் திங்கட் சடையாணைத் தொடர்ந்து நின்ற—தாயாணைத் தவமாய தன்மையாணைத் தலையாய தேவாதி தேவர்க் கென்றுஞ்—சேயாணைத் தென்

சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல். ௧௧௭

கூடற் றிருவாலவாய்ச் சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே.” என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார். ஆதலால், சிவ புண்ணியங்களை நாம் செய்வது அருமை என்று விரும்பா தொழிதல் குற்றம் என்பதும், இடைவிடாது விரும்பின், சிவனது திருவருளினால் அது முற்றும் என்பதும், இப் பிறப்பின் முற்றாதாயினும் மறுபிறப்பின் முற்றுதல் ஒருதலை என்பதும், தெளிக. “நொந்தபங் கயனை நோக்கி னுடங்குட லளவே யன்றோ—வந்தமில் காலஞ் செய்த்தன் றதுவுமென் றயரக் கண்டு—மிந்தநீ யிறந்தாற் பேறிங் கென்னென வனந்த னின்றென்—சிந்தையிங் கிதுவாச் செத்துந் திருநடங் காண்பே னென்றான்.” எனக் கோயிற் புராணத்திற் கூறியவாற்றானும், உணர்க.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்புராண சூசனம்.

சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.

பசுபதியாகிய சிவனே தமக்கு உறவு எனத் துணிந்து மெய்யுணர்வுடையோர் குடும்பத்தோடு கூடி இருப்பினும், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சரீரத்தினும் சிறிதும் பற்றுவையாது, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையவராகி, தமது மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றும் அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டே கிடைத் தமைபால், அம்மூன்றையும் அவரது தொண்டிற்கே ஆக்கி ஒழுகுவர். ஆசை அற்றாரே முத்தி பெறுவர் என்பது “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத்

ககஅ சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.

துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவு
வார்.” “ஆக்கையிற் றயர்பெரி தற்ப மின்பமென்—
ருக்கையை யறவெறுத் தார்வங் கூர்வரே—லாக்கையி
னநாதியே முத்தனுக்கவ—னாக்கையுந் துயரமு மறுப்ப
னணையால்.” என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களால்
உணர்க. மனம் முதலிய மூன்றும் சிவனுக்குத் தொண்டு
செய்தற் பொருட்டே கிடைத்தன என்பது “வாழ்த்த
வாயு நினைக்க மடநெஞ்சந்—தாழ்க்கச் சென்னியுந் தந்த
தலைவனைச்—சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே—வீழ்த்த
வாவினையே நெடுங் காலமே.” என்னும் திருநாவுக்கரசு
நாயனார் தேவாரத்தான் அறிக. இவ்வாறு ஒழுகும் பெருந்
தன்மையினர் சிவனடியாரைச் சிவன் எனவே கண்டு,
வணங்கி, அவர் குறிப்பறிந்து, அவருக்குத் தம்மால்
இயலும் தொண்டை வழுவாது செய்தலே தமக்குச்
செல்வம் எனக்கொள்வர். “சிவநேசர் பாதம் வணங்கிச்
சிறக்க—வவரேவல் செய்க வறிந்து.” என்னும் சைவசமய
நெறித் திருக்குறளானும் உணர்க.

இவ்வாறு பிரபஞ்ச வைராக்கியமும் சிவபத்தியும்
உடையராய், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு
செய்தமையான் மிகச் சிறப்புற்றவர் இத்திருக்குறிப்புத்
தொண்டநாயனார். இவர் மனம் முதலிய மூன்றும் சிவன்
பணிக்கே ஆக்கினார் என்பது “மண்ணின்மிசை வந்ததற்
பின் மனமுதலா யினமூன்று—மண்ணலார் சேவடியின்
சார்வாக வணைவிப்பார்.” என்பதனாலும், சிவனடியார்களுக்
குக் குறிப்பறிந்து தொண்டுசெய்தார் என்பது “புண்ணிய
மெய்த் தொண்டர் திருக் குறிப்பறிந்து போற்றுகிலைத்—
திண்மையினுந் திருக்குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பி
னார்” என்பதனாலும், இங்கே உணர்த்தப்பட்டன.

சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல். ககக

இந்நாயனார், தாம் ஏகாலியராதலின், சிவனடியார்களுக்குச் சிரத்தையோடு வஸ்திரம் ஒலித்தாக் கொடுத்தலே முக்கியத் தொண்டாகக் கொண்டனர். இவர் இத்தொண்டைச் சிரத்தையோடு செய்தார் என்பதும், குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் வாசனை மாண்டு நின்றார் என்பதும், இவர் அடியார் வேடங் கொண்டு வந்த பரமசிவனுக்குத் தாம் குறித்த காலத்தில் கந்தை ஒலித்து உலர்த்திக் கொடுக்க ழுயலாமையாற் பதைப்புற்று, வஸ்திரங்களைப் புடைக்கும் கற்பாறையிலே தமது தலையை எற்றினமையாலே, செவ்விதிற்றுணியப்படும். இவரது மெய்யன்பினாலாகிய இச் செயற்கருஞ்செயலைத் தரிக்கலாற்றாமையானன்றோ, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன் அக்கற்பாறையின் பக்கத்திலே தமது திருக்கரத்தைத் தோற்றுவித்து, இவரைப்பிடித்தருளி, பின் இவருக்கு இடபாருடராய் வெளிப்பட்டு, முத்திகொடுத்தருளினார். சர்வான்மாக்களும் தம்மாட்டு மெய்யன்பு செய்து உய்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையினாலன்றோ, சிவன் இவரது அன்பின் செயலை முவுலகத்திற்கும் அறிவித்தார். ஐயையோ! இது கண்டும், சிவனிடத்தே சிறிதும் அன்புசெய்யாது வாணளை வீணாகப் போக்கும் எம்போலிகளது அறியாமை இருந்தபடி என்னை!

சண்டேசுரநாயனார்புராண சூசனம்.

க. பசு ஓம்பல்.

சிவலோகத்திலே சிவனது சந்நிதியில் இடபம் இருக்கும். அதன்பக்கத்திலே நந்தை பத்திரை சுரபி சுசீலை சுமணை என்னும் ஐவகைப்பசுக்கள் இருக்கும். இவை முறைபே, கபிலநிறமும் கருநிறமும் வெண்ணிறமும் புகை நிறமும் செந்நிறமும், உடையனவாம். இவ்வைந்தும், சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாடற்கடலில் இருந்து, சிவபூசையின் பொருட்டும், யாகாதிகருமங்களின் பொருட்டும், பூமியில் உற்பவித்தன.

இப்பசுவின் உறுப்புக்களிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்களும் இருக்குமாறு கூறுதும். பிமாவும் விட்டுணுவும் கொம்பினடியில் இருப்பர்; கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் சராசரங்களும் கொம்பின் நுனியில் இருக்கும்; சிவன் சிரத்திலும், உமாதேவி நடுநெற்றியிலும், முருகக் கடவுள் மேல் நாசியிலும், நாகேசர் உள் நாசியிலும், அச்சவினிதேவர் இரண்டுகாதுகளிலும், சூரியனும் சந்திரனும் இரண்டு கண்களிலும், வாயு பல்லிலும், வருணன் நாவிலும், சாஸ்வதி ஊங்காரத்திலும், இயமன் இருதயத்திலும், இயக்கர்கள் கெண்டைத்தலத்திலும், உதயாஸ்தமயன சந்திகள் உதட்டிலும், இந்திரன் கழுத்திலும், அருக்கர்கள் திமிலிலும், சாத்தியர் மார்பிலும், அனிலவாயு நான்குகால்களிலும், மருத்துவர் முழந்தாள் களிலும், நாகலோகத்தார் குரத்தின் நுனியிலும், கந்தருவர்

குரத்தின் நடுவிலும், தேவமாதர்கள் மேற்குரத்திலும், உருத்திரர் முதுகிலும், வசக்கன் சந்திகளிலும், பிதிர்கள் அரைப்பலகையிலும், சத்தமாதர்கள் பகத்திலும், இலக்குமி அபானத்திலும், நாகேசர் அடிவாலிலும், இருப்பர்; சூரியனொளி வால் மயிரிலும், கங்கை மூத்திரத்திலும், யமுனை சாணத்திலும் இருக்கும், முனிவர்கள் உரோமத்திலும், பூமிதேவி உதரத்திலும் இருப்பர்; சமுத்திரம் முலையிலும், காருகபத்தியம் முதலிய அக்கினி மூன்றும் முறையே வயிறு இருதயம் முகம் என்னும் உறுப்புக்களிலும், யாகங்கொல்லாம் எலும்பிலும் சுக்கிலத்திலும், இருக்கும்; கற்புடைமகளிர் எல்லா அவயவங்களிலும் இருப்பர்.

இத்துணைச்சிறப்பினவாகிய பசுக்களை இயக்குங்கால், சிறிதும் வருத்தம் செய்யாமல், இரக்கத்தோடும் பலாசங்கோலினாலே மெல்ல ஒங்கி, போ போ என்று இயக்குக. இரக்கமின்றிக் கோபித்து அதட்டி அடிப்போர் நாகத்து வீழ்வர். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து, அவைகளை வலஞ்செய்து, துதித்து வணங்கி, புல்லுக்கொடுத்தோர் சிவலோகத்தை அடைந்து, இன்புறுவர். பசுக்களைத்தீண்டினும், தீவினகள் நீங்கி, நல்வினகள் பெருகும். அவைகள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத்தரும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதிப்படி செய்வித்து, ஆற்றாமண் ஓடைமண் புற்றுமண் வில்வத்தடிமண் அரசடிமண் என்பவைகளால் நிலம்படுத்தி, முதிர்கன்று இளங்கன்று நோயுற்றகன்று என்னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் வெவ்வேறாக அமைக்க. நாடோறும் கோசல கோமயங்களைப் புறத்தே நீக்கி, சுத்திசெய்க. மசகம் வராமல் தூபம்

இடுக, தீபங்கள் ஏற்றுக. சாலை எங்கும் பூமாலை நாற்றுக. பசுக்களை, சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லைச் சொல்லி, மெல்லமெல்லப் புதுவித்து, சிரத்தையோடும் புல்லைக் கொடுக்க. நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறிடம் அமைத்து, மருந்து கொடுத்துப் பேணுக. அட்டமி தோறும் பசுக்களை நீராட்டி, பூச்சுட்டி, அன்னமும் ஜலமும் ஊட்டி, தூபதீபம் காட்டி வணங்குக. பசுக்களை வேனிற்காலத்திலே சோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக்காலத்திலே வெய்யில் மிகுந்த வெளிகளிலும், இடர் உறாவண்ணம் மேய்க்க. பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், பூசைசெய்யாதவர்களும், காக்காதபாவிகளைத் தண்டியாத அரசனும், நரகத்தில் வீழ்வார்கள். ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானம் செய்தலும், குற்றமற்ற இலக்கணங்களை யுடைய இடபத்தைச் சிவசந்நிதிக்குத் தானம் செய்தலும், சிவனது திருப்பணியின் பொருட்டுச் சகடத்திற்கு எருது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவைக் கண்டு இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும், பெரும் புண்ணியங்களாம். பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்வியங்களையும் சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க. பாலை இரண்டு மாசம் செல்லும் வரையும் கன்று பருகும்படி விட்டு, பின் கறந்து சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க. கன்று பால் உண்டு முலைபை விடுத்தபோது, ஜலத்தினாலே முலைபைக் கழுவிக்கறக்க. ஆசை மிகுதியினாலே கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்தி, பின்பு பூமியிலே பிறந்து, கடுப்பசியினாலே வீடுகள் தோறும் இரப்பன். கபிலையின் பாலைச் சிவனுக்கே கொடுக்க;

அதனைத் தாம் பருகில் நாகத்து வீழ்வார். புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுந்தார்களாயின், எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நாகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவார்கள்; அவர்களுக்குப் பரிசாரம் இல்லை. மலட்டுப்பசுவின் மேலேனும் இடபத்தின் மேலேனும், பாரம் ஏற்றினோரும், இடபத்தில் ஏறினோரும் நாகத்தில் வீழ்வார். பசுக்களைப் பகைவர்களின், எதிர்த்து காக்க; காத்தல் அரிதாயவழித் தம்முயிர் விடுத்தோர் சிவபதம் அடைவர். இதுகாறும் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் பிரமாணம் சிவதருமோத்தரத்துக் கோபுரவியலின் இறுதியிற் காண்க.

இப்பசுமேய்த்தலாகிய உத்தம புண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இச்சண்டேசுரநாயனார். அது, இவர் தாம் ஒருநாள் இடையன் பசு நிரையினுள்ளே ஒரு பசுவைக் கோலினால் அடிக்கக் கண்டபோது, இரக்கமிகுதியினாலே கோபித்து விலக்கி, பசுக்களின் பெருமையை உள்ளபடி சிந்தித்து உணர்ந்து, அவைகளை அவைகளின் கருத்துக்கு இசைய மேய்த்தலிற் சிறந்த புண்ணியம் இல்லை எனவும் சிவனை வழிபடும் நெறியும் அதுவே எனவும் துணிந்து, அவ்விடையனை அகற்றி, அன்று தொடங்கித் தாமே அந்நிரையை மெய்யன்போடு விதிப்படி மேய்த்தமையாலே, தெளியப்படும்.

உ. சிவபூசை.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமாகிய மூலமல காரணத்தினாலே கன்மானுசாரமாக உண்டாகும் பிறப்பு, அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என நால்வகைப்படும். அவற்றுள், அண்டசம் முட்டையிற் றோன்றுவன. சுவேதசம் வேர்வையிற்றோன்றுவன. உற்பிச்சம் வித்துக்

களை மேற்பிளந்து தோன்றுவன. சராயுசம் கருப்பையிற்
 ரோன்றுவன. இவைகளின்விரி எண்பத்துநான்குநூறு
 யிரம் யோனிபேதமாம். இவ்வாறுள்ள யோனிகளுள்,
 மற்றையோனிகள் எல்லாவற்றையும் போகத்தினாலும்
 பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றினாலும் நீக்கி, மனிதப்
 பிறப்பிலே வருதல், மிகுந்த அருமையாம். அவ்வருமை,
 ஆராயுங்காலத்து, கடலைக் கையினாலே நீந்திக் கரை
 ஏறுதல் போலாம். இத்தன்மைத்தாகிய மனிதப்பிறப்பை
 எடுப்பினும், சாத்திரமணமும் விசாத மலைகளிலும் வனங்
 களிலும் குறவர் மறவர்களாய்ப் பிறவாமல், சாத்திரம்
 வழங்கும் தேசங்களிலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம்.
 அதினும், வேதாகமங்கள் வழங்காத மிலேச்ச தேசத்தை
 விட்டு அவை வழங்கும் ஆரியதேசத்திலே பிறப்பது மிகுந்த
 புண்ணியம். அதினும், ஈனசாதிகளாய்ப் பிறவாமல் பிரா
 மணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாராய்ப் பிறப்பது மிகுந்த
 புண்ணியம். அதினும், பாசமயங்களில் செல்லாமல் சிவனே
 பாமபதி என்று தெளிந்து வழிபடும் சைவசமயத்தைச் சார்
 தல் இத்துணைத்தென்று கூறலாற்றாத பெரும்புண்ணியமாம்.
 இதற்குப் பிரமாணம். சிவஞானசித்தியார், “அண்டசஞ்
 சுவேத சங்க ஞற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ—டெண்டரு
 நாலெண் பத்து நான்குநூ றுயிரத்தா—லுண்டுபல்யோனி
 யெல்லா பொழித்துமானுடத்து தித்தல்—கண்டிடிற் கட
 லைக் கையா நீந்தினன் காரி யங்காண். நார்பயி ரேயந்
 தன்னி னான்மறை பயிலா நாட்டில்—விரவுத லொழிந்து
 தோன்றன் மிக்கபுண் ணியந்தா னாகுந் — தரையினிற்
 கீழை விட்டுத் தவஞ்செய்சா தியினில் வந்து—பாசம யங்
 கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொ னாதே. வாழ்வெனு
 மையல் விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித்—தாழ்வெனுந்

தன்மை யோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ்சாரு—மூழ்பெற
லரிது சால வுயர் சிவ ஞானத்தாலே—போழிள் மதியி
னனைப் போற்றுவா ராளுள்பெற்றாரே.” எனவரும்.

இவ்வருமையாகிய மனிதப்பிறப்பை உண்டாக்கியது, பசுபதியாகிய சிவனை, மனசிலே நினைத்தற்கும், வாக்கினாலே துதித்தற்கும், கைகளினாலே பூசித்தற்கும், கால்களினாலே வலம் வருதற்கும், தலையினாலே வணங்குதற்கும், செவிகளினாலே அவரது புகழைக் கேட்டற்கும், கண்களினாலே அவரது திருமேனியைத் தரிசித்தற்குமாம். மேலுலகத்துள்ள பிரமா விட்டுணு இந்திரன் முதலியோரும் இப்பூமியின் கண்ணே வந்து சிவனைப்பூசிப்பார்கள். ஆதலால் இம்மனித சரீரம் கிடைத்தற்கு அரியது. இச்சரீரம் உள்ளபொழுதே சிவபூசையைப் பண்ணி, மோக்ஷத்தைப் பெறுதொழியில், பின்பு மோக்ஷம் கிடைத்தல் அரிது அரிது! ஆன்மாக்கள் தாம் நல்ல சரீரம் எடுத்துத், இவையெல்லாம் சிறிதும் ஆராயாமல், ஐயையோ! வீணாகத் திரிந்து காலங்கழிக்கும் அறியாமை இருந்தபடி என்னை! “மானுடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காய—மானிடத் தைந்து மாடு மரன் பணிக் காக வன்றோ—வானிடத் தவரு மண்மேல் வந்த ரன் றனையர்ச் சிப்ப—ருனெடுத் துழலு மூம ரொன்றையு முணரா ரந்தோ.” எனச் சிவஞான சித்தியாரிலும், “கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்—பெண்ணொருபா கனைப் பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்—பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னாப் பரன் சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக—ளண்ணல் பொலங்கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச மவனடிக்கீ முடிமை

புகு மடிமையேயடிமை." எனப் பிரமோத்தரகாண்டத்தி
னும், கூறுமாற்றினும் உணர்க.

சிவபூசையாவது, புட்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உப
கரணங்கள் கொண்டு, ஆத்துமசுத்தி தானசுத்தி
திரவியசுத்தி மந்திரசுத்தி இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்ச
சுத்திகளும் செய்து, சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி
சுத்தி பரியந்த பதுமமாகிப் சிவாசனம் பூசித்து, அதன்
மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியை நியா
சஞ்செய்து, அவ்வித்தியாதேகத்துக்குச் சிவனாய் உள்ள
நிஷ்களரூபமும் ஞானானந்தமயரும் சருவகர்த்தாவும் சர்வ
வியாபகருமாகும் பரமசிவனாகிய மூர்த்திமாணத் துவாத
சாந்தத்தின் மேலே தியானித்து, முன்னே நியாசஞ்செய்த
வித்தியாதேகத்தில் ஆவாகித்து, "சுவாமீ, சருவ சகத்துக்
கும் நாதரே; பூசையின் முடிவு எதுவரையுமோ அதுவரையும்
நீர் பிரீதியுடன் இவ்விலிங்கத்திலே சாந்தித்தியராய் இரும்."'
என்று விண்ணப்பம் செய்து, பூசித்து ஸ்தோத்திரம் பிரத
க்ஷணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித்தலாம். . லிங்க என்னும்
தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாதலால், படைத்
தல் காத்தல் முதலியவற்றால் உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய
பரமேசுவரப் பிரபாவமேலிங்கம் எனப்படும். அவ்விலிங்
கத்தின் வியத்திஸ்தானமாகிய சைலம் ஸ்பாடிகம் ஸ்ஷணிகம்
லோஹஜம் என்பனவும் உபசாரத்தாலே இலிங்கம் எனப்
படும். வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்தியங்களை அதி
டிக்கும் சத்தியேயாம். மூலமலம் முதலியன இன்மை
யால், சிவனுக்கு வைந்தவம் முதலிய சரீரம் இன்றிச் சத்தி
சரீரம் உண்டாம். அச்சரீரம் பஞ்சகிருத்திய உபயோகி
களாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்சமந்திரங்களாலே சிரம்
முதலாகக் கற்பிக்கப்படும். சிவன் நிராகார வஸ்துவாகிய

தம்மை ஆன்மாக்கள் திபானித்தல் பூசித்தல் கூடாமை யால், பத்தர் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டே இச்சத்திகாரிய மாகிய கற்பனாசீரம் கொண்டார் என்க.

இவ்வாறு அன்போடு பூசை செய்யப்பட்டில், கருணாநிதி யாகிய சிவன் இலிங்கத்தில் நின்று அப்பூசையை ஏற்று, அதுசெய்தார்க்கு அருள்செய்வார். அது “தாபாசங்க மங்க ளென்றிரண்டுருவி னின்று--மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுபிர்க் கருளைவைப்ப--னீபரன் றன்னை நெஞ்சி னினைவை யேனிறைந்தபூசை—யாய் பரம்பொருளை நாளு மர்ச்சிநீ யன்பு செய்தே.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திரு விருத்தத்தால் உணர்க. அன்பின்றிச் செய்யப்படும் பூசை பயன்படாமை “நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே— புக்கு நிற்கும்பொன் னர்ச்சடைப் புண்ணிபன்—பொக்க மிக் கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு—நக்கு நிற்ப னவர்தம்மை நாணியே.” என்னும் திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரத்தானும், “கை யென்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண் ணப்—பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால் கமழு—மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும் புமியான்—செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே.” என்னும் பட்டணத்துப்பிள்ளையார் வாக்கா னும் உணர்க.

இச்சண்டேசுரநாயனார் முற்பிறப்பில் வேதாசுரமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவபூசையை விதிவழுவாது செய்தமையா லன்றோ, இப்பிறப்பில் மிகுத்த இளைமைப் பிராயத்திற் றானே சகல சாத்திரப்பொருள்களையும் எளிதின் உணர்ந்து, சிவனே எம்மை உடையவர் என்னும் மெய்யுணர்வினாலே, சிவன்மாட்டு இடையறாது மேன்மேலும் பெருகி வளரும்

அத்தியற்புதமாகிய மெய்யன்பே வடிவராயினார். இவ்
ருக்கு வேதாகமங்கள் எல்லாம் முற்பிறப்பின் அறிவுத்
தொடர்ச்சியினால் எளிதின் விளங்கின என்பது இங்கே
“ஐந்து வருட மவர்க்கணைப வங்க மாறு முடனிற் றைந்த—
சந்த மறைகளுட்படமுன் றலைவர் மொழிந்த வாக மங்
கண்—முந்தையறிவின் றொடர்ச்சியினான் முகைக்கு மலரின்
வாசம்போற்—சுந்தை மலர வுடன்மலருஞ் செவ்வி
யுணர்வு சிறந்ததால்.” என்பதனாலும், “குலவு மறையும்
பலகலையுங் கொளுத்துவதன்முன் கொண்டமைந்த—நிலவு
முணர்வின் நிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிசயித்தார்.”
என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது. ஒருபிறப்பிற் கற்ற
கல்வி மறுபிறப்புக்களினும் பயன்படும் என்பது “ஒருமைக்
கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்—கெழுமையுமேமாப்
புடைத்து.” என்னும் திருக்குறளானும், உணர்க. இவர்
முற்பிறப்பிலே சிவபூசை செய்தவர் என்பது, இங்கே “அங்
கண் முன்னை யர்ச்சனையி னளவின் றொடர்ச்சி வினையாட்
டாப்—பொங்கு மன்பால்” என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்
டது. இவரது அன்பின் முதிர்ச்சி “நடமே புரியுஞ் சேவடி
யார் நன்மை யுடையா ரெனுமெய்மை—யுடனே தோன்று
முணர்வின் னொழியா தூறும் வழியன்பின்—கடனே
யியல்பாய் முயற்றிவருங் காதன் மேன்மே லெழுங்கருத்
தின்—நிடநேர் நிற்குஞ் செம்மலார் திகழுநாளி லாங்கொரு
நாள்.” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆன்மா சிவன்
உடைமை என்பது “அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு
மாங்கே—யநாதியெனப் பெற்ற வணுவை - யநாதியே—
யார்த்ததுயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங்—காத்த
லவன்க டனே காண்.” என்னும் திருக்களிற்றுப் படியாரா
னும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பில் விதிவழுவாது செய்த

பூசையின் ரொடர்ச்சியினற்றானே, இப்பிறப்பில் மிகுந்த இளமைப் பிராயத்திலே, பசுப்பால் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந்தகுதி உடைமையை நினைந்தவுடனே சிவபூசையில் மிக்க ஆசையுடையராய், அதனைச் செய்வாராயினார். அப்பூசை பிறருக்கு விளையாட்டாகத் தோன்றியதாயினும், இடையறாத மெய்யன்பினாலே செய்யப்பட்டமையானன்றோ, உயிர்க்குயிராகிய சிவனுக்கு மிக உவப்பாயிற்று.

இந்நாயனார் சிவனது உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே கரையழிந்து அன்பினாலே ஒரு பயனும் கருதாது அவ்வன்புதானே தமக்கு இன்பமாகத் தம்மை மறந்து நின்றார் என்பது, இவர் சிவபூசை செய்யும் பொழுது தந்தையாகிய எச்சதத்தன் முதுகிலே பலமுறை அடித்துக் கொடுமொழிகளைக் கூறவும், தாம் அவற்றைச் சிறிதும் அறிந்திலாமையானும், அவன் பாற்குடத்தைக் காலால் இடறிச் சிந்தக் கண்டபோது அவன் தமது தந்தை என்று கண்டும், தமது பரமபிதாவாகிய சிவனுக்கு அபராதம் செய்தமைபற்றி அவன் கால்களைத் துணித்து, முன்போலவே பூசிக்கப்புகுந்தமையானும், செவ்விதற் றுணிப்படும். இப்பத்தியோகத்தால் அன்றோ, உடனே கருணா விதியாகிய சிவன் இடபாருடராய் வெளிப்பட்டு, தமது அருமைத் திருக்காங்களால் இவரை எடுத்து, நீ நம் பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாமே பிதா என்று அருளிச்செய்து இவரை அணைத்து, இவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சிமோந்து, இவருக்கு அந்தச் சரீரத்திலேதானே தமது சாரூப்பியத்தைக் கொடுத்து, தொண்டர்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய சண்டேசுர பதத்தில் இருத்தியருளினார். இவர் அச்சரீரத்திற்றானே சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை இங்கே

“செங்கண் விடையார் திருமலர்க்கை தீண்டப்பெற்ற சிறுவனா—ரங்கண் மாயை யாக்கையின்மே லளவின் றுயர்ந்த சிவமயமாய்ப்—பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் மூழ்கிப் பூமே லயன் முதலாந்—துங்க வமரர் துதிசெய்யச் சூழ்ந்த வொளியிற் றேன்றினார்.” என்பதனாலும், “வந்து மிகை செய் தாதைதான் மழுவாற் றுணித்த மறைச்சிறுவ—ரந்த வுடம்பு தன்னுடனே யானார் மகனா ராயினார்.” என்பதனாலும் உணர்த்தப்பட்டது. சிவஞானசித்தியாருரையிலே “அந்தத் தேகத்திலே தானே சிவசாரூப்பியத்தைப் பெற்றார்.” என்றார் சிவாக்கிரயோகிகளும்.

இந்நாயனார், பிராமணனும் தமக்குப் பிதாவும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனை மழுவினால் வெட்டியும், பிரமகத்தி பிதிர்கத்தி குருகத்தி என்னும் தோஷங்கள் பொருந்தாது, சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை யாது காரணத்தாலெனின், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இன்மையானும், இவர் செய்யும் சிவபூசைக்கு எச்சதத்தன் இடையூறு செய்தமை சிவாபராதாதலானும், இவர் பரமபிதாவும் பரமகுருவுமாகிய சிவனிடத்து உள்ள அன்பு மிகுதியினால் அவர்நிமித்தமே அவ்வெச்சதத்தனை வெட்டினமையானும், தஞ்செயலற்றுச் சிவானை மாய் நிற்போர் செய்தது பாதகமாயினும் அதனைச் சிவன் தமது பணியாகவே பண்ணிவிடுவாராதலானும், என்க. “அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமு மறமதாகும்—பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவமாகும்—வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமையாகி—நாரினிற் பாலன் செய்த பாதக நன்மையாய்த்தே.” எ-ம். “இவனுலகி லிதமகிதஞ் செய்த வெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு—மவனிவனாய் நின்றமுறை யேகனாகி யான்

பணியி னின்றிடவு மகலுங் குற்றஞ்—சிவனுமிவன் செய்தி
பெல்லா மென்செய்தி யென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்
குச் செய்த தென்றும்—பவமகல வுடனாகி நின்றுகொள்
வன் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி
விடுமே.” எ-ம். சிவஞானசித்தியாரில் கூறுமாற்றானும்,
உணர்க. இன்னும், இந்நாயனாரால் இம்மையிலே தண்டிக்
கப்பட்டமையால் அன்றோ, எச்சதத்தன் சிவத்துரோகத்
தால் மறுமைக்கண் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்தாது, தன்
சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தான். அகத்திய
முனிவருக்கும் இராமருக்கும், தமக்கும் பிறர்க்கும் பெருந்
தீங்கு செய்த வில்வலன் வாதாவியையும் இராவணனையும்
கொன்றமையாலாகிய பிரமகத்தியைச் சிவபூசையே
ஒழித்தமையானும், இச்சண்டேசுரநாயனார் தமது சிவ
பூசைக்கு இடையூறு செய்தலாகிய சிவாபராதம் கண்ட
வழிச் செய்த பிரமகத்தி முதலியன சிவசாரூப்பியம் பயந்
தமையானும், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவாப
ராதத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது தெனிக.

இச்சண்டேசுரநாயனாரது பெருந்தன்மை “பிரடைந்த
பாலதாட்டப் பேணாதவன் றுதை—வேரடைந்து பாய்ந்த
தானை வோத்தடிந்தான் றனக்குத்—தாரடைந்த மாலை
சூட்டித் தலைமை வகுத்த தென்னே—சீரடைந்த கோயின்
மல்கு சேய்ஞலூர் மேயவனே.” எ-ம். “கடிசேர்ந்த போது
மலரான கைக்கொண்டு நல்ல—படிசேர்ந்த பால்கொண்டங்
காட்டிடத் தாதை பண்டு—முடிசேர்ந்த காலையறவெட்டிட
முக்கண் மூர்த்தி—யடிசேர்ந்த வண்ண மறிவார் சொலக்
கேட்டு மன்றே.” எ-ம். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனா
ராலும், “தழைத்ததோ ராத்தி யின்கீழ்த் தாவர மணலாற்

கூப்பி—யழைத்தங்கே யாவின் பாலைக் கறந்துகொண்டாட்டக் கண்டு—பிழைத்ததன் றுதை தாடோப் பெருங்கொடு மழுவால் வீசக்—குழைத்ததோ ரமுத மீந்தார் குறுக்கைவீ ரட்டனாரே.” எனத் திருநாவுக்கரசநாயனாராலும், “ஏத நன்னில மீரறு வேலி யேயர் கோனுற்ற விரும்பிணி தவிர்த்துக் — கோதனங்களின் பால்கறந்தாட்டக் கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற—தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்குன் சடைமி சைமல ராஞ்செயக் கண்டு—பூதவாளிரின் பொன்னடி யடைந்தேன் பூம்பொ ழிற்றிருப் புன்குரு ளானே.” எனச் சேந்தரமூர்த்திநாயனாராலும், “தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்—சாதியும் வேதியன் றுதைதனைத் தாளிரண்டுஞ்—சேதிப்ப வீசன் றிருவருளாற் றேவர்தொழப்—பாதகமே சோறு பற்றினவா தோனோக்கம்.” என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலும், “தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கு மண்டத் தொடுமுடனே—பூதலத் தோர்கள் வணங்கப் பொற்கோயிலும் போனக மும்மருளிச்—சோதி மணி முடித் தாமமு நாமமுந் தொண்டர்க்கு நாயகமும்—பாதகத்துக்குப் பரிசுவைத் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.” எனச் சேந்தனாராலும், “பாதகமே யென்றும் பழியென்றும் பாராதே—தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ்—சேதிப்பக்—கண்டிசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே—சண்டிசர் தஞ்செயலாற் றான்.” என உய்யவந்த தேவநாயனாராலும், புகழ்ப்பட்டமை காண்க. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணத்திலே திருமுகப்பாசரத்தின் றற்பரியம் கூறுமிடத்து “கருதுங் கடிசேர்ந்த வெணுந்திருப் பாட்டி வீசர்—மருவும் பெரும்பூசை மறுத்தவர்க் கோறன் முத்தி—தருதன் மையதாதல் சண்டிசர்தஞ்

செய்கை தக்கோர்—பெரிதுஞ் சொலக்கேட்டன மென்ற
னர் பிள்ளை யார்தாம்” என்றார். சேக்கிழார்நாயனார்.

சண்டேசுரர் சிவபூசையின் இறுதியிலே பூசிக்கப்
பட்டு, சிவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அன்னம் பானீயம்.
முதலியனவும் தாம்பூலம் மாலை சந்தனமும் ஆகிய சிரு-
மாலியங்களை ஏற்று, சிவபூசாபலத்தைக் கொடுக்கும்
அதிகாரம் உடையவர். இச்சண்டேசுரபூசை செய்யா-
வழிச் சிவபூசையாற் பயன் இல்லை. அது “சண்டேனையர்ச்
சித்தவரே சம்புனையர்ச் சித்தபலம்—கொண்டுவர் மற்றை-
யர் கொள்ளார்.” என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குற-
ளான் உணர்க. சிலர் ஆன்மார்த்தப் பூசையிலே சண்டேசுர-
பூசையை வேண்டாது விலக்குகின்றனர். சைவசித்தாந்தத்
திலே சண்டேசுரரை எவ்விடத்தும் எப்போதும் பூசிக்க-
என்னும் நியமம் உளது; சண்டேசுரபூசை விலக்கு வாம-
தந்திரத்தும் தக்ஷிணதந்திரத்துமாம். இது காலோத்தராக-
மத்திற் கூறப்பட்டது. சிருட்டிகாலத்திற்கோன்றிய சிவாக-
மங்களிலே சண்டேசுரபூசை விதிக்கப்பட்டதாயின்,
இந்நாயனாருக்கு முன்னும் சண்டேசுரர் உளர் என்பது
பெறப்படுமன்றோவெனின்; சத்தியம் நீ சொல்லியது.
அட்டவித்தியேசுரர் முதலியோருள் ஒருவர் பரமுத்தியை
யேனும் தமது பதத்தின்மேலாகிய பதத்தையேனும்
அடைய மற்றொருவர் அப்பதத்தை அடைதல்போலவே,
இவ்விசாரசருமர் முன்னுள்ள சண்டேசுரரது பதத்தை
அடைந்தார் எனக் கொள்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிவபூசையின் மிக்க-
புண்ணியமும் சிவத்துரோகத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை
என்பது தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டது. ஆதலால், இச்சரீரம்

உள்ளபொழுதே சிவலிங்கார்ச்சனைக்கு உரியோர்கள் சைவாசாரியரை அடைந்து, சிவதீக்ஷை பெற்று, விதிவழுவாது மெய்யன்போடு சிவபூசை பண்ணுக. சிவலிங்கார்ச்சனைக்கு உரியரல்லாதவர் ஆசாரியரையடைந்து, தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுகுணமாகிய தீக்ஷையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தையும் தூபியையும் பத்திர புஷ்பங்களாலே பூசித்து, துதித்து, வலஞ்செய்து வணங்குக. அது “உயர்ந்தகுலத் தோருட் பழுதுறுப்பி னோரு—முயர்ந்தாரை யல்லாதாரும். குறித்து மறுமை குரவன் பதத்தைக்—குறித்த வன்செய் தீக்கைதகக் கொண்டு. குறித்துச் சிவனெனக் கோபுரத்தைப் பூவும்—பறித்தருச் சித் தேத்துகபாங் கால்.” எனச் சைவசமயநெறியினும், “தூபியினைக் கோபுரத்தை யீசனெனக் கண்டுதொழு—பாபமறும் வாய்த்துறுமின் பம்.” என வருத்தமறவுய்யும் வழியினும், கூறுமாற்றானும் உணர்க. தங்கள் தங்கள் வருணத்திற்கு அருகமாகிய ஒருருவினிடத்தே உயிர்க்குறவாகிய சிவனைப் பூசை செய்யாதவர்களுக்கு ஒரு துணையும் இல்லை. அது “தமக்கருக மோருருவிற பூசை சமையார்—தமக்குத் துணையாதோ தான்.” என்னும் சைவசமயநெறித்திருக்குறளால் அறிக. சிவபூசை பண்ணுதார் இழிவு “திருக்கோயி லில்லாத திருவி லூருந் திருவெண்ணீ றணி யாத திருவி லூரும்—பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா லூரும் பாங்கினோடு பலதளிக ளில்லா லூரும்—விருப்போடு வெண்சங்க மூதாலூரும் விதானமும் வெண்கொடியி மில்லா லூரு—மருப்போடு மலர்பறித்திட் டெண்ண லூரு மவை யெல்லா மூரல்ல வடவி காடே.” “திருநாம மஞ்செழுத் துஞ் செப்பாராகிற் றீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகி—லொருகாலுந் திருக்கோயில் குழா ராகி லுண்பதன்

முன் மலர்பறித்திட் ணெண்ண ராகி—லருநோய்கள் கெட வெண்ணீ றணியாராகி லனியற்றார் பிறந்தவா நேதோ வென்னிற் — பெருநோய்கண் மிகநலியப் பேர்த்துஞ் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின்றார்” எனனும் திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரங்களால் உணர்க..

திருநாவுக்கரசநாயனார்புராண சூசனம்.

க. கற்புநிலை வழுவாது சிவனை வழிபடல்.

கற்பாவது நாயகனிற் சிறந்ததெய்வம் இல்லை எனவும் அவனை வழிபடும் முறைமை இது எனவும் தந்தை தாயரும், பிராமணரிடத்தும் சான்றோரிடத்தும் ஆசாரியரிடத்தும் கடவுளைச்சட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் இப்படி என நாயகனும் கற்பித்தவழி நிற்பலாம். ஆதலால், சுமங்கலிக்கு, தன்கணவனை வணங்கி அவனுக்கு ஏவல்செய்தலே மேலாகிப் தருமமாம். ஏவல் செய்தவரும்பொழுது, பரம்பதியாகிய சிவனை வழிபடல்வேண்டும் எனனும் விருப்பம் உண்டாகில்; தனக்கெனச் சுதந்தரம் இல்லாமைபால், கணவனது அனுமதியைப்பெற்று, ஆசாரியரை அடைந்து சிவதீகைபெற்று, கணவனுக்குச் செயற்பாலதாகிய ஏவலின் வழுவாது நின்றே சிவனை விதிப்படி வழிபடுக. கணவன் இறந்துவிடில்; ஆபரணங்கள் அணியாதொழிதலும், வெற்றிலை பாக்கை ஒழித்தலும், ஒருபொழுது பகலிலே உண்டலும், பாயல்வேண்டாது தரையிலே நித்திரைசெய்தலும், ஐம்புலன்களை அடக்கலும், சிவபுண்ணியங்களை விதிவழுவாது செய்தலும் வேண்டும்.

இதற்குப்பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “ஏந்திழைக்குப் பதியேவ வியற்றுதலே நியதி யீசனிணைத் தாளணைய வேசறவு பெருகிற்—காந்தனனு மதிபெற்றுக் கைக்கொள்க பூசை கலித்திடினே யிருதுகலுழ்ந்தொரு மூன்று நாளும்—வாய்ந்திடச்செய் துடற்சுத்தி மற்றைபர்நீர் தாவே மானத பூ சனைபுரிக மற்றையநாட் புனலுட்—டோய்ந்தருந்திக் கவ்விபத்தைச் சூட்டுகபோ தாற்குச் சூதகமுன் பெரு நோய்முன் சூட்டுவிக்க பிறரால்.” எ-ம். வாயுசங்கிதை. கருநெறிக் கூந்தலார்க்குக் கணவரை வணங்க றுனே—யுரியநற் றரும மாகு மொண்டிறற் கணவர் சொல்லாற்—பருவரை பயந்த நங்காய் பணிந்துநம் பாதம் போற்றிப்—புரியவிழ் மலர்க ளேவிப் பூசனை புரிதலாமால். கணவர்த மேவல் பூண்டு கற்பினி லொழுகிடா தார்—நணுகருங் கொடிய வெய்ய நரகினு ளழுந்து வாராற்—பணிவுறு கணவர் தம்மை யிகழ்ந்துநற் பானமை யின்றி—யணிலன் றுறந்த மாதர் தன்மையை யறைகுவாமே. தணியினிற் கிடத்த றுன நல்கிட றயங்கு நீரி—லரியவெண் ணீற்றின் மூழ்க லன்பொடு நமைப்பூ சித்த—லொருபக லுண்டு வைக லட்டமி பதினான் கோடு—மருவுபூ ணையி லுண்டி யொழிந் திடல் வழக்க தாமே.” எ-ம். காசிகண்டம். “மருவுகாத லன் மாய்ந்திடின மங்கைய—ரொருப கற்பொழு துண்ட ரும் பாகிலை—விரியும் பாயல் வெறுத்துமண் மேற்றுஞ்சி—யரிய நோன்புக ளாற்றிட வேண்டுமால். சுடர்செய் பொற் கல னீத்திடுந் தோகையர் —கடவுள் பூசனை காதலி னாற்றியு—முடல மாசுண வுள்ளாயிர் நீத்திடா—தடகு மூல மருந்திட வேண்டுமால்.” எ-ம். வரும்

இப்புராணத்திலே சுட்டப்பட்ட திலகவதியார், தம்மைக் கலிப்பகையார் விவாகம் செய்திலர் ஆயினும்,

சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மை நெறி கூடாதெனல். காட

அவர் இறந்தமை கேட்டவுடனே, என்னுடைய தந்தை
தாயர்கள் என்னை அவருக்கு மனம்செய்து கொடுக்க
உடன்பட்டிருந்தமையால், இவ்வயிர் அவருக்கே உரியது;
ஆதலால், இவ்வயிரை அவருயிரோ டிசைவிப்பேன் என்று
சாவத்துணிந்தமையாலும், தம்பியாராகிய மருணீக்கியார்
பொருட்டு அக்கருத்தை ஒழித்து உயிர்தாங்கிய பின்னும்,
இளமைப்பருவத்தராய் இருந்தும் விவாகம் செய்துகொள்
ளாமல், தமது வீட்டிற்குள்ளே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்து,
பின்னர்த் திருவதிகைவீரட்டானத்திற் சென்று, சிவ சின்
னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலிலே திருவல
கிடுதல் திருமெழுக்கிடுதல் பூக்கள் கொய்து திருமால்கள்
தொடுத்தல் முதலிய திருப்பணிகள் பலவற்றை நாடோறும்
விதிவழுவாது சிவன்மாட்டுள்ள மெய்யன்போடு செய்தமை
யாலும், இவரது கற்பின்பெருமையும் ஐம்புலன்களை
அடக்கிநின்ற அருமையும் சிவபத்திமுதிர்ச்சியும் செவ்
விதிற் றெளியப்படும். இவர் இத்திருப்பணிகளை மெய்
யன்போடு செய்தனர் என்பது, இவர் புறச்சமயப் படு
குழியில் வீழ்ந்த தமது தம்பியாராகிய மருணீக்கியாரை
அதில் நின்றும் தூக்கி ஆளும்பொருட்டுச் செய்த வேண்டு
கோளுக்கு இசைந்து, கருணாநிதிபாகிய சிவன் அவரைச்
சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டருளினமையாலே,
துணியப்படும்.

உ. சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மைநெறி
கூடாதெனல்.

உலகத்திலே, சமயங்களும், அந்த அந்தச் சமயசாத்
திரங்களும் அந்தச்சாத்திரங்களிலே சொல்லப்படும்
பொருள்களும், ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது பலதிறத்தன

கடவு சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல்.

வாய் இருக்கும். இவைகள் எல்லாவற்றுள்ளும், மேலாகிய சமயம் யாது? சாத்திரம் யாது? பொருள் யாது? எனில்; இச்சமயப் பொருள்கள் எல்லாம், இது ஆகும் அது அன்று என்னும் பிணக்கு இன்றி, தன்னிடத்தே காண நிற்பது எந்தச் சமயமோ அந்தச்சமயமே சமயம்; அந்தச் சமய சாத்திரமே சாத்திரம்; அந்தச்சாத்திரத்திற் சொல்லப்படும் பொருளே பொருள். இப்படி எல்லாச் சமயப் பொருள்களையும் தன்னிடத்து அடக்கி நிற்கும் சற்சமயம் சைவசித்தாந்தமேயாம். ஆதலால், அந்தச் சமயமே சமயம்; அந்தச்சமய சாத்திரங்களாகிய வேதசிவாகமங்களே சாத்திரம்; அந்தச் சாத்திரங்களிற் சொல்லப்படும் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களுமே மெய்ப்பொருள்கள். அது “ஓதுசம யங்கள்பொரு ளுணரு நூல்க ளொன் றோடொன் றெவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள்—யாதுசம யம்பொருணூல் யாதிங் கென்னி லிதுவாகு மதுவல்ல வெனும்பிணக்க தின்றி—நீதியின லீவையெல்லா மோரி டத்தே காண நிற்பதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ — லாதலின லீவையெல்லா மருமறையா கமத்தே யடங்கியிடு மவையிரண்டு மானடிக்கீ முடங்கும்.” என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க.

சமயசாத்திரங்கள் எல்லாம் வேதாகமங்களிலே சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கும். அவைகளைச் சமுத்திரகலச நியாயமாக உருத்திரர்களும் தேவர்களும் இருடிகளும் தத்தம் அறிவளவாகத் தனித்தனி விரித்து உட்சமய புறச் சமய சாத்திரங்களாகப் பண்ணினார்கள். ஒன்றோடொன் றெவ்வாத சாருவாகம் முதலிய பலசமயப்பொருள்களை வேதாகமங்களில் சிவன் கூறுதல் என்னை எனின்; ஆன் மாக்களது அதிகார பேதம் பற்றி என்க. முன்னர் அதி

சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல். ௧௩௧

தாமதர்களாய், மந்த மதிகளாய், லௌகிக சுகத்தையே பரமபுருஷார்த்தம் எனவும், புறமாகிய புத்திராதிகளையே ஆன்மா எனவும் அபிமானிக்கும் அதிகாரிகளைக் குறித்து, துக்கம் முதலியவற்றோடு உடன் விரவி இருத்தலால் லௌகிக சுகம் பரமபுருஷார்த்தம் அன்று எனவும், புத்திராதிகள் ஆன்மா அல்ல எனவும் உணர்த்தி, அவர்க ளுக்குப் புத்தி ஸ்திரமாதற் பொருட்டு நுண்பொருள் உணரும் வன்மை இன்மையால், தூலதேகத்தையே ஆன்மா என்றும் அதனழிவையே பரம புருஷார்த்தம் என்றும் உபதேசிக்கின்றனர். பின்னர், அதிற்கூறிய தருமானுட் டானத்தினாலே சிறிது பிரசாதம் பெற்றுச் சற்றே சித்த சுத்தி அடைந்து தேகான்மா முதலியவற்றில் பச்சாத் தாபம் உதிக்கப்பெற்ற அதிகாரிகளைக்குறித்து, தேகாதி களில் ஏற்றிய ஆன்மத்தன்மையை மறுத்தற்குப் புத்த சாத்திரம் உபதேசிக்கின்றனர். இவ்வாறே மேலும் சோபானக்கிரமமாக உபதேசித்தலால், விரோதம் இன்மை தெளிக. முன்முன் உள்ள சமயங்கள் பின்பின் உள்ள சமயங்களால் வாதிக்கப்படும், வாதிக்கப்படுவது பூருவ பக்ஷமும், வாதிப்பது சித்தாந்தமுமாம். சைவசித்தாந்தம் மற்ற எச்சமயங்களையும் பூருவபக்ஷம் பண்ணி நின்றலா னும், அதனைப் பூருவபக்ஷம் பண்ணுதற்கு ஒருசமயமும் இன்மையானும், அதுவே சித்தாந்தம் எனப்படும். “சித் தாந்தமே சித்தாந்தம்; அவைக்கு வேறுனவை பூருவபக்ஷங் கள்.” என்று இரத்தினத்திரயத்திற் கூறப்பட்டது.

இச்சைவசித்தாந்தநூல்களை, பசுக்களாகிய நாம் பரதந் திரர்களாதலால் ஒன்றனை உள்ளவாறு உணர்தலும், அதன் வழிநின்றலும் இயல்வாம் எனத்தெளிந்து, சுவதந்திரராகிய சிவனை மறவாது அவரது திருவருளையே முன்னிட்டு

கச0 சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல்.

நின்று, விதிப்படி கற்றுணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறே திருவருளை முன்னிடாது எத்துணை நூல்களைக் கற்பினும், எத்துணைத் தருமங்களைச் செய்யினும், சைவசித்தாந்தமே உண்மைநெறி என்று ஐயந்திரிபறத் துணிதலும், அந்நெறியின் வழுவாது நின்றலும் கூடாவாம். திருவருளே கண்ணகக் காண்டல் வேண்டும் என்பதும், அஃது இவ்வழி உண்மைநெறியை உணர்ந்து சிவனை அடைதல் கூடாது என்பதும், “உயிரா வணமிருந் துற்றநோக்கி யுள்ளக் கிழியி னுருவெழுதி—யுயிரா வணஞ்செய்திட் டின்கைத் தந்தா லுணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்தி—யுயிரா வணமேறா தானே நேறி யமரநா டாளாதே யாரு ராண்ட—வயிரா வணமேயென் னம்மா னேநின் னருட் கண்ண னோக்காதா ரல்லாதாரே.” “ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே யடங்குவித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே—யோட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே யுருகு வித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே—பாட்டுவித்தா லாரொருவர் பாடாதாரே பணிவித்தா லாரொருவர் பணியா தாரே—காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணாதாரே காண்பா ரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே.” என்னும் தேவாரங்களானும், “அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி.” என்னும் திருவாசகத்தானும், உணர்க.

இம்மருணிக்கியார், யாக்கைநிலையாமையையும் செல்வ நிலையாமையையும் நினைந்து பல தருமங்களைச் செய்தும், பிரபஞ்சவாழ்வினது அரித்தியத்தை அறிந்து இவ்வாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தும், சைவநூல்களை ஒதி உணர்ந்தும், எவ்வுயிர்க்கும் முதல்வராகிய சிவனது திருவருள் இன்மையாலன்றோ, சமணர்களது துர்ப்போதனையினாலே மயங்கி, அவர்களது ஆருகதசமயமே

சிவனது திருவருள் இவ்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல். ௧௪௧

உண்மைநெறி என்று துணிந்து, அதிலே பிரவேசித்தார். சிவனன்றி முதல் இல்லை என்பது “சிவமுதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ்—சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ்—சிவனவன—தென்செயல தாகின்ற தென்று மிவையிற்றைத்—தன்செயலாக் கொள்ளாமை தான்.” எனத் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானுங் காண்க. இவர்கைவநூல்களை ஒதி உணர்ந்தும் சிவனது திருவருள் இன்மையால் சைவமே உண்மைநெறி என்னும் உணர்ச்சி இவருக்குப் பிறந்திலது என்பது, இங்கே “நில்லாத வுலகியல்பு கண்டுநிலை யாவாழ்க்கை—யல்லேனென் றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி—னல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து நம்பாரு ளாமையினுற் — கொல்லாமை மறைந்துறையு மமண்சமயங் குறுகுவார்.” என்னும் திருவிருத்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டது. இத் திருவருள் தன்னைப் பெறல் வேண்டும் என்னும் ஆசையோடு பெருந்தவம் செய்த வழியன்றிக் கிடையாது. இந்நாயனார் சிவனை அடைதற் பொருட்டு முற்பிறப்பிலே பெருந்தவம் செய்தாராயினும், அத்தவத்திலே சிறிது வழுவுற்றமையாலன்றோ, இப்பிறப்பிலே நெடுநாள் பொய்ந்நெறியாகிய பரமதத்தை அனுட்டித்தனர். கருணாநிதியாகிய சிவன் அச்சிறுகுற்றத்தின் பொருட்டு இவரை இப்பிறப்பிலே தண்டித்தும்; பின்னர் இவர் முன் செய்த தவத்தினாலன்றோ, இவரைக் கைவிடாது, வலிந்தாட்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டு, சூலை நோயினால் வருத்தி, உண்மை நெறியாகிய தமது சைவ சமயத்திலே புகும்படி, திருவருள் சுரந்தனர். சிவபுண்ணியம் செய்த ஆன்மாக்கள் ஓரோவழித் தீது செய்யினும், அவர்களைக் கைவிடாது காக்கும் பெருங்கருணையினர் சிவனே என்பது, இதனாலே துணியப்படும். “இன்றிங்

கசேதனமா மிவ்வினைக ளோரிரண்டுஞ் —சென்று தொடரு மவன் சென்றிடத்தே-யென்றுந்தான்—தீதொருவ னான்ற சிவபதிதான் கைவிடுமோ—மாதொருகூ றல்லனோ மற்று.” எனத் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், காண்க. புறச்சமயங்கள் பொய்ந்நெறிகள் என்பது “இருமுச் சம யத் தொருபேய்த் தேரினை—நீர்நகை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்—தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு— மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன.” எனத் திருவாச கத்தினும், “சாவிபோ மற்றைச் சமயங்கள் புக்குநின்— றுவி யறாதேயென் றுந்தீ பற—வவ்வுரை கேளாதே யுந்தீ பற.” எனத்திருவுந்தியாரினும், கூறுமாற்றால் அறிக. சிவன் இவரைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டமை யால், அவர் ஆன்மாக்களைத் தண்டிப்பதெல்லாம் அவர்கள் குற்றத்தினின்றும் நீங்கித் தம்மை அடைந்து பேரின்பம் பெற்று உய்தல்வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையினாலே யாம் என்பது தெளியப்படும். அது “தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்க டஞ்சொ லற்றந்—வந்திடா விடி னுறுக்கி வளாரினு லடித்துத் தீய-பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு—மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனார் முனிவு மென்றும்.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் உணர்க.

௩. சீவன் முத்தி நிலை.

ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மல பரிபாகத்தினாலே தீவிரதா சத்திரிபாதம் உண்டானபோது, கருணாநிதியாகிய சிவன், தமது திருவருளினாலே சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, சிவா னந்தம் அனுபவிப்பித்து, மேல்வரும் பிறப்புக்கு ஏதவாகிய சஞ்சித ஆகாமியங்களைக் கெடுத்து எடுத்த சரீரத்திலே

பிராரத்துவம் புசிக்கும்படி சீவன் முத்தனாகவைத்து, தேகாந்தத்திலே பாமுத்தியைக் கொடுத்தருளுவர். அது “சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச் சென்னமொன்றிலே சீவன் முத்த ராக—வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞானவாரி மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும் பிறப்பை யறுத்து—முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்க ராகிப்— பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப் பெருங் குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி” என்னும் சிவ ஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க. சத்திரிபாதமா வது திரோதான சத்தி நீங்க அனுக்கிரக சத்தி பதிதலாம். இத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் தீவிரதர சத்தி நிபாதமுடைய ராய், சிவனது திருவருளினாலே மலவிருள் நீங்கிச் சிவத்து வம் விளங்கப் பெற்று, சிவானந்தம் மேலிட்டு, சீவன் முத்தராய் இருந்தார். சிவானந்த விளக்கத்துக்கு அடையாளம் ஆனந்த அருவியும், புளகமும், விம்மலும், தழு தழுத்தலும், பாவசமும் இடையறாது எழும் அத்திபற்புத சின்மயமாகிய பாடலுமாம். இந்நாயனார் தமது தமக்கை யாராலே விபூதி அணியப் பெற்று சிவசந்நிதியை அடைந்த வுடனே, சிவனது திருவருளினாலே மலநீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமும் இவருக்கு உண்டாயின என்பதும், சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கியது என்பதும், இங்கே “நீறணிந்தா ரகத்திருளும்” என்பதுமுதல் “அங்கங்க ளடங்க” என்பது இறுதியாய் உள்ள ஐந்து திருவிருத்தங்க ளால் உணர்த்தப்பட்டன. சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கினமை, இன்னும் இப்புராணத்திற் பலவிடங்களில் விரித்துக் கூறியவாற்றால், உணர்க. இவரது சிவானந்த விளக்கம், இவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களி

னாலே மெய்யுணர்வு உடையோர்க்கு, தெள்ளிதின் விளங்கும்.

சீவன் முத்தராவார் அளத்திற்பட்ட புற்போலச் சிவப்பிரகாசத்தினாலே போக சாதனமாயுள்ள உட்கரணங்களும் புறக்கரணங்களும் ஆகிய பசு கரணங்கள் எல்லாம் சிவகரணமாய் நிகழப் பெற்று, சகல கருவிகளோடும் கூடியிருக்கும் சாக்கிராவத்தையிலே நிருமல துரியாதீதத்தைப் பொருந்தினோர்களாய், பூமியின்கணுள்ள ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும்பொருட்டுச் சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையோராம். அது “இந்நிலைதா னில்லையே லெல்லா மீச னிடத்தினினு மீசனெல்லா விடத்தினினு நின்ற—வந்நிலையை யறிந்தந்தக் கரணங்க ளடக்கி யறிவதொரு குறிகுருவி னருளினு லறிந்து—மன்னுசிவன் றனையடைந்து நின்றவன்ற னாலே மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத்—தூன்னியசாக் கிர மதனிற் றுரியா தீதந் தோன்றமுயல் சிவானுபவஞ் சுவானுபூ திகமாம்.” “சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவர்க ளாலகிற் சருவசங்க நிவிர்த்தி வந்த தபோதனர்க ளிவர்கள்—பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவெ னிம்மையிலே யுயிரின் பற்றறுத்தப் பரத்தையடை பராவுசிவ ரன்றோ—வாக்குமுடி கவித்தரசாண் டவர்களரி வையரோ டனுபவித் தங் கிருந்திடினு மகப்பற்றற் றிருப்பர்—நோக்கியிது புரியா தோர் புறப்பற்றற் றுலு றுழைவர் பிறப் பினில்வினைக ணுங் கிடாவே.” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களா னும், “காணுங் கரணங்க ளெல்லம்பே ரின்பமெனப்—பேணு மடியார் பிறப்பகலக்—காணும்—பெரியாளை நெஞ்சே பெருந்துறையி லென்றும்—பிரியாளை வாயாரப் பேசு.” என்னும் திருவாசகத்தானும் உணர்க. இத்திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் அவ்வியல்பினையுடையரே ஆதலால், இவர்

அருளிச்செய்த தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் சிவவாக்கியம் என்றே ஐயந்திரிபறத் துணியப்படும். இவ்வாறன்றி, பசுவாக்கியம் என்று நினைப்பினும், அந்நினைவு அதிபாதகமாகிய சிவத்துரோகமாகி, எரிவாய் நாகம் பயந்தேவிடும். இவர் வாக்கியம் சிவவாக்கியம் என்றே துணிந்து, சருவான்மாக்களும் அதனை ஒதி உணர்ந்து முத்தி பெற்றாய்தற் பொருட்டன்றோ, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், யாவரும் கேட்ப, இவருக்கு நாவுக்கரசு எனப் பெயர்கொடுத்தருளிஞர்.

சிவஞானிகள் சரியை முதலியன செய்யவேண்டுவதின்றன்றோ; அங்ஙனமாக, இத்திருநாவுக்கரசநாயனார் சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று, சிவனைத் தரிசித்து வலம் வந்து வணங்கித் துதித்தல்களும், திருக்கோயிற் பிராகாரங்களினும் திருவீதிகளினும் * புற்செதுக்குதலும், பிறவும் செய்தமை என்னையெனின்; இவர் பசுத்துவம் நீங்கித் தஞ்செயலற்றுச் சிவனையாய் நின்றமையால், இவை எல்லாம் இவர் செயலாகாது சிவன் செயலையாய் நிகழ்தன என்க. அது “நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னதன்—றன்செய றுனையென் றுந்தீ பற—தன்னையே தந்தா னென் றுந்தீ பற.” என்னும் திருவுந்தியாரானும் உணர்க. இங்ஙனம் இவையெல்லாம் சிவன்செயலாய் நிகழ்தல் எற்றுக்கெனின், ஆன்மாக்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களை

* திருக்கோயிற் பிராகாரங்களிலும் திருவீதிகளிலும் உள்ள புல்லைச் செதுக்குதல் சிவபுண்ணியம் என்பது “சினக ராலயநூர்ப்பது திருமெழுக் கிடுதல்—புனன்மு கந்தெமை யாட்டுகிடுதெமக்கெனப் புரித—றினனு மாலயத் தகவையி னெழுந்தயிறு சித்த—னனைந றுந்துணர் நாண்மல ரெடுத்துட னல்கல்.” என்னும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானும், அறிக.

உய்வித்தற்பொருட்டென்க. அது சிவன் தக்ஷிணமூர்த்தி யாய், திருக்கையிற் செபமாலீகொண்டு செபம் பண்ணுதல் உயிர்களுக்கு உய்யுநெறி காட்டுதற்பொருட்டாதல் போலும் என்க. இந்நாயனார் செயலெல்லாம் உயிர்கள் பொருட்டே நிகழ்ந்தன என்பது, “அன்ன தன்மையர் கயிலையை யணைவதற் கருளார்—மன்னு தீர்தமிழ் புவியின் மேற் பின்னையும் வழுத்த—நன்னெ டும்புனற் றடமு மொன் றுடன்கொடு நடந்தார்—பன்ன கம்புனை பரம ரோர் முனிவராம் படியால்.” என இங்கும் குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க. சிவஞானிகள் சரியை கிரியை முதலிய வற்றைத் தாங்களாக வேண்டா என்று விடுவதும் இல்லை; செய்துவரல்வேண்டும் என்று சங்கற்பித்துச் செய்வதும் இல்லை; நித்திரை செய்வோர் கையிற் பொருள் அவரறி யாது தானே போதல்போல, சிவஞானிகளுக்குச் சரியை கிரியை முதலியன வெல்லாம் தாமே நீங்கும். இவ்வாறன்றி, தாங்களே இவற்றைச் செய்யாதொழிந்தோர் நரகத்து வீழ்வர். அது “குறிப்பிடங் காலந்திக்கா சனங்கொள்கை குலங் குணஞ்சீர்—சிறப்புறு விரதஞ் சீலந் தவஞ்செபந் தியான மெல்லா—மறுத்தற வொழிதல் செய்தன் மருவிடா மன்னு செய்தி—யுறக்குறு பவர்போல் வாய்மை யொழிந் தவை யொழிந்து போமே.” எனச் சிவப்பிரகாசத்தினும் “ஞாலநீதியு நான்மறை நீதியும்—பாலருன் மத்தர் பிசாசரி லெனவு—முறங்கி னோன்கை வெறும்பாக் கெனவுந்— தானே தவிரா தானுற் புரியா—தொழிந்திடி னிரயத் தழுந் துத றிடமே.” எனச் சங்கற்ப நிராகரணத்தினும் கூறுமாற் றுற் றெளிக.

இந்நாயனார் இவ்வுண்மை நிலையைப் பொருந்திய பெருந்தகைமையினர் என்பது, சமணர்கள் இவரை மிக்க

சூட்டினை உடைய நீற்றறையில் ஏழுநாள் இருத்தியும், நஞ்சு கலந்த பாலும் அன்னமும் உண்பித்தும், இவரைக் கொல்லும்பொருட்டு யானையை ஏவியும், இவரைக் கல்லோடு சேர்த்துக்கட்டிக் கடலிலே தள்ளியும், அவைகள் சிறிதாயினும் இவரை வாதிக்காமையானும்; தமது வேண்டு கோளின்படி சிவனது திருவருளினாலே தமது தோளிலே சூலக்குறியும் இடபக்குறியும் பொறிக்கப்பட்டமையானும், அப்பூதியடிகளுரைது புத்திரர் விஷத்தினால் இறந்த போது அவரை உயிர்ப்பித்தமையானும், திருவீழிமிழலை யிலே சிவனடியார்களை அமுதுசெய்வித்தற் பொருட்டுச் சிவனிடத்தே படிக்காசு பெற்றமையானும், வேதாரணியத் திலே வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு திறக்கப் பாடினமையானும், திருப்பைஞ்ஞீலிக்குச் செல்லும் வழியிலே சிவனிடத்தே பொதிசோறு பெற்றமையானும், திருவையாற்றிலே கைலாசந் தரிசித்தமையானும், செவ்விதிற் றுணியப்படும். இவை எல்லாம் இவ்வுண்மை நிலையில்லாதாரால் இயலா என்பது “துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும்—பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான் - றுரியத்தைச்—சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் தன்மைகளு—மாக்கிடும்வந் தன்பர்க் கவன்” “கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல்—கல்லே மிதப் பாக் கடனீந்த - னல்ல—மருவார் மறைக்காட்டில் வாயி றிறப் பித்த—றிருவாழ ராளி செயல்” எனத் திருக்களிற் றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், உணர்க. இன்னும் இவர் சிவனது ஆஞ்ஞாயினாலே தமது உழவாரம் நுழைந்த இடங்களெங்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் கிடக்கக் கண்டும், அவைகளைப் பருக்கைக்கற்களோடு சமமாக எண்ணி, உழவாரத்தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ எறிந்து

விட்டமையானும், அரம்பையர்கள் தம்முன் நின்று தம்மை மோகிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பலமுயற்சிகள் செய்தும், தமது சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாது தாம் செய்யும் திருப்பணியிலேயே உறுதிகொண்டு நின்றமையானும், இவரது பெருமை தெளியப்படும். இவ்வருமை “ஒடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்.” “ஏந்திழையார் தஞ்சயனத் தெய்தித்தம் மெய்தொடினுங் — காய்ந்துவர்த்த லேதறவு காண்.” என்னும் திருவாக்குகளால் அறிக. இவர் பாமுத்தி பெற்றமை இங்கே “புண்ணியா வுன்ன டிக்கே போதுகின்றே நெனப்புகன்று—நண்ணரிய சிவானந்த ஞான வடிவேயாகி—யண்ணலார் சேவடிக்கீழாண்ட வா செய்தினார். என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இந்நாயனார், ஆன்மாக்கள் புறச்சமயப்படுகுழியில் வீழாது சைவமே சற்சமயம் என்று தெளிந்து, அதன்வழி நின்று சிவனை வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு, தமது செயல்களானும், திருவாக்குகளானும், மெய்யறிவுச் சுடர் கொளுத்திய சமயகுராவாயினார் என்பது, தெள்ளிதிற் பெறப்படும். ஆதலால் பாசமயங்களிற் புகாது சிவனை பாமபதி எனத் துணிந்து, இந்நாயனார் காட்டியவாறே விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் சிவசின்னங்கள் தரித்து, சிவனை இடையறாது மேன்மேலும் பெருகிவளரும் மெய்யன்பினோடு மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றினாலும் வழிபட்டு உய்தலே நாம் அருமையாகப் பெற்ற இச்சரீரத்தினால் பெறப்படும் பயன் என்பது தெனிக. ஓதுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அன்பை வளர்த்து, கருங்கன் மனமும் கரைந்துருகச் செய்யும் பெருஞ்சிறப்பினதாகியும், காமுகருக்கு இளம்பெண்களுடைய வசனம் போலச் சிவனுக்குப் பிரீதியைச் செய்யும் இயல்பினதாகியும் விளங்கும் இந்நாயனாரது தேவாரத்தைச் சித்தசமாதானத்தோடும் மெய்யன்போடும் விதிப்படி ஒதி உணர்க.

குலச்சிறைநாயனாற்புராண சூசனம்.

க. சிவனடியார் பத்தி.

சிவன் சுவதந்திரர் நாம் பரதந்திரர் சிவனுக்கும் சிவ பத்தர்களுக்கும் நாம் அடிமை என்று தெளிந்த மெய் யுணர்வு உடையோர், தாம் எத்துணைச் செல்வத்தோடும் எத்துணை அதிகாரத்தோடும் கூடி யிருப்பினும், சிறிதாயினும் அவைகளாலே அகங்காரம் கொள்ளாமல், சிவனடியார்களைக் கண்டால், அவர்கள் எக்குலத்தர்களாயினும், அவர்களைச் சிவன் எனவே பாவித்து, எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்து, விதிப்படி அமுது செய்விப்பர். இப்படிச் சிவனடியாரிடத்து அன்புடையவரே சிவனிடத்து அன்புடையர் என்று தெளியப்படுவர். அகங்காரம் முதலியன உடையோர் சிவனது திருவருளை அடையார்கள். அது “ஒருமையுடனீசனரு ளோங்கி யென்றுந் தூங்க—லருமை யருமை யருமை - பெருமையிடும்—பாங்காரங்கோப மபிமான மாசையிவை—நீங்காத போது தர்னே.” என்னும் சிவபோகசார வெண்பாவால் அறிக. இக்குலச் சிறைநாயனார், தாம் பெருஞ்செல்வரும் பாண்டியனுக்கு முதன்மந்திரியாருமாய் இருந்தும், சிறிதும் செருக்கு உறுது, இச்சிவபுண்ணியத்தைச் செய்தமையால், சிவனிடத்தே மெய்யன்புடையர் என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். இவரது பத்தித்திறம் “வெற்றவே யடியா ரடிமிசை வீழும் விருப்பினன் வெள்ளை றணியுங்—கொற்றவன் றனக்கு மந்திரியாய குலச்சிறை குலாவிநின் றேத்து—மொற்றைவெள் விடைய னும்பார் தலைவ னுலகினி லியற்கையை பொழிந்திட்—டற்றவர்க் கற்ற சிவனுறை கின்ற வாலவா யாவது மிதுவே. கணங்களாய் வரினுந்

தமியராய் வரினு மடியவர் தங்களைக் கண்டாற்—குணங்
கொடு பணியுங் குலச்சிறை பரவுங் கோபுரஞ் சூழ்மணிக்
கோயின்—மணங்கமழ் கொன்றை வாளராமதியம் வன்னி
வண் கூவிள மாலை—யணங்குவீற் றிருந்த சடைமுடி
யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே. நலமில் ராக நலமதுண்
டாக நாடவர் நாடறி கின்ற—குலமில் ராகக் குலமதுண்
டாகத் தவம்பணி குலச்சிறை பரவுங்—கலைமலி ராத்தன்
மூவிலை வேலன் கரியுரி மூடிய கண்ட—னலைமலி புனல்சேர்
சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே. நாவணங்
கியல்பா மஞ்செழுத் தோதி நல்லராய் நல்லியல் பாகுங்—
கோவணம் பூதிசாதனங் கண்டாற் றெழுதெழு குலச்
சிறை போற்ற—வேவணங் கியல்பா மிராவணன் றிண்டோ
ளிருபது நெரிதர லுன்றி—யாவணங் கொண்ட சடைமுடி
யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே. தொண்டரா யுள்ளார்
திசைதிசை தோறுந் தொழுதுதன் குணத்தினைக் குலாவக்—
கண்டுநா டோறு மின்புறுகின்ற குலச்சிறை கருதிநின்
றேத்தக்—குண்டரா யுள்ளார் சாக்கிபர் தங்கள் குறியின்க
ணைறி யிடைவாரா—வண்டர்நா யகன்று னமர்ந்துவீற்
றிருந்த வாலவா யாவது மிதுவே” எனத் திருஞானசம்
பந்தமூர்த்தி நாயனாரற் புகழப்பட்டமை காண்க.

உ. சைவசமயத்தை வளர்க்க விரும்பல்.

புறச்சமயிகளுடைய துர்ப்போதனையினுலே ஆன்மாக்கள்
சற்சமயமாகிய சைவத்தை விட்டு அவர்களது சமயப்
படுகுழியிலே விழுந்து கெடுதலைக்காணின், மிக இரங்கிக்
கவலைகொண்டு, அப்புறச்சமயங்களை ஒழித்து, சைவத்தை
வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சியைச் சிரத்தையோடு
செய்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம்: அது செய்
யாமை மிகக் கொடிய பாதகமாம். அம்முயற்சி சிரத்தை
யோடு செய்யப்படுமாயின், வேண்டுவார் வேண்டியதே
ஈவாராகிய சிவன் அதனை முற்றுவித்தருளுவர். இக்குலச்
சிறைநாயனார் இச்சிவபுண்ணியத்தான் மிகச் சிறப்புற்றவர்

என்பது, சமணர்களுடைய பொய்ச் சமயத்தைக் கெடுத்துப் பாண்டிநாடெங்கும் திருநீற்றை வளர்க்கும் பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கினமையாலும், வாதிலே ஆந்நாயனாருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுநிலை ஏற்றுவித்தமையாலும், செவ்விதிற் றெளியப்படும். இவர் இவ்வாறு செய்தபின்பு, பாண்டி நாடெங்கும் புறச்சமயமாகிய இருள்கெடச் சைவசமயமாகிய பேரொளி தழைத்து ஒங்கியதன்றோ? ஆதலால், இதனின் மிக்க புண்ணிபம் வேறு இல்லை எனத் தெளிந்து, சைவத்தை வளர்த்தற்குச் சிவனது திருவருளையே முன்னிட்டுக்கொண்டு இடைவிடாது பெருமுயற்சி செய்க.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனாற்புராண சூசனம்.

குருபத்தி முதிர்ச்சி.

கண்மணியானது இது நன்று இது தீது என்று காட்டுதல்போலச் சற்குருவானவர் இது நன்னெறி இது தீநெறி என்று உணர்த்துவோராதலால், அவரைச் சிவபெருமான் எனவே பாவித்து, நியமமாக மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே கிரத்தையுடன் வழிபடுவோர் சித்தி முத்திகளைப் பெறுவர். அது “சிவனே சிவஞானி யாதலாற் சுத்த—சிவனே யெனவடி சேரவல் லார்க்கு—நவமான தத்துவ நன்முத்தி நண்ணும்—பவமான தின்றிப் பரலோக மாமே. தெளிவு குருவின் றிருமேனி காண்ட—றெளிவு குருவின் றிருவார்த்தை கேட்ட—றெளிவு குருவின் றிருநாமஞ் செப்ப—றெளிவு குருருபஞ் சிந்தித்த றானே.” எனத் திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றால் அறிக. இப்பெருமிழலைக் குறும்பநாயனாற் உலகம் உய்யும்பொருட்டுத் திருத்தொண்

டத்தொகை அருளிச்செய்த சமயகுரவராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை நியமமாகச் சிரத்தையோடு சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கினமையாலன்றோ, அணிமா முதலிய அட்டசித்திகளையும் பெற்று, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே தமக்குச் சுற்றமும் பொருளும் உணர்வும் எனக்கொண்டார். இவரது குருபத்தி முதிர்ச்சி, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உத்தரகைலாசத்தை அடைவதை முன்னுணர்ந்து, தாம் அவரைப் பிரிதலாற்றாமையால் முதனால் யோகமுயற்சியினாலே பிரமரந்திரவழியால் உடலினின்றும் பிரிந்து, திருக்கைலாசத்தை அடைந்தமையாலே, செவ்விதிற்பெளியப்படும்.

காரைக்காலம்மையார்புராண சூசனம்.

இக்காரைக்காலம்மையார் புராணத்தால் அறிதற்பாலனவாகிய விஷயங்கள் மாகேசரபூசையும் அன்புமாம். மாகேசரபூசை இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்தினும், அன்பு கண்ணப்பநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்தினும், உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வம்மையார் பெருமை இவரைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் “அம்மையே” என்று அழைத்தருளினமையானும், இவர் திருத்தலையாலே நடந்தருளிய திருவாலங்காட்டை மிதித்தற்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அஞ்சியருளினமையானும் அறிக.

